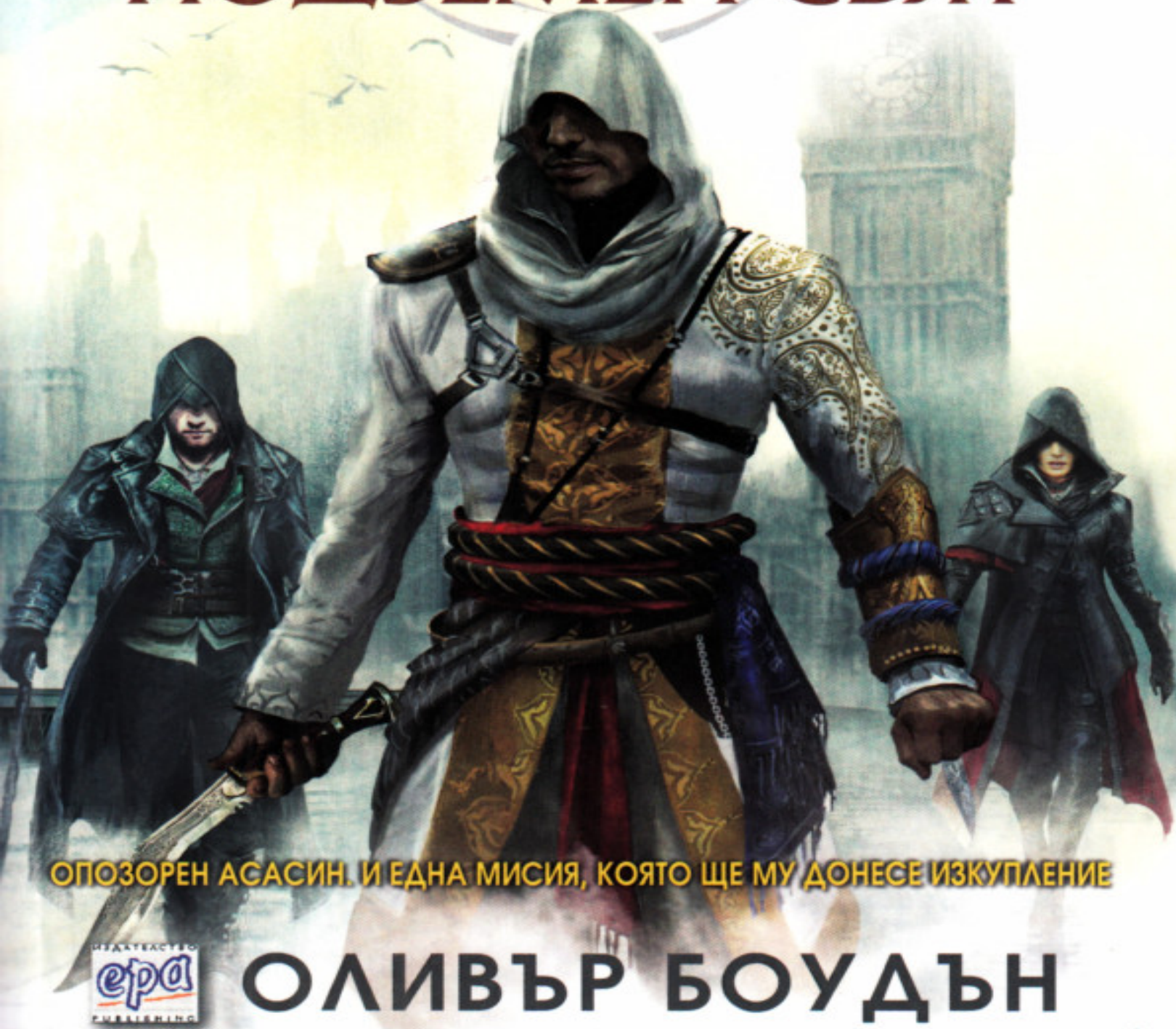

РОМАНЪТ ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА

ASSASSIN'S
CREED
SYNDICATE

ОРДЕНЪТ НА — АСАСИНИТЕ — ПОДЗЕМЕН СВЯТ

ОПОЗОРЕН АСАСИН. И ЕДНА МИСИЯ, КОЯТО ЩЕ МУ ДОНЕСЕ ИЗКУПЛЕНИЕ

ИЗДАТЕЛСТВО
епа
PUBLISHING

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОЛИВЪР БОУДЪН ПОДЗЕМЕН СВЯТ

Превод: Емилия Карастойчева

chitanka.info

Опозорен асасин. Агент под прикритие.

И една мисия, която може да му донесе изкупление.

Годината е 1862. Лондон е във вихъра на индустриалната революция, строи се първата подземна железница. Когато в изкопа е открит труп, се отваря нова глава във вековната битка между асасини и тамплиери.

Асасин с мрачни тайни се е внедрил под прикритие с мисия да освободи столицата от хватката на тамплиерите. Скоро Братството ще го познава като Хенри Грийн, учител на Джейкъб и Иви Фрай. Но засега той е известен само с прозвището си Призрака...

„Подземен свят“ е осмият роман, който ни отвежда в мистериозния свят на „Орденът на асасините“. От серията досега са издадени: „Ренесанс“, „Тайният кръстоносен поход“, „Прозрение“, „Възмездие“, „Черният флаг“ и „Единство“.

ПЪРВА ЧАСТ
ПРИЗРАЧЕН ГРАД

1.

Скрит зад каруците на търговците, асасинът Итън Фрай се таеше в сенките на пазара в Ковънт Гардън — седнал върху щайга със скръстени ръце, подпрял брадичка в длан под меката, надиплена качулка на робата си. Следобедът отстъпи място на вечерния сумрак, но той не помръдваше. Наблюдаваше мълчаливо. И чакаше.

Рядко се случваше асасин да застане така, обронил глава в дланта си. Особено ако носи скритото си острие. Върхът на тайното оръжие на Итън се намираще на по-малко от два пръста от уязвимата плът на гърлото му. По-близо до лакътя му имаше лек, но експлозивен пружинен механизъм, който изстрелваше нагоре острата като бръснач стомана и се активираше с едно-единствено ловко движение на китката. Итън буквално държеше себе си на върха на ножа.

Но защо? Все пак дори асасините не са застраховани от инциденти и неизправности на снаряжението. Като предпазна мярка мъжете и жените от Братството се стараеха да не доближават до лицата си ръката със скритото острие. По-добре, отколкото да станат за посмешище или нещо по-лошо.

Итън обаче имаше различни съображения. Той не само владееше до съвършенство изкуството на разузнаването — а облегатата върху силната му ръка брадичка би заблудила евентуален враг — но и изпитваше мрачно задоволство да предизвиква опасността.

И така, асасинът седеше, обвил брадичка с длан, наблюдаваше и чакаше.

Нещо привлече погледа му, той се изправи, отърси леността от мускулите си и надникна между каруците. Търговците прибираха стоката. Но имаше и друго. Играта започваше.

2.

В тясна уличка недалеч от Итън се бе спотаил мъж на име Бут. Носеше дрипав жакет и прокъсана шапка и оглеждаше джобен часовник, откраднат преди секунди от разсеян джентълмен.

Бут обаче нямаше представа, че бившият собственик на новата му придобивка е възнамерявал днес да я занесе в часовникарска работилница по причини, които не след дълго щяха да окажат дълбоко въздействие върху живота на Итън Фрай, на Бут, на млад мъж с прозвище Призрака и на други замесени във вечната битка между Тамплиерския орден и Братството на асасините. Бут не знаеше, че джобният часовник изостава с почти час.

В пълно неведение той захлопна капака му и поизпъчи гърди като истинско конте. Излезе от уличката, огледа се наляво и надясно и тръгна към опустяващия пазар. Докато вървеше, привел рамене и пъхнал ръцете си в джобовете, надничаше през рамо да провери дали не го следят. Доволен, прекоси Ковънт Гардън и навлезе в бедняшкия квартал Сейнт Гайлс, по-известен като Стария Никъл. Усети промяната почти веднага. Токчетата на обувките му, отекували преди по плочника, сега затъваха в мръсотия и надигаха зловоние на изгнили зеленчуци и човешки изпражнения. Улиците наподобяваха клоаки, въздухът вонеше. Бут закри устата и носа си с шала, за да се предпази донякъде от миризмата.

Куче с вълча муцуна и изпъкнали ребра над хлътнал корем се помая зад него. Погледна го с гладни, зачервени очи, но той го срита и животното се присви и побягна. Недалеч, пред прага на съборетина, седеше жена в остатъци от дрехи, завързани с канап, и кърмеше бебе. Проследи го със стъклените си мъртви очи. Може би беше майка на уличница и чакаше дъщеря ѝ да се върне вкъщи с припечеленото. Горко на момичето, ако се прибере с празни ръце. Или пък бе тартор на шайка крадци и просяци, които скоро щяха да се върнат с плячката. Или нощем приемаше квартиранти. Тук, в гетото, някогашните внушителни къщи бяха разделени на стаи и нощем осигуряваха убежище на нуждаещите се: бегълци и семейства, блудници, търговци

и работници — всеки, който има с какво да плати за покрив над главата си, за място на пода или легло, ако му провърви и разполага с достатъчно пари. Повечето търсачи на подслон бяха принудени да се задоволят със сламеник или с „дюшек“ от талаш. Не че щяха да спят спокойно — всеки сантиметър от пода бе зает и плач на бебета огласяше нощта.

Мнозина от обитателите на гетото бяха негодни или не желаеха да работят. Някои обаче имаха занятие — дресьори на кучета, продавачи на птици, на кресон, лук, хамсия, херинга, кафе; амбулантни търговци, улични метачи, разносвачи на афиши и брошури. Стоката им ги придружаваше в пансионите и даваше принос за теснотията и вонята. По тъмно затваряха къщите и запушваха дупките на счупените прозорци с вестници или парцали, за да не пропускат отровния нощен въздух, когато градът бълваше стълбове пушек. Нощният въздух неведнъж бе убивал цели семейства. Или поне така говореха. А в гетата най-бързо се разнасят слуховете и болестите. Здравните съвети на Флорънс Найтингейл не засягаха обитателите им — те спяха зад запечатани прозорци и точка.

И кой ли би ги упрекнал, помисли си Бут. В гетото смъртта те дебне отвсякъде. Болести, насилие. Възрастни погубваха деца, обръщайки се насън. Причина за смъртта — задушаване. По-често се случваше през почивните дни, когато и последната капка джин е пресушена, кръчмите се изпразнят, а майката и бащата тръгнат опипом към къщи сред воднистата мъгла, изкачат хлъзгавите каменни стъпала, минат през вратата и влязат в топлата, смрадлива стая, където най-сетне отпускат морни тела...

И на сутринта, когато слънцето изгрее, но мъглата още се стеле на парцали, жаловити писъци събуждат гетото.

Бут навлезе по-навътре в квартала, където високите сгради засенчваха дори оскъдната лунна светлина и обвитите в мъгла фенери сияеха злокобно в мрака. Гръмко пеене долиташе от кръчма през няколко преки. От време на време дрезгавият хор се чуваше още по-силно, когато вратата се отвореше да изплюе порция пияници на улицата.

На тази улица обаче нямаше кръчми. Само врати и прозорци, затъкнати с вестници. От просторите на горните етажи висеше пране и чаршафите се полюшваха като корабни платна. Като изключим

далечната песен, той долавяше само звука на струяща вода и собствения си дъх. Беше сам.

Или поне така мислеше.

После дори песента стихна. Остана само капещата вода.

Тихо шумолене го сепна.

— Кой е? — подвикна той, но веднага разбра, че е плъх.

Колко приятно, наистина, да подскачаш от страх, рече си, от нищо и никакъв плъх. Много приятно.

Шумоленето обаче се повтори. Бут се извърна рязко и гъстият въздух се люшна и затанцува около него. Сякаш се раздели завеса и в миг му се стори, че зърва привидение. Силует в мъглата.

Сетне чу дишане. Той самият пъхтеше на пресекулки, но другият звук бе отчетлив и отмерен. Откъде ли идваше? Местеше се ту отпред, ту отзад. Пак шумолене. Стресна го трясък, но той проехтя в някоя от стаите горе. Мъж и жена се запрепираха на висок глас — той пак се бе прибрал пиан. Не, тя се бе прибрала пиана. Бут се подсмихна и се поуспокои. Какво го прихваща? Откога се страхува от призраци, плъхове и вкиснати старчета?

Обърна се, готов да продължи напред. В същия момент мъглата пред него се завихри и от нея излезе мъж в роба, който го сграбчи и вдигна юмрук, сякаш да го удари, но всъщност изви китка и с тихо щракване от ръкава му изскочи острие.

Бут стисна очи. Отвори ги след миг и видя как върхът на оръжието се плъзва към очната му ябълка. Подмокри се.

3.

Итън Фрай се възнагради с кратък миг на задоволство от точността на острието си, после подсече краката на Бут и го просна върху мръсните павета. Клекна, прикова го с колене и притисна ножа в гърлото му.

— Е, приятелю — усмихна се, — като за начало няма да е зле да ми кажеш името си.

— Бут, сър. — Той се сгърчи като червей и ножът се заби болезнено в плътта му.

— Добро момче — похвали го Итън. — Истината винаги е най-добрата стратегия. А сега ще си поговорим, нали?

Бут потрепери под него. Итън го прие за „да“.

— Тръгнал си да вземеш пратка, прав ли съм? Фотографска плака?

Бут потрепери отново. Итън го прие за второ „да“. Засега се движеше по план. Разполагаше със солидна информация — Бут бе брънка от канал за продажба на еротични снимки в лондонските кръчми.

— Джак Симънс ще ти предаде плаката, нали? — продължи асасинът.

Бут кимна.

— И как се казва човекът, с когото трябва да се срещнеш?

— Не... не знам, сър.

Итън се усмихна и се приведе още по-ниско към него.

— Скъпо момче, ти си по-лош лъжец, отколкото куриер. — Понатисна малко повече с острието. — Усещаш ли къде е ножът? — попита.

Бут примигна трескаво с очи — „да“.

— Това е артерия. Сънната ти артерия. Разкъсам ли я, ще нашариш града в червено, приятелю. Е, поне улицата. Но и двамата не искаме премеждия. Защо да пропиляваме такава прекрасна вечер? Хайде, кажи ми с кого ще се срещнеш?

Бут примигна.

— Ще ме убие, ако ти кажа.

— Може би, но аз ще те убия, ако не ми кажеш, а само единият от нас е тук и ножът му притиска гърлото ти. Това не е той, нали? — Итън увеличи натиска. — Избирай, приятелю. Умиращ сега или по-късно.

При тези думи Итън чу шум. Идваше отляво. След половин секунда револверът му „Колт“ се озова в свободната му ръка и се насочи към новата мишена, докато другата продължаваше да притиска острието към гърлото на Бут.

Беше момиченце. Връщаше се от кладенеца. Стоеше, ококорило очи, и държеше ведро, пълно догоре с мръсна вода.

— Съжалявам, млада госпожице, не исках да те уплаша — усмихна се Итън. Револверът му се върна под робата и празната му ръка се вдигна, за да окуражи детето. — Опасен съм само за главорези и крадци като този тук. Върви си спокойно вкъщи...

Махна ѝ, но тя не помръдна, вкаменена от страх. Гледаше ги и бялото на очите ѝ се открояваше върху мърлявото ѝ лице.

Итън изруга мислено. Последното, което искаше, бе публика. Особено момиченце, което го зяпа как притиска нож в нечие гърло.

— Добре, господин Бут — рече той по-тихо от преди. — Ситуацията се промени. *Настоявам* да ми кажеш с кого имаше среща, иначе...

Бут отвори уста. Може би да отговори на въпроса на Итън или да му обясни къде да си завре заплахите. Или най-вероятно да изхленчи, че не знае.

Итън не разбра, защото лицето на Бут се разпадна, преди да отрони и дума.

Случи се миг преди Итън да чуе изстрела. Изгърколи се от тялото му и извади револвера си секунда преди да отекне вторият гърмеж. Спомни си за момиченцето и извърна рязко глава — точно навреме да я види как полита назад, от гърдите ѝ рухва кръв и ръката ѝ изпуска ведрото; убита, преди да се строполи върху паважа, от куршум, предназначен за него.

Итън не посмя да отвърне на огъня от страх да не улучи друг невинен в мъглата. Сниши се в очакване на нов изстрел, трета атака в мрака.

Не дочака. Чу някой да се отдалечава на бегом и избърса костниците и парчетата мозък от лицето си, прибра колта в кобура и скритото острие — в канията. Остави Бут да изстива върху влажната земя и с един скок се озова до съседната стена. Улови се за улука и пъргаво се изкатери върху покрива, откъдето в приглушеното сияние на нощта по-лесно щеше да долавя тичащите стъпки на побягналия стрелец. Така бе стигнал дотук и явно така щеше да си тръгне. Подскачайки от покрив на покрив, той следваше неотстъпно и безпощадно плячката си, запечатал в паметта си лицето на момиченцето, а в ноздрите си — металическия мирис на мозъка на Бут.

Сега имаше значение само едно. Убиецът щеше да почувства острието му, преди да се зазори.

Долу ботушите на стрелеца трополяха по паважа и разплискваха локви. Итън го сподиряше като сянка. Не го виждаше, но разбра, че го е изпреварил. Стигна до ръба на покрив и доволен от преднината си, се запуска бързо по первазите на прозорците. Скочи на улицата и се притисна към стената. Зачака.

След секунди хлопотът наближи. След още миг мъглата се раздвижи на кълбета, сякаш да оповести появата на новодошлия. После завесата се отдръпна и костюмиран мъж с гъст мустак и рошави бакенбарди се втурна на сцената.

Държеше пистолет. Цевта не пушеше. Но вероятно беше топла.

И макар по-късно Итън да обясни на Джордж Уестхаус, че е нападнал при самозащита, това не беше съвсем вярно. Разполагаше с предимството на изненадата. Можеше и трябваше да разоръжи мъжа и да го разпита, преди да го убие. Той обаче освободи острието, заби го с отмъстително просъскване в сърцето на убиеца и не без задоволство видя как животът угасва в очите му.

И така асасинът Итън Фрай допусна грешка. Прояви нехайство.

* * *

— Искях да изтръгна необходимата информация от Бут, преди да заема мястото му — обясни Итън на асасина Джордж Уестхаус на другия ден, след като му разказа цялата история. — Не предполагах

обаче, че е закъснял за уречената среща, защото откраднатият джобен часовник изостава.

Седяха в дневната в дома на Джордж в Кройдън.

— Ясно — кимна Джордж. — Кога разбра?

— Ммм... Твърде късно, да речем.

Джордж кимна отново.

— Какво беше оръжието?

— Колт „Пал Мал“. Подобен на моя.

— И ти уби мъжа?

Огънят пропука и вдигна фонтан от искри в последвалата тишина. Откакто се върна при децата си Джейкъб и Иви, Итън изглеждаше по-сдържан и умислен.

— Да, Джордж, и той го заслужаваше.

Джордж се намръщи.

— Заслугите нямат нищо общо. Знаеш го.

— А момиченцето, Джордж? Да го беше видял! Дребничко като вейка. Два пъти по-малко от Иви.

— Въпреки това...

— Нямах избор. Беше с изваден пистолет.

Джордж погледна стария си приятел със загриженост и привързаност.

— Кое от двете, Итън? Уби го, защото заслужава, или защото си нямал избор?

Поне десет пъти Итън си беше мил лицето и си духал носа, но имаше чувството, че миризмата на мозъка на Бут е попила в него.

— Едното изключва ли другото? На трийсет и седем съм и съм виждал достатъчно убийства. Знаем, че справедливата кауза и възмездието са далеч по-маловажни от уменията, а уменията зависят от късмета. Когато Фортуна те погледне благосклонно... Когато куршумът на убиеца се отклони... Когато свали гарда, трябва да се възползваш от случая, преди щастливата съдбата да отклони очи от теб.

Уестхаус се почуди кого се опитва да заблуди приятелят му, но реши да продължи без уточнения.

— Жалко тогава, че се е наложило да проливаш кръв. Не беше ли редно да научиш повече за него?

Итън се усмихна и се престори, че избърсва несъществуваща пот от челото си.

— Провървя ми. Върху фотографската плака, която носеше, бе написано името на фотографа. Уверих се, че мъртвецът и фотографът са един и същи човек — Робърт Уо, тамплиерски лакей. Еротичните му снимки са поемали в две посоки — към тамплиерите, но и към гетата и кръчмите с посредничеството на Бут.

Джордж подсвирна тихо.

— Опасна игра е играел господин Уо...

— И да, и не...

— Е, рано или късно го е чакал злощастен край.

— Несъмнено.

— И ти успя да разбереш всичко след смъртта му?

— Не ме гледай така, Джордж. Наясно съм, че извадих късмет, и всеки друг ден прибързаното убийство на Уо можеше да навлече неприятни последствия. Слава богу, не и през този ден.

Джордж се приведе да стъкне огъня.

— Каза „и да, и не“, когато отбелязах, че Уо е играел опасна игра. Какво имаше предвид?

— Имах предвид, че в много отношения рискът да лавира между двата свята и да се надява, че няма да се срещнат, не е бил голям. Днес пак видях с очите си гетата, Джордж. Спомних си как живеят бедните. Този свят е съвсем различен от тамплиерския. Не е за вярване, че делят една страна, камо ли един и същи град. Мен ако питаш, господин Уо е имал основания да смята, че пътеките на двете му делови начинания никога няма да се пресекат. Двата свята, в които е действал, са полюсни противоположности. Тамплиерите не познават бедняшките квартали. Живеят нагоре по реката, далеч от фабричната мръсотия, която замърсява водата на бедните, и от зловонните изпарения, тровеци въздуха им.

— Като нас, Итън — въздъхна тъжно Джордж. — Независимо дали ни харесва, или не, живеем в свят на изискани клубове и гостни, на катедрали и съвещателни зали.

Итън се втрени в огъня.

— Не всички.

Уестхаус се усмихна и кимна.

— Мислиш за твоя човек, Призрака? Няма да ми кажеш, предполагам, кой е и какво прави?

— Това трябва да остане моя тайна.

— И все пак се замисли за него?

— Да, скроих план, включващ покойния господин Уо и Призрака. Ако всичко се развие добре и Призрака свърши работата си, нищо чудно да сложим ръка върху артефакта, който тамплиерите търсят.

4.

Джон Фаулър се чувстваше изморен. И му беше студено. А съдейки по скупчващите се облаци, скоро щеше да бъде и мокър.

Първите капки, разбира се, забарабаниха по шапката му и инженерът притисна кожения свитък с чертежи по-близо до гърдите си, ругаейки времето, шума, всичко. До него, закотвен в калта, стоеше лондонският арбитър Чарлс Пиърсън, както и съпругата му Мери. Присвити под дъжда, тримата сезираха със смесица от съмнение и благоговение в грамадната рана в земята — новата линия на метрото.

На петдесетина метра пред тях зееше огромен прорез в пръстта — „окопът“ — два̀сет и осем стъпки широк и двеста метра дълъг. Понататък ровът се превръщаше в тунел, под чийто тухлен свод се намираще първата подземна железопътна линия на света.

Нещо повече — първият действащ релсов път на света. Денем и нощем по него се движеха локомотиви, теглещи вагони с чакъл, глина и пясък от недовършените трасета. Машините пуфтяха напред-назад, пълнейки със задушлив пушек дробовете на ордата земекопачи до входа на тунела, които трупаха пръст в кожени кофи, плъзгащи се по конвейер към земната повърхност.

Цялата операция бе рожба на Чарлс Пиърсън. Почти две десетилетия лондонският арбитър отстояваше идеята за нова линия, която да облекчи задръстването по улиците в града и покрайнините. Строежът пък бе рожба на изобретателния ум на Джон Фаулър. Освен собственик на пищни бакенбарди, той бе най-опитният железопътен инженер на света и следователно — очевидният кандидат за главен инженер на подземната железница. Както бе обяснил на Чарлс Пиърсън обаче в деня, когато го назначиха, в случая опитът му вероятно не чинеше нищо. Все пак се залавяха с нещо, което никой не бе правил досега — железопътна линия под земята. Трудно — не, колосално — начинание. Някои дори твърдяха, че това е най-амбициозният строителен проект след пирамидите. Дръзко сравнение, разбира се, но понякога Фаулър бе склонен да се съгласи с тях.

Инженерът бе решил да прокопае по-голямата част от линията по метода „дълбаеш и покриваш“. Изкопаваха ров, широк двайсет и осем и дълбок петнайсет стъпки. После изграждаха поддържащи стени с по три пласта тухли. На места поставяха метални трегери над стените. Другаде изграждаха сводовете от тухли. Накрая покриваха изкопа и заглаждаха земята над тунела.

За целта унищожаваша пътища и къщи, а в някои случаи проправяха временни шосета. Преместваха тонове пръст и стотици тръби за газ и вода. Създаваха безкраен кошмар от шумотевица и разруха, сякаш бомба е взривила Флийт Вели. Не, сякаш от две години всеки ден бомбардират квартала.

Работеха денем и нощем, когато запалваха факли и мангали. Земекопачите се редуваха на две основни смени, които приключваха и започваха с три удара на камбана по пладне и в полунощ. Имаше и подребни размествания, когато жените и мъжете изоставяха една трудоемка и монотонна задача и подхващаха друга.

Основният виновник за шума бяха седемте конвейера, единият от които бе издигнат тук — високо дървено скеле в шахтата, извисяващо се на двайсет и пет стъпки над тях. Десетки работници обслужваха и в момента въпросния източник на прахоляк и оглушителен тътнеж. Някои бяха в изкопа, други — горе на земята, трети висяха като маймуни върху гредите, за да подсигурият плавното му движение, докато гигантските кофи с пръст се плъзгаха, клатейки се, над рова.

На земята мъже с лопати изтребваха планина от изкопана пръст и я товареха в конски каруци. Над четирите чакащи впряга се виеха чайки и се снишаваха за плячка, необезпокоявани от дъжда.

Фаулър се обърна към Чарлс, който изглеждаше болен — държеше носна кърпичка пред устните си — но иначе в добро настроение. Има нещо неукротимо у него, помисли си той. Не беше сигурен дали е воля, или лудост. От две десетилетия търпеше подигравки — всъщност откакто предложи идеята за подземната линия. „Влакове в канавки“, присмяха му се тогава. Смяха се и когато разкри плановете си за вагони, тласкани от сгъстен въздух. През тунели. Нищо чудно, че десет поредни години Пиърсън присъстваше на страниците на списание „Пънч“. Безброй читатели се веселяха за негова сметка.

После се роди планът — отново рожба на Пиърсън и отново повод за присмех — да пуснат подземна железница между Падингтън и Фарингдън. Щяха да съборят гетото Флийт Вели и да преместят обитателите му в покрайнините на града, а хората да се придвижват до работните си места и обратно с новата железница.

Благодарение на внезапен приток на средства, предоставени от Западната железница, Северната железница и Лондонската градска корпорация, планът се осъществи. Назначиха него, многоуважаемия Джон Фаулър, за главен инженер на подземната железница и преди две години в Юстън започна работата по първия изкоп.

Смееха ли се още лондончани?

Да. Само че сега смехът им звучеше горчиво. Защото намеренията на Пиърсън да се разчисти гетото се развиха зле, меко казано. В покрайнините нямаше жилища и никой не проявяваше желание да построи нови. А никъде не съществува непретъпкано гето. Всички бедняци трябваше да отидат някъде и те се преместиха в други гета.

После, разбира се, настъпи разрухата от самата работа — непроходими улици, разкопани шосета, затворени магазини и занаятчийници. Търговците и предприемачите искаха обезщетения. Обитателите на къщите в съседство с трасето живееха в непрестанен хаос от кал, боботене на машини, грохот от конвейери, хлопот на кирки и викове на земекопачи. И в страх, че основите на домовете им ще се сринат.

Нямаше отдих; по тъмно запалваха огньовете и нощната смяна запретваше ръкави, а дневната се залавяше с обичайните увеселения — пиене и пиянски побоища до зори. Лондон сякаш бе превзет от земекопачи; от нашествениците бяха доволни само уличниците и кръчмарите.

Не липсваха и инциденти. Първо, пиян машинист излезе от релсите на Кингс Крос и се вклини в тунела. Никой не пострада. „Пънч“ пожъна богат урожай. Година по-късно изкопът на Юстън Роуд рухна, повличайки градини, тротоари, телеграфни жици, газови тръби и водопроводи. Проби дупка в града. Като по чудо никой не пострада. Господин Пънч остана очарован и от този епизод.

— Надявах се днес да чуя добри новини, Джон — изкрещя Пиърсън, сваляйки кърпичката от устата си.

Дребен човечец, на шейсет и осем, но изглеждаше на два пъти повече от Фаулъровите четиридесет и четири. Двайсетте усилни години го бяха състарили. Винаги готов да се усмихне, но с изморени очи и с бузи, сбръчкани като восък, разтопен върху свещ.

— Какво да ви кажа, господин Пиърсън? — изкрещя в отговор Фаулър. — Какво бихте искали да чуете освен...? — посочи строежа.

Пиърсън се засмя.

— Боботенето на машините е окуражително, вярно. Но вероятно бих искал да чуя, че сме наваксали изоставането и се движим по график. Или че мълния е поразила всички лондонски адвокати, които водят дела за обезщетения. Че Нейно Величество кралицата е демонстрирала доверие в проекта и възнамерява да използва подземната железница при първа възможност.

Фаулър погледна приятеля си, отново удивен от духа му.

— Тогава се опасявам, господин Пиърсън, че имам само лоши новини. Изоставаме от графика. И времето ще ни забави още повече. Дъждът ще угаси двигателя и мъжете на конвейера ще се наслаждат на непредвидена почивка.

— Е, значи има и добра новина — подсмихна се Пиърсън.

— И каква е тя? — изкрещя Фаулър.

— Ще се порадваме — като по даден знак двигателят загъркори и умря — на тишина.

За миг наистина настъпи стъписано затишие, докато светът се приспособяваше към липсата на шумотевица. Само капките дъжд плъокаха в калта.

После откъм скелето долетя вик:

— Скелето поднася.

Вдигнаха глави и видяха как конвейерът се залюлява и един мъж се заклатушка над бездната още по-опасно отпреди.

— Ще издържи — каза Фаулър, забелязал безпокойството на Пиърсън. — Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

Суеверен човек би скръстил пръсти. Земякопачите решиха да не рискуват и ордите по скелето се запускаха към земята като моряци от рейки на платна. Стотици заслизаха едновременно и Фаулър затаи дъх, молейки се гредите да издържат допълнителната тежест. Би трябвало. Щяха да издържат. И те издържаха. Мъжете стъпиха на твърда земя, крещейки и кашляйки, понесли лопати и кирки, скъпоценни за тях

както ръцете и краката им. Окаляни от главата до петите, се скупчиха земяк при земяка.

Фаулър и Пиърсън наблюдаваха как се сформират очакваните групи — лондончани, ирландци, шотландци, от провинцията, от другаде. Пъхнали длани в джобовете или скръстили ръце пред гърдите, за да се топлят, всички стояха с превити рамене и шапки, нахлупени ниско, за да ги пазят от дъжда.

Нов вик наруши тишината и Фаулър се обърна към изкопа, където бе настъпила суматоха. Един земекопач, надникнал в ямата, бе вдигнал тревога. Мигом край него се бяха стълпили мнозина, втренчени в нещо долу.

— Сър! — извика началникът на смяната Марчънт и му махна с ръка да приближи. Събра длани пред устата си и изкрещя: — Сър. Елате да видите!

Фаулър и Пиърсън тръгнаха през калта. Мъжете се разделяха да им направят път. Не след дълго застанаха над изкопа и погледнаха надолу — през подпорите и кофите на утихналия конвейер към разкаляното езеро в дъното, което ставаше все по-дълбоко.

В него се поклащаше тяло.

5.

Дъждът поспря, слава богу, и нивото на водата в изкопа спадна, но машините мълчаха. С ръка върху шапката, Марчънт се втурна да информира прекия си шеф — Кавана, директор на строежа, докато друг изтича да намери полицай. Пръв пристигна полицай Абърлайн — младеж с рунтави бакенбарди. Представи се, прочисти гърло и свали униформената си каска, за да се заеме с огледа на тялото.

— Слизал ли е някой долу, сър? — обърна се към Пиърсън, сочейки изкопа.

— Разчистихме мястото веднага след като открихме тялото, полицай. Доста врява се вдигна.

— Никой не обича да вижда мъртъвци, преди да е похапнал и пийнал чай в единайсет, сър.

Абърлайн надникна предпазливо в ямата и махна с ръка на работника до него.

— Ще подържиш ли, драги?

Подаде му каската, после разкопча и свали колана, палката и белезниците и заслиза по въжената стълба.

Под погледите на всички, надвесени над ръба на изкопа, той заобиколи тялото, повдигна едната ръка на мъртвеца, после другата. Най-сетне клекна и публиката затаи дъх в очакване служителят на реда да обърне тялото.

Абърлайн преглътна, несвикнал да изнася спектакъл и изпълнен с разкаяние, че не е наредил на мъжете да се отдръпнат назад. Те опасваха и двете страни на изкопа; дори Фаулър и господин и госпожа Пиърсън бяха там. Взираха се в него от петнайсет стъпки височина.

Добре. Той насочи поглед към тялото, загърбвайки смущението, за да се съсредоточи върху належащата задача.

Мъртвецът в костюм от туид лежеше с лице в калта, вдигнал една ръка, все едно да извика кабриолет. Кафявите му обувки бяха грижливо изработени и макар окаляни, изглеждаха в прилично състояние. Не е облечен като бездомник, помисли си Абърлайн. Приведе се, без да обръща внимание на тинята, мокреца дрехите му, и

си пое дълбоко дъх. Улови мъжа за раменете и пуфтейки усилено, го преобърна.

Зрителите горе ахнаха дружно, но Абърлайн замижа, за да отложи момента, когато ще види лицето на мъртвеца. Отвори плахо очи и се втренчи в оцъклените зеници на мъжа. Беше на около трийсет и имаше гъсти посребрели мустаци и бакенбарди в стил принц Албърт, явно добре поддържани. Съдейки по външния вид, не бе богаташ, но не беше и работник. Като самия Абърлайн принадлежеше към новата средна класа.

Иначе казано, бе човек, чиито роднини щяха да настояват за обяснение как е свършил в изкоп на Ню Роуд.

Несъмнено предстоеше разследване и Абърлайн неволно изпита дребно, сконфузено въодушевление при тази мисъл.

Откъсна поглед от невиждащите отворени очи на мъжа и огледа жакета и ризата му. Сред калните лекета ясно различи кърваво петно с един-единствен отвор по средата. Ако не се лъжеше — рана от острие.

Абърлайн беше виждал и преди жертви на порезни рани, разбира се, и знаеше, че въоръжените с ножове мушкат, режат и пробиват едновременно. Бързо и напосоки.

Тук обаче имаше само една рана, право в сърцето. Чисто убийство, така да се каже.

Абърлайн вече трептеше от вълнение. По-късно съвестта щеше да му напомни, че все пак става дума за убит човек и е редно да изпитва единствено съчувствие — към него и семейството му — и никакво въодушевление. Но въпреки това...

Претърси тялото и веднага го откри — револвер. Господи, помисли си, нападател с нож е надвил мъж с пистолет. Върна оръжието в джоба на жакета.

— Трябва да извадим тялото оттук — подвижна към шефовете. — Ще ми помогнете ли да го покрия и да го натоваря в каруца, за да го откарам в полицейската морга?

Заизкачва се по стълбата, докато началниците даваха нареждания и неколцина работници се запускаха надолу, къде с ентузиазъм, къде с уплах. Горе Абърлайн избърса калните си длани в седалището на панталоните си и огледа множеството, питайки се дали убиецът е тук и дали се наслаждава на творението си. Тълпата край изкопа проследи как изнасят тялото и го качват в каруца. Разстлаха брезентово

платнище и го проснаха върху мъртвеца, скривайки отново лицето му под импровизирания погребален покров.

Дъждът се усили, но вниманието на Абърлайн привлече мъж в изискани дрехи, който прекосяваше дъсчената пътека през калната поляна. Недалеч зад него подтичваше лакей, понесъл тежък кожен бележник, чиито върви танцуваха в ритъм с тромавите му подскоци.

— Господин Фаулър! Господин Пиърсън! — поздрави мъжът и размаха бастун, приковавайки тутакси погледите им.

Всички притихнаха, но не както досега. Мъжете запристъпваха смутено от крак на крак и ненадейно се втренчиха в обувките си.

„Виж ти! Важна клечка!“ — помисли си Абърлайн.

Новодошлият носеше елегантен костюм като Фаулър и Пиърсън, но изглеждаше по-контешки, сякаш е свикнал да улавя погледите на дамите. Нямаше шкембенце и раменете му бяха прави и широки, а не прегърбени от напрежение и безпокойство като на колегите му. Под шапката му се стелеше гъста, дълга до раменете коса. Измамно сърдечният поздрав обаче бе придружен от машинална усмивка, която угасна, преди да стигне до очите. Дамите, впечатлени от стила и самоувереността му, биха се разколебали при вида на студените му пронизващи очи.

Абърлайн погледна първо към Пиърсън, после към Фаулър и забеляза колко са смутени и с какво неудобство Чарлс Пиърсън представи мъжа:

— Това е сътрудникът ни господин Кавана, изпълнителен директор на подземната железница. Той ръководи ежедневната работа по изкопа.

Абърлайн докосна чело, мислейки си: „Каква ли точно е историята ти?“.

— Чух, че са открили труп — каза Кавана.

Над дясната му скула имаше белег, сякаш навремето някой се е опитал да очертае окото му с нож.

— Да, сър — въздъхна Пиърсън.

— Искам да го видя — настоя Кавана и Абърлайн вдигна брезента. След секунда Кавана поклати глава. — Не го познавам, слава богу. Не е от нашите. Пияница е, несъмнено, като клетата душа, която ни изнася серенада оттам — посочи и застана с гръб към каруцата. —

Марчънт! Дай заповед на хората да се връщат в изкопа. Загубихме достатъчно време.

— Не — възрази тихо госпожа Пиърсън и пристъпи пред съпруга си. — В знак на уважение към мъртвия е редно работата да спре до сутринта.

Кавана включи автоматичната си усмивка. Раболепно размекнат, смъкна високата си шапка и се поклони ниско.

— Госпожо Пиърсън, простете ми, задето най-безразсъдно забравих, че присъстват и по-деликатни, чувствителни особи. Както съпругът ви отлично знае обаче, тук често ставаме свидетели на произшествия и се опасявам, че присъствието на мъртвец е недостатъчна причина да прекратим неотложната си работа.

— Чарлс? — Госпожа Пиърсън се обърна към съпруга си, който в отговор сведе очи и пръстите му в ръкавици заопипваха смутено дръжката на бастуна.

— Господин Кавана има право, скъпа. Извадихме тялото на клетника. Работата трябва да продължи.

Тя се взря изпитателно в лицето му. Той отвърна глава и след миг госпожа Пиърсън вдигна поли и се отдалечи.

Абърлайн я изпрати с поглед, забелязал коварното самодоволство на Кавана, който започна да дава разпореждания на Марчънт и земекопачите. Чарлс Пиърсън, от своя страна, тръгна бавно след съпругата си с тъжно изражение.

Сега Абърлайн трябваше да закара трупа в Бел Айл. Сърцето му се сви при тази мисъл. Едва ли на Божията зелена земя имаше по-лошо място от гетото Бел Айл.

* * *

Сред мъжете, на които началникът на строежа крещеше на висок глас да се връщат в изкопа и да се залавят за работа, беше млад индиец, който в служебните папки се водеше Бхарат и ако някой от мъжете, превиващи гръб до него, проявеше любопитство, би се представил с това име. Мислено обаче се наричаше другояче.

Призрака.

Външно Призрака не се отличаваше от побратимите си. Носеше същите дрехи — риза, кърпа на врата, кепе, жилетка и работна куртка — но нямаше обувки; ходеше бос. Сръчен и съвестен работник, нито по-добър, нито по-непохватен от другите; заприказваха ли го, се държеше приветливо, нито особено словоохотлив, нито склонен да завързва разговори, ала не и твърде сдържан.

Призрака обаче наблюдаваше зорко. Постоянно. По силата на щастливата случайност се бе оказал достатъчно близо до тялото, за да го огледа добре, преди да им заповядат да напуснат изкопа. Бе зърнал и пияния до ямата и в последвалата суматоха улови погледа му. В същия момент, сякаш да уталожил сърбеж, потърка гърдите си — дребен незначителен жест, невидим за останалите.

Видя и как Абърлайн и Кавана пристигат един след друг и изключително внимателно проследи как повдигат брезента, как Кавана погледна лицето на мъртвеца и колко ловко прикри факта, че го познава.

Беше добър, несъмнено. Умееше не по-зле от него да заблуждава, но в очите му проблеснаха мимолетни искрици, когато се взря в убития. Позна го.

Сега Призрака проследи с поглед как Абърлайн потегля с каруцата — към Бел Айл, разбира се.

Не след дълго си тръгна и пияницата.

6.

Принц Албърт се бе споминал преди година и макар увлечението му по растителността, красяща лицето, да го надживя, благоприличието и добрите му обноски очевидно не бяха заразили обществеността. Точно обратното — над Лондон сякаш се бе спуснала тъмна и зловеща сянка. Някои го отдаваха на отсъствието на кралицата, която продължаваше да скърби за Албърт, усамотена в шотландските планини. Други виняха пренаселеността — ужасната миризма, бедността и престъпленията — включително безумците, според които най-доброто решение бе да построят подземна железница. Трети възразяваха, че не пренаселеността, а именно строителството на подземната железница е всяло хаос в града. Последните подчертаваха, че то е задълбочило проблема, прогонвайки хиляди от домовете им във Флийт Вели — най-обширното лондонско гето. И това беше вярно.

Е, поне се отървахме от най-голямото гето, казваха първите.

Не точно, изсумтяваха вторите. Просто го преместихте.

Имайте търпение, умоляваха първите.

Не, нямаме търпение, негодуваха вторите.

Седнал в каруцата, Абърлайн стискаше юздите и размишляваше как в клубове и игрални зали висшестоящите вземат решения, които засягат всички. И с каква цел? В името на общото благо? Или за своя изгода? Стих от лорд Тенисън за атаката на Леката бригада изплува в ума му: „Отредено им е не да мислят, а да действат или да умрат“.

Каруцата изтрополи през релсите към високите сгради със заострени покриви на Бел Айл, издигащи се като мръсно петно над хоризонта. Вече усещаше вонята на конските касапници, на казаните, където варяха кости, претопяваха мас и забъркваха химически препарати; на фабриките за фойерверки и кибритени клечки.

Вляво незнаен идиот се бе опитал да посади градинка под прозореца на кухнята си, но тя бе обрасла в хищни бурени, които пълзяха по железните огради наоколо. Мръсни деца в дрипи тичаха из пущинаците от двете му страни и се замеряха с ръждясали консервени

кутии. Във всяка къща имаше стаи и перални помещения и нощем собствениците и квартирантите им се натъпкваха вътре както в Стария Никъл.

Каруцата пое край конските касапници. През портите минаваха живи коне, чието обоняние и инстинкт ги предупреждаваха какво ги очаква — щяха да ги умъртвят и да сварят месото им в медни казани за храна на котките.

В дворовете голи до кръста мъже раздробяваха кости с тежки чукове под погледите на групички парцаливи деца, чиито окаяни дрехи жълтееха от сярата във въздуха.

Абърлайн забеляза неколцина, които явно се бяха отегчили — все пак зрелището не предлагаше кой знае какво разнообразие — и играеха на крикет. Не разполагаха с необходимите приспособления и импровизираха с дъска от старо легло вместо бухалка и топка... Абърлайн потрепери. Божичко. Използваха отрязана котешка глава.

Понечи да им изкрещи, да им каже да намерят нещо друго, но забеляза, че пред каруцата е застанало дете, и дръпна юздите.

— Махай се от пътя ми! — извика раздразнено той. — Имам важна полицейска работа!

Гаврошчето обаче не помръдна.

— Къде отивате, сър? — попита то, обгърна главата на коня с две ръце и го погали.

Сърцето на Абърлайн се поразмекна и той забрави яда, наблюдавайки как детето прокарва пръсти над ушите на животното. Докато се наслаждаваше на трогателната им близост, момчето повтори:

— Къде отивате, сър? Не го водите при касапина, нали? Кажете ми, че няма да го убият.

С периферното си зрение Абърлайн долови движение и се обърна. Още улични хлапета се провряха под оградата и се струпаха на пътя край него. Все едно, помисли си той, не нося нищо ценно. Ако не броим подгизналия труп и брезентовото платнище.

— Не бой се, синко, откарвам мъртвец в моргата.

— Мъртвец ли, сър? — надигна глас един от новодошлите.

Още две деца се присъединиха към зяпачите. Тълпата зад него нарастваше.

— Офейквайте! Тук няма нищо интересно — предупреди ги той.

— Може ли да погледнем, сър?

— Не може, мътните го взели! — извика през рамо Абърлайн. — Махайте се, преди да съм размахал бухалката!

Първото момче продължаваше да гали коня.

— Маслото ли са му светили на онзи отзад? — попита то. — Затова ли полицията се занимава с него?

— Нещо такова — кимна Абърлайн, изгубил търпение. — Освободи ми пътя, момче!

Каруцата подскочи и се килна. Той понечи да се обърне и да нахока дрипавите сополанковци, които явно се опитваха да надникнат под брезента, но дъсчената платформа се лашна отново. Ядосан и обзет от ненадейно желание да се махне по-бързо от Бел Айл, Абърлайн изплющя решително с поводите.

— Дий!

Ако момчето не се отмести, негов проблем.

Конят тръгна напред и принуди детето да отстъпи встрани. Когато се разминаха, Абърлайн го погледна и забеляза как по лицето му се разлива загадъчна усмивка.

— Късмет с мъртвеца, сър — пожела му присмехулно момчето, но в отговор Абърлайн просто изсумтя и раздруса поводите.

Подмина редицата къщи до моргата и там се наложи да се разкашля силно, за да събуди работника, задрямал на дървен стол през портата. Той се сепна, докосна си шапката за поздрав и го пусна в двора.

— Какво ни носиш? — Друг работник се появи от страничен вход.

Абърлайн скочи от каруцата. Сънливецът пред портата я затвори, оставяйки Бел Айл отвън като мръсен отпечатък върху прозорец.

— Мъртвец. Трябва да стои на студено, докато дойде следователят — отговори Абърлайн и задържа юздите, докато мъжът заобиколи каруцата, повдигна брезента, надникна под него и го пусна.

— Върви в касапницата — отсече той.

— Моля? — повдигна вежди Абърлайн.

Работникът въздъхна и избърса длани в престилката си.

— Освен ако това не е проклета шега, трябва да отидеш в касапницата.

Абърлайн пребледня, спомнил си срещата с гаврошчетата от гетото. Потръпна при мисълта колко хитроумно бе отвлякло

вниманието му момчето, което галеше коня му.

Заобиколи бързо каруцата и отметна брезента. Тялото от изкопа беше изчезнало, заменено с мъртво пони.

7.

Всяка нощ Призрака се прибираше вкъщи по един и същи път — по Ню Роуд и край църквата Марилбоун. Сред изронените и хаотично разпръснати из двора ѝ надгробни плочи имаше една, към която той винаги поглеждаше.

Ако камъкът стоеше прав, както през повечето вечери, значи нямаше послание. Ако бе наклонен надясно, сигнализираше опасност. Просто опасност. От Призрака зависеше да разбере каква точно.

Наклонена наляво, плочата му съобщаваше, че опекунът му иска да го види — в обичайното време на обичайното място.

След въпросната проверка Призрака изминаваше петте мили до Уопинг, където се намираще домът му — тунелът под Темза.

Наричали го едно от великите чудеса на света и дори над земята той изглеждаше внушително сред другите сгради — заострена осмоъгълна постройка от мрамор, служеща като преддверие. Влизайки през вратите, които никога не се затваряха, той прекосяваше мозаечния мраморен под към наблюдателницата. През деня пешеходците плащаха по пени, за да минат през нея и да се спуснат по стълбите към тунела. Не и нощем. Въртящата се месингова бариера бе затворена, но Призрака я прескочи, както правеха всички други.

Всички призрачни среднощни обитатели на тунела.

Мраморните стъпала, виещи се през прохода, бяха заледени и той заслиза по-внимателно от обикновено към първата площадка, после към следващата и най-накрая стигна дъното — голямата ротонда на повече от сто и петдесет стъпки под земята. Навремето тя била обширна и пищно украсена; сега беше само обширна. Стените бяха мръсни, статуите — почернели. Годиците си бяха казали думата.

Въпреки това гледката впечатляваше — ниши, издялани в грапавите хоросанови стени. В тях, свити до кожени торби, спяха хората на ротондата — фокусници, ясновидци, жонгльори, които през деня натрапваха уменията си на посетителите на прочутия тунел.

Първи по рода си на света, тунелът под Темза се простираше от Уопинг до Ротърхайт. Строежът му, продължил седемнайсет години,

изправил пред множество изпитания инженера Марк Брюнел, а синът му Изамбард едва не се удавил при поредното наводнение, препънало усилията им. И двамата се надявали конски впрягове да минават по подземния път, но цената се оказала твърде висока и той станал туристическа атракция. Посетителите плащаха по пени, за да изминат хилядата стъпки под Темза, и цяла подземна индустрия бе възникнала, за да ги обслужва — индустрия, изискваща контрол.

Призрака се придвижи от преддверието до черната паст на тунела, чиито две арки зееха срещу него като дула на пистолет. Проходът бе широк и с висок таван, ала тухлените стени сякаш го притискаха и всяка крачка се превръщаше в ехо. Не след дълго атмосферата се промени рязко. През деня стотици газови лампи прогонваха мрака, но нощем единственото осветление бяха мъждукащите свещи на обитателите на тунели — улични търговци, оракули, танцьори, дресьори, певци, клоуни. Казваха, че всяка година по два милиона души слизат в тунела. Намереха ли си място тук, бездомниците го пазеха ревниво, да не би друг да им го отнеме в тяхно отсъствие.

Вървейки с отекващи по каменния под стъпки, Призрака оглеждаше отпуснатите тела на уличните търговци и артисти. Надничаше в нишите и огряваше с фенера си спящите под сводовете по цялото протежение на тунела.

Вътре съблюдаваха стриктна йерархия. Търговците заемаха нишите до входа на тунела. По-навътре се настаняваха скитниците, просяците, клошарите; още по-навътре — крадците, престъпниците и бегълците.

На сутринта търговците, за чието занятие бе от полза в тунела да не се подвизават мръсни бездомници, помагаха ентузиазирани на полицаите да го разчистят. Престъпниците и бегълците така или иначе изчезваха от тъмно. Останалите — клошарите, просяците и уличниците — разтриваха очи и мърморейки, събираха оскъдните си притежания и се подготвяха за поредния ден на оцеляване.

Фенерът на Призрака се задържа над спяща фигура в тъмна ниша. Следващата бе празна. Фенерът описа дъга да освети сводовете по средата на тунела. Те също пустееха, поглъщайки светлината, която танцуваше немощно по тухлите.

От мрака долетя шумолене и Призрака вдигна фенера над свит до стената силует.

— Привет, господин Бхарат — прошепна му малко момче.

Призрака приближи до него и извади изпод куртката си дебел комат хляб.

— Привет, Чарли — поздрави той и подаде хляба на детето.

То трепна леко, свикнало да получава плесници и пестници от възрастните, после взе хляба, втренчено в Призрака с благодарни очи. Захапа го предпазливо след миг колебание.

Повтаряше се всяка нощ. Трепване, предпазливост, признателност. И всяка нощ Призрака, който не знаеше нищо за момчето, освен че живее сред насилие и грубост, му се усмихваше и казваше:

— До утре вечер, Чарли. Пази се.

Със свито сърце и тази нощ Призрака остави детето в нишата му и продължи напред.

Не след дълго спря отново. В друга ниша лежеше мъж със счупен крак, паднал по заледените стъпала на ротондата. Призрака бе наместил костта и сега, затаил дъх да не вдишва вонята на изпражнения и пикоч, клекна да провери дали шината е на място и дали кракът се възстановява.

— Добро момче си ти, Бхарат — изръмжа пациентът му.

— Ял ли си? — попита Призрака, опипвайки крака; не се отличаваше с деликатно обоняние, но Джейк наистина смърдеше.

— Маги ми донесе хляб и плодове — отговори той.

— Какво щяхме да правим без нея? — почуди се гласно Призрака.

— Щяхме да измрем, момче, това щеше да стане.

Призрака се изправи и се престори, че поглежда назад към входа на тунела, за да поеме глътка чист въздух — сравнително чист.

— Кракът ти е по-добре, Джейк — отбеляза той. — Още два дни и ще можеш да се изкъпеш.

Джейк се ухили.

— Толкова ли е зле?

— Да, Джейк. — Призрака го потупа по рамото. — Толкова.

Продължи напред към вътрешността на тунела, докато стигна до последната ниша, използвана за нощувка. Тя принадлежеше на него и

на Маги. На шейсет и две Маги можеше да му бъде баба, но двамата се грижеха един за друг. Призрака носеше храна и пари и всяка нощ запалваше свещ и учеше Маги да чете.

Тя пък беше майката на тунела — гръмогласен застъпник на Призрака в случай на нужда, достолепна, вдъхваща страхопочитание персона. Никой не би посмял да ѝ се опълчи.

Малцина се осмеляваха да пристъпят отвъд този предел. Зад него се простираше мрак и неслучайно Призрака се бе установил тук. Домът му служеше като аванпост, откъдето той бдеше над спящите и ги пазеше от злодеи и злодеяния, от хората извън закона и от бегълците, търсещи подслон в по-тъмните дебри на тунела.

Преди да дойде, разбойниците нападаха обитателите на тунела. Мина време и се проля кръв, но в крайна сметка Призрака сложи край на това.

8.

През нощта, когато срещна Маги, Призрака се прибираше вкъщи — ако нишата в тунела може да се нарече „дом“ — по обичайния маршрут. Понякога, докато вървеше, си позволяваше мислено да се върне в истинския си дом — Амритсар в Индия, където бе отраснал.

Помнеше как като дете и юноша се разхождаше в двора на родната си къща, а после из кварталите на родния си град. Паметта често се заиграва с нас, като представя преживяното в по-добра или по-лоша светлина, и Призрака съзнаваше отлично коварството ѝ. Разбираше колко е опасно да идеализира детството си. Все пак лесно би могъл да забрави, че Амритсар, за разлика от Лондон, още няма канализация и всъщност рядко ухае на жасмин и билки както в ярките му спомени. Лесно би забравил, че улиците, обрамчени от високи огради, приютяваха съмнителни персони, както навсякъде в Индия. Вероятно слънцето не къпеше града в златна светлина денем и нощем, стопляйки камъните, озарявайки фонтаните и рисувайки усмивки по лицата на хората.

Вероятно не. Но това помнеше и честно казано, такава картина предпочиташе да си представя. Спомените го сгряхаха нощем в тунела.

Рожденото му име бе Джаядип Мир. Както всички момчета издигаше в култ баща си Арбаз Мир. Майка му казваше, че баща му ухае като пустинята и Призрака си го спомняше точно така. От най-крехка възраст Арбаз повтаряше на Джаядип, че го очаква бляскаво бъдеще и някой ден ще стане прославен асасин. Описваше му идни дни, които звучаха и вълнуващи, и неизбежни. В уютния дом на любящите си родители Джаядип отрасна, изпълнен с увереност.

Арбаз обичаше да разказва истории толкова, колкото Джаядип обичаше да ги слуша, а най-любима му бе историята как се срещнали майка му и баща му. Арбаз и немият му прислужник Раза Сура търсели диаманта Кохинор, Сияйната планина. Докато се опитвали да го изнесат от двореца на раджата, Арбаз се запознал с Пяра Каур, внучка на Ранджит Сингх — основателя на сикхското царство.

Кохинор бил сред артефактите, наречени „райски късчета“ — останки от предходна цивилизация, разпръснати из цялото земно кълбо.

Джаядип знаеше каква сила притежават, защото родителите му я бяха видели със собствените си очи. Арбаз, Пяра и Раза наблюдавали как диамантът оживял и станали свидетели на небесния му светлинен спектакъл. Когато му разказваха за чудото, случило се през онази нощ, родителите му признаваха откровено и какво дълбоко въздействие им е оказало. Видяното затвърдило убеждението им, че подобна могъща сила никога не бива да попада в ръцете на враговете им — тамплиерите. И двамата внушаваха ревностната си вяра на момчето.

По онова време, докато растеше в позлатения от слънцето Амритсар под напътствията на баща, когото боготвореше, Джаядип не би могъл да си представи, че ще настъпи ден, когато ще го наричат Призрака и ще зъзне в тъмен тунел, сам на света и отритнат от всички.

Обучението му започна, когато навърши четири или пет години. Макар и физически изтощителни, за него уроците не бяха непосилна тежба. Никога не се оплакваше, никога не търсеше поводи да се измъкне и за това имаше една-единствена причина — справяше се отлично с всяка задача.

Не. Нещо повече. Справяше се блестящо. Природната му дарба пролича от първия ден, когато му дадоха дървената сабя, издялана във формата на кукри. Джаядип притежаваше талант на боец, рядко срещан в индийското Братство. Бе изключително, почти свръхестествено бърз при нападение и с необичайни рефлексии при защита; отличаваше се със забележителна наблюдателност и способност да предвижда ходовете на противника. Беше всъщност толкова добър, че баща му се почувства длъжен да го повери на друг учител.

В живота на момчето се появи Итън Фрай.

Срещата с Итън Фрай — меланхоличен мъж с изморено лице, чиято западняшка роба сякаш го притискаше под тежестта си — се нареждаше сред най-ранните спомени на Призрака.

Съвсем малък, той не поиска, а и не би дръзнал да поиска обяснение откъде се е появил асасинът. Възрастният мъж сякаш падна от небето като посърнал ангел, решен да помрачи иначе идиличното му съществуване.

— Това ли е момчето? — поинтересува се Итън Фрай.

Седяха в сенчестия двор. Високата стена не успяваше да заглуши напълно уличната гълчава и тя се смесваше с птичите песни и тихото ромолене на фонтана.

— Да — кимна гордо Арбаз. — Това е Джаядип.

— Велик воин, казваш.

— Бъдещ велик воин. Поне аз мисля така. Обучавам го лично и съм удивен, Итън, наистина удивен от заложбите му.

Арбаз се изправи и в къщата зад него Джаядип зърна Пяра. За пръв път, навярно заради присъствието на неприветливия непознат, осъзна красотата и благородството на майка си и баща си. Видя ги двамата заедно — като личности, а не само като свои родители.

Без да откъсва очи от момчето, Итън Фрай сплете пръсти върху корема си и заговори през рамо на Арбаз:

— Свръхестествени способности, казваш...

— Така изглежда, Итън, да.

— Свръхестествени, а? — повтори гостенинът, впил поглед в Джаядип.

— Винаги предвижда два-три хода — отвърна Арбаз.

— Както се полага.

— На шест години?

Итън пак обърна глава към Джаядип.

— Да, изпреварва може би връстниците си, но...

— Знам какво ще кажеш — че досега е тренирал само с мен, а като баща и син двамата имаме естествена връзка. Вероятно несъзнателно издавам намеренията си и му предоставям предимство. Нали?

— Мина ми през ума.

— Е, затова си тук. Бих искал ти да обучаваш Джаядип.

Заинтригуван от момчето, Итън Фрай прие предложението на Арбаз. Настани се в дома му и започна да обучава Джаядип как да се сражава със сабя.

Отначало грубите обноски и троснатият тон на новия учител объркваха момчето, което нямаше представа какви са подбудите на възрастния асасин. Джаядип не бе свикнал да му налагат сурова дисциплина и едва след няколко месеца отношенията между ментора и

ученика се поразведриха — тоест значително намаляха хапливите забележки (Итън), строгите упреци (Итън) и сълзите (Джаядип).

Известно време всъщност Джаядип вярваше, че Итън Фрай просто не го харесва. И преживяваше неодобрението му като истински шок. Красиво и очарователно дете, той не знаеше почти нищо за света на възрастните и макар абстрактните понятия „обаяние“ и „умение да предразполагаш“ да не му говореха нищо, инстинктивно ги използваше и с лекота въртеше цялото домакинство около малкото си пръстче. Беше от момченцата, които големите обичат да докосват. Умилени, мъжете току разрошваха косата му, а мине се не мине половин час, жените в къщата се размекваха при вида на усмивката му и го целуваха по бузата, за да вдишат чистото му детско ухание и да се наслаждат на меката му кожа.

Джаядип сякаш бе опиум, към който всеки срещнат се пристрастява.

Всеки с изключение на Итън, чието лице постоянно изглеждаше умислено и отнесено. Е, в редки случаи го озаряваше светлина и тогава Джаядип решаваше, че „някагашният“ или „истинският“ Итън наднича иззад пелената на униинето. Най-често обаче способността на Джаядип да омайва другите възрастни не въздействаше на учителя му.

Такива бяха нестабилните основи, върху които се крепяха уроците им — сивият кабинет, мрачният Итън и Джаядип, объркан от прищълеца, който не го отрупва с ласки и хвалебствия. Строгийт учител, разбира се, промърморваше неохотно по някоя одобрителна дума. Кой не би поощрил подобно воинско дарование? Джаядип се справяше бляскаво с всеки аспект от асасинското изкуство и в крайна сметка тъкмо това разведри отношенията им. Защото няма как шлифован асасин да не се възхити и да не оцени — и дори да не започне да харесва — многообещаващ новопосветен. А Джаядип бе точно такъв.

И така, година след година, учител и ученик кръстосваха саби под сянката на дърветата в двора, обсъждаха идеи край фонтана и прилагаха теорията на практика по градските улици. Постепенно сърцето на Итън сякаш се стопли и когато обяви, че момчето е готово да получи истинска сабя, в гласа му прозвуча нескрита гордост.

От своя страна, Джаядип започна да научава повече за умисления си ментор. Достатъчно всъщност, за да осъзнае, че „мрачен“ е неточно

определение, и да го замени с по-уместното „угрижен“. Дори на онази възраст Джаядип се отличаваше със забележителна интуиция.

После настъпи денят, когато подслуша жените да си говорят в кухнята. С Итън упражняваха изкуството да се прокрадва като сянка и учителят му възложи задача да се върне с информация, събрана тихомълком и потайно.

Хвърляйки поглед назад, Призрака размишляваше, че да изпратиш малчуган да събира тайно сведения, крие опасности, включително детето да научи нещо, неподходящо за невръстни уши.

Точно това се случи всъщност.

Едва по-късно разбра, че привидно уравнивеният асасин в действителност е склонен да взема прибързани решения и да замисля лудории. Мисията за събиране на тайна информация навярно за пръв път му бе разкрила тази страна от характера на Итън.

Джаядип изпълни инструкциите му и два часа по-късно се яви на уречената среща край фонтана. Седна на камъните до ментора си, който както винаги изглеждаше унесен в размисли и сякаш не го забеляза. Както с всичко друго, Джаядип не свикна веднага с привидното пренебрежение. След първоначалната обида и последвалото объркване най-сетне прие липсата на топъл поздрав като част от особената близост, която споделяха — двама мъже, разделени от възрастта и културата, единият от които бе опитен боец, а другият вървеше по стъпките му.

— Кажи какво научи, момчето ми? — попита го Итън.

Обръщението „момчето ми“ беше скорошно нововъведение. И то всъщност доставяше задоволство на Джаядип.

— Научих нещо за вас, учителю.

Може би в онзи момент Итън бе съжалил, задето е възложил на повереника си подобна задача. Едва ли бе планирал грижливо резултата, но пък кой би съумял да си представи какво се върти в ума на Итън Фрай? Неспособен да прочете мислите му, ала старателен до дън душа и добре обучен да наблюдава внимателно, Джаядип следеше съсредоточено ментора си за издайнически знаци, че го е оскърбил или е престъпил границата.

— Дочул си някакви брътвежи, нали?

— Брътвежи?

— Клюки — обясни Итън. — И както неведнъж съм ти повтарял, клюките често са могъщо оръжие. Прав си бил да наостриш слух.

— Не сте ми сърдит?

По лицето на Итън се четеше единствено спокойствие, сякаш някаква вътрешна борба най-сетне е стихнала.

— Не, Джаядип, не ти се сърдя. Кажете ми какво чу.

— Може би няма да останете доволен.

— Не се съмнявам. Но ми разкажи.

— Жените говореха, че съпругата ви в Англия починала при раждането на двете ви деца.

В ненадейно притихналия двор момчето зачака отговора на учителя си.

— Вярно е, Джаядип — кимна Итън след малко и въздъхна дълбоко. — И когато се опитах да погледна децата си, Иви и Джейкъб, разбрах, че не мога. Получих покана да се върна в Индия и избягах... Това навярно е най-точната дума, Джаядип. Избягах от дома си в Кроли и от децата си, за да дойда тук и да се припичам на слънцето с теб.

Джаядип се замисли за своите родители, за обичта, с която го обсипваха, и сърцето му се сви от болка за тези две деца. Грижеха се за тях несъмнено, но бащината любов сигурно им липсваше.

— Скоро обаче — продължи Итън, сякаш прочел мислите му — ще се върна в Англия при Джейкъб и Иви. След като се уверя, че си готов за сражение с истинско оръжие, разбира се. Тогава ще се върна у дома, Джаядип, и ще направя това, което трябваше да направя от самото начало — ще бъда баща на децата си.

Думите на Итън бяха натоварени с подтекст, който Джаядип не долови въпреки необикновената си интуиция. По свой начин асасинът признаваше, че приятелството му с него е събудило у него непознат досега родителски инстинкт. По свой начин Итън благодареше на момчето, че е пробудило бащинските му чувства, угаснали след смъртта на съпругата му.

Джаядип обаче чу думата „сражение“.

А не след дълго — всъщност когато му дадоха истинска сабя вместо дървеното кукри — асасинът откри слабостта на момчето. Сериозна слабост.

9.

В нощта, когато срещна Маги, Призрака се прибираше в подземния си дом. Както винаги мина край църквата Мерилбоун и погледна към надгробния камък, но вниманието му привлече шумотевица в двора.

Беше тъмно, разбира се — оттогава бе изтекла почти цяла година и дните бяха къси както сега — и студено. Нощ, неподходяща да се помайваш в тъмни църковни дворове без сериозно основание.

А в подобна нощ никой няма работа в тъмни църковни дворове. Поне никой с добри намерения.

И разбира се, долитащите звуци подсказваха злонамереност.

Призрака спря на алеята до ниската църковна ограда. Ослуша се. И реши, че по скалата на прегрешенията със сравнително безобидните простъпки в единия край (тайна оргия например — доброволна сделка между уличница и клиент) чува нещо от другия край. Долови мъжки гласове и веднага разбра, че злосторниците са петима — смееха се и се поощряваха взаимно. Ботуши думкаха глухо и причиняваха болка — предназначение, каквото майсторът им не си беше представял. Но най-силно отекваха женските стенания. Измъчваха жена.

Имаше и други минавачи, разбира се, които сигурно също чуваха кънтящите удари, женските писъци и молбите за милост, но само Призрака спря. Не биваше. Задачата му бе да се слива с обстановката на всяка цена. Той спря обаче, защото бе асасин — все още асасин — обучен от Арбаз Мир и Итън Фрай да отстоява ценностите на Братството.

И нямаше как да остане безучастен при вида на петима мъже, биещи жена. Прескочи ниската каменна ограда и навлезе в мрака. Шумотевицата не стихваше. Разюздано бръщолевене на пияни мъже. Съдейки по произношението, двамина бяха джентълмени, другите трима — от неопределима социална прослойка.

Зърна сияние на фенери и в сянката на внушителната църковна стена различи двама добре облечени мъже и тяло на земята.

— Какво ще кажете за това? — единият я прекрачи и я зашлеви по лицето; вторият се засмя и отпи от плоско шише.

С гръб към джентълмените и жената стояха трима по-едри мъже с бомбета. Телохранители. Изопнаха рамене, забелязали Призрака да приближава към тях, заобикаляйки гробовете. Арбаз и Итън биха препоръчали да се прокрадне безшумно — така би убил двама, преди да успеят да реагират. Видяното обаче събуди у него първичен гняв и желание да въздаде справедливост и той предпочете открития сблъсък. Искаше да отмъсти и отмъщението да е показно.

— Върви си по пътя, момче — каза единият телохранител, скръстил ръце. — Тук няма нищо за гледане.

Другарите му се размърдаха. Дланите на първия потънаха дълбоко в джобовете на палтото му, а на другия изчезнаха зад гърба.

— Пуснете жената — каза Призрака.

Джентълмените прекратиха играта и се изправиха над безпомощното, разранено тяло на жената. Тя простена и от болка, и от облекчение и се претърколи настрани. Полите ѝ бяха усукани около краката, кръв покриваше лицето ѝ под сплъстената коса. Нещастно, окаяно създание на около шейсет.

— Махнете се от нея — заповяда Призрака.

Единият фронт се изкикоти и подаде шишето на другия, който засмука гърлото и загълта с разискрени от удоволствие очи. И двамата изглеждаха така, сякаш очакват началото на забавен спектакъл. Сам срещу петима, Призрака се надяваше да не ги разочарова.

Надяваше се, че благородният му стремеж да въдвори справедливост не го е подвел да отхапе по-голям залък, отколкото може да сдъвче.

Първият телохранител вирна брадичка и заговори отново. Думите му падаха като камъни в притихналия двор:

— Върви си, момче, преди ние да те подкараме!

Призрака го погледна изпитателно. Обходи с поглед и другарите му.

— Ще си тръгна, когато оставите жената на мира.

— Е, това...

— И след като накажа двамата побойници.

Телохранителите му избухнаха в смях, но водачът им вдигна ръка и ги смълча.

— Няма начин, момче, защото виждаш ли тези джентълмени? Те ни плащат щедро, за да не падне и косъм от главата им, когато се разхождат из по-съмнителните места във великата ни столица, ако ме разбираш. За да ги пипнеш, трябва да се разправиш с нас. Как ти се струва? Не става, нали?

Зад него изтупаните гуляйджии се разкикотиха пак, подавайки си шишето. Наслаждаваха се на аперитива преди основното ястие. Бяха слаби и пияни и Призрака знаеше, че ще ги надвие с ръка, завързана зад гърба, но...

Първо телохранителите. Палтото на номер три бе разкопчано, дланите му продължаваха да се крият зад гърба. Носеше или револвер, или къса сабя, препасана над хълбока му. Изглеждаше опасен, но и прекалено спокоен и самоуверен.

Същото важеше за номер две. Палтото му до глезените бе закопчано и макар лявата му ръка да помръдваше в джоба, дясната стоеше неподвижна, стиснала вероятно палка или нож.

Добре. Палтото щеше да му пречи при близък бой и несъзнателно издаваше откъде ще се появи оръжието му. По тези две причини Призрака реши да нападне първо него — най-лесната плячка, а и му трябваше оръжие. Надяваше се да е нож.

Номер едно беше по-умен. Не мислеше, че самотен боец би се изправил срещу петима без сериозно основание. Ръцете му останаха скръстени пред гърдите — носеше кобур през рамото вероятно? — ала очите му обходиха далечината зад Призрака, търсейки невидими подкрепления.

Не видя нищо и погледна към Призрака още по-заинтригувано и подозрително. За разлика от нехайните си другари явно се досети, че индийското момче разчита на някакво предимство и видът му несъмнено подвежда. Номер едно имаше остър ум. С него щеше да се затрудни.

Призрака приключи с огледа. Прииска му се да държи кукри в едната си ръка, а на китката на другата да е закопчано скритото му острие. Тогава изходът от битката щеше да е ясен. Нещо повече — тя вече щеше да е приключила. Все пак той беше сигурен, че и така ще излезе победител. Няколко фактора бяха на негова страна — враговете му го подценяваха; погнусата и гневът го мотивираха; бе добре обучен,

пъргав и бърз и бе преценил отлично разстоянието, обстановката и противниците си.

Накрая дойде моментът за последното предимство. Номер едно подхвана:

— Давам ти последен шанс, момко...

В същия миг Призрака се възнагради с предимството на изненадата.

И нападна.

Номер две още бърникаше из джобовете си, когато челото на Призрака го халоса по носа. Ударът — „мръсен номер“, неодобряван от Арбаз, но любим на Итън — причиняваше силна болка, незабавна и значителна загуба на кръв, плюс временна слепота и дезориентация. Номер две нямаше да вземе участие в първите критични моменти от схватката. Бе извън строя и не реагира, когато Призрака се завъртя, заби лакът в корема му и бръкна в джоба му, където напипа... проклятие... палка.

Поне тежеше достатъчно. Измъкна черната кожена палка изпод палтото на обезвредения телохранител, замахна в другата посока и я стовари с всички сили — тоест адски силно — върху слепоочието на номер две, като едва не му отнесе темето.

Преди да излезе от играта, номер две бе пъхнал длан под палтото си, но така и не смогна да я извади оттам и да покаже на Призрака какво крие вътре. Залитна настрани със зейнала уста като риба на сухо. Металните топчета в палката бяха отворили процеп над ухото му и от него вече течеше кръв. Вероятно щеше да оцелее, но с увреден мозък, и да прекара остатъка от живота си в инвалиден стол, хранейки се с каши и лишен от способността да размишлява как нищо и никакво момче го е надвило толкова лесно. Призрака пристъпи напред, нанесе два удара по гърлото му и докато номер две се сгъваше одве и падаше, се завъртя рязко към номер едно.

Целият епизод приключи за време, необходимо да се извади сабя — точно каквото бе направил номер едно. Между тях се клатушкаше номер две, зашеметен, но на крака. За да не прахосва набраната инерция, Призрака замахна отново с палката и го перна по челюстта — не с всичка сила, но достатъчно да я натроши. Без да губи нито миг, кракът му се стрелна напред, прекърши коленете на замаяния телохранител и го просна на земята. Този едва ли щеше да проходи и

малцина щяха да разбират какво говори, след като счупената му челюст зарасне.

Със същото движение Призрака вдигна другия си крак и ритна фенер в лицето на номер едно, който се надяваше да използва паузата в своя полза. Телохранителят отблъсна фенера с вик на изненада и яд, че ходът му е провален, и даде на Призрака ценна възможност да се съвземе.

Той приклепна леко да възстанови равновесието си, отдръпна се от близката надгробна плоча, за да не му препречва пътя, и премести палката от едната си ръка в другата. Докато я прехвърли обратно, телохранителят се опомни, вдигна сабя и застана между Призрака и богатите, които му плащаха да ги защитава.

— Бягайте, господа — подвикна им през рамо.

Без да чакат втора подкана, гуляйджиите си плюха на петите и се запрепъваха през гробището. Блъскайки се в надгробните плочи, изчезнаха шумно в мрака. На плочника зад тях остана да лежи шишето с пиячка.

Призрака сви устни. Не биваше да ги оставя да се измъкнат.

— Не е нужно да умираш за такива като тях — каза на телохранителя, който се изкикоти тихо.

— Грещиш, приятелю — отвърна той. — По целия свят такива като мен правят точно това — умират за такива като тях.

Макар и млад, Призрака знаеше как работи системата. Богатите си купуваха чинове, за да се издигат бързо в редиците на британската армия и съответно да не участват в най-кървавите сражения и да се радват на възможно повече удобства.

— Не е необходимо да е така — каза той.

— Напротив, момче. Ще разбереш, когато помъдрееш и натрупаш опит в светските дела, а не само в боя... където, бога ми, наистина те бива...

Призрака поклати глава. Губеха време.

— Както и да е, сър. Така или иначе нямам зъб на теб, а на онези, на които служиш.

— Не мога, момче — отвърна тъжно телохранителят. — Не мога да те пусна.

Вдигнал сабята, той бе насочил върха ѝ право към противника. Изглеждаше непоклатим, но Призрака съзря позната искрица в очите

му. Изражение на мъж, разбрал, че е победен, и от надвисналата гибел го дели „кога“, а не „дали“.

— Нямах избор — каза Призрака, вече хвърлил се в атака.

Телохранителят видя единствено мъгляв трептеж, сякаш нощта се раздвижва, за да вмести светкавичната бързина на асасина.

Призрака не бе допуснал, разбира се, грешката да подцени врага. Предвиди какъв ще е ответният удар, а също и какво нападение очаква телохранителят. Заблуди го с лъжлив скок на една страна, после мигом смени посоката, усещайки как тялото му се подчинява, податливо като вода. Оттласквайки се от надгробен камък, налетя срещу противника от ненадейна височина и ъгъл.

Твърде ловко, твърде бързо и твърде изкусно за телохранителя. Обучен несъмнено в английската армия, по природа жилав като стар ботуш и доукрепнал в десетки битки отвъд океана, той все пак не можеше да се равнява с Призрака. Никак. Палката, лепкава от кръвта на последната жертва на асасина, се стовари върху темето му. С увиснала челюст и подбелени очи той се строполи в несвяст на земята.

След близо час щеше да се събуди с набъбнала глава, но иначе невредим, за да може да отговори на въпросите как той и тримата му обветрени в битки другари са се оставили да ги победи едно нищо и никакво момче.

Сега обаче бе извън играта, в блажено безсъзнание.

Междувременно Призрака прескочи надгробен камък и приближи до жената, която се повдигна на лакти и се взря в него със смесица от страх, благоговение и признателност.

— Мътните го взели, синко, демон ли си, що ли?

— Върви — каза ѝ той. — Махай се оттук, преди приятелят ни да се свести.

Обърна се, взе сабята на телохранителя и хукна след двамата търсачи на удоволствия. Насиненото, окървавено и подуто лице на жената се мержелееше пред очите му и го тласкаше напред, разпалвайки гнева му.

Лесно ги настигна. Те бяха пияни, шумни и бавни. След мимолетния уплах навярно си вдъхваха увереност, че телохранителите им ще се разправят с младия натрапник. Бяха самонадеяни, защото на хора като тях тревогите са им чужди. Наемат други да вършат мръсната им работа; имат слуги и лакеи да се тревожат вместо тях.

И да, Призрака ги настигна бързо и налетя върху онзи, който се влачеше по-назад. Събори го, обърна го по гръб и го възседна. Вдигна сабята да нанесе смъртоносния удар и впрегна целия си гняв, за да си спомни, че този мъж — същият този мъж — неотдавна се смееше, ритайки беззащитна жена.

10.

Денят да напусне Амритсар приближаваше, но нещо тревожеше Итън и той помоли за среща, резултатът от която щеше да разтърси дълбоко семейство Мир.

На тази среща Арбаз очакваше Итън да обяви, че е изпълнил обещанието си, а именно — да развие очевидния талант на сина му и да го извая в асасинска цялост, за да започне следващият етап от обучението му, който нямаше график и предначертан край и щеше да определи какво наследство ще оставят делата му в живия живот.

Но...

— Не мисля, че е готов — заяви безцеремонно и без предупреждение Итън.

Арбаз разчупи хляба и се усмихна.

— Значи не може да си тръгнеш, Итън. Така се споразумяхме.

Двамата бяха участвали заедно в големи приключения. Често говореха за диаманта Кохинор и как Арбаз го е открил. Понякога се включваше и майката на Джаядип и тримата се отдаваха на спомени. Имена като Александър Бърнс и Уилям Слиймън не значеха нищо за Джаядип, но за родителите му те бяха врата към друг свят на вълнуващи преживелици.

— Вече известих семейството си. Очакват ме да се върна у дома и възнамерявам да спазя дадената дума. Ще се върна, Арбаз, бъди сигурен.

— Тогава не разбирам... Споразумяхме се да обучаваш Джаядип, докато е готов за истински дела.

Момчето седеше до майка си с чувството, че е невидимо, докато го обсъждаха, пренебрегвайки присъствието му. Не че не беше свикнало — колкото по-важна бе темата, толкова по-невероятно беше да вземе думата. Никога не се допитваха до него, когато чертаеха бъдещето му, а и той не очакваше да вземат под внимание мнението му. Подразбираше се, че до второ нареждане няма избор по въпроси, засягащи съдбата му.

— Очаквам обяснение, стари приятелю — продължи Арбаз. — През годините ме уверяваше, че Джаядип е един от най-талантливите млади асасини, които си виждал. А това значи, както знаем всички, че не си виждал по-талантлив млад асасин от Джаядип. Аз самият мога да свидетелствам, че не му липсват умения, и ако досега не си ми хвърлял прах в очите, ти споделяш мнението ми. Ненадейно обаче в навечерието на отпътуването си ми съобщаваш новината, че момчето не е готово. Извини недоумението ми, но в какво отношение това отлично обучено и забележително способно момче, чийто ментор се връща у дома, не е готово? И най-вече защо?

В отривистия тон на Арбаз се долавяше нотка на гневно раздражение. Дори трохата, залепнала упорито върху долната му устна, не смекчаваше страховития му изглед. Джаядип потъна в стола. Дори майка му изглеждаше угрижена.

Само Итън запази хладнокръвие и срещна втренчения поглед на Арбаз с неразгадаемо изражение.

— Вярно е, че момчето притежава удивителна природна дарба. Вярно е, че от нея успех да извая асасинско майсторство от необичайна класа. Аз самият научих много от Джаядип. На него отчасти се дължи решението ми да се върна вкъщи и не смятам да го преразглеждам, колкото и трохи да избълваш срещу мен, стари ми приятелю.

Сконфузен, Арбаз избърса уста и когато се отдръпна, дланта му разкри начало на усмивка.

— Защо тогава? — попита той; не, настоя за обяснение. — Защо ни напускаш в критичен момент, щом има на какво още да научиш момчето?

Усмивката, заиграла по устните и в очите на Итън, изразяваше не толкова радост, колкото добросърдечие и загриженост. Изражение, което той предаде първо на родителите, а после и на момчето.

— Липсва му инстинктът на убиец. Може да убива и несъмнено ще го направи, ако се наложи, но му липсва нещо, което ние с теб имаме. Или има нещо, което ние двамата не притежаваме.

Арбаз вирна брадичка. Лицето му поаленя.

— Казваш, че синът ми е страхливец?

— За бога, Арбаз — изсумтя раздражено Итън, — не казвам нищо подобно, разбира се! Въпрос на характер е. Ако пуснеш момчето

на бойното поле, то или ще се провали, или...

— Няма! — възкликна Джаядип, изненадвайки дори себе си.

Озърна се в очакване на упрек или дори по-болезнено наказание за ненадейното си и неканено избухване.

Баща му обаче го погледна гордо и го потупа по рамото — жест, който изпълни сърцето му с възторг.

Итън сякаш не го чу. Обърна се към Пяра.

— Това не е срамно — увери я и забеляза как в очите ѝ проблясва тайна надежда, че семейството ѝ може би най-сетне, най-после ще се освободи от сянката на кръвопролитие. — Джаядип може да служи на Братството по друг начин. Какъв учител би излязъл от него! Или прозорлив стратег! Дипломат! Велик водач. Някой трябва да се натовари с тези задачи. Джаядип е готов да поеме товара. Просто не е създаден за... воин.

Арбаз изгуби самообладание. Пяра, спокойна и невъзмутима, свикнала да вижда как съпругът ѝ включва на пълна пара, не трепна от гневния му изблик.

— Синът ми Джаядип ще стане велик воин, Фрай! Майстор асасин, начело на индийското Братство!

— Може да...

— Не и преди да се докаже в битка. Като боец. Като асасин.

Итън поклати глава.

— Не е готов, Арбаз. И съжалявам, ако те разочаровам, но според мен никога няма да бъде.

— А! — Арбаз стана и поведе момчето след себе си. Пяра тайно избърса сълза, стекла се от окото ѝ, и също се изправи, предана, макар и разкъсвана от противоречиви чувства. — Именно, Итън! Това е само твоето мнение. Какво ще кажеш, Джай, ще опровергаем ли английския ни приятел?

Джаядип, момчето, което по-късно щеше да стане Призрака, още не бе навършило десет години, ала отчаяно искаше да зарадва баща си, защото той беше неговият крал.

— Да, татко — каза то.

11.

Писмо от Итън Фрай до Арбаз Мир, дешифрирано от оригинала.

Драги Арбаз,

Минаха шест години откакто напуснах Индия, за да се върна в родната Англия. От шест години не сме разменяли нито дума, стари приятелю. Дълго, предълго.

Междувременно се научих да скърбя за покойната си обична съпруга Сесили така, както тя би одобрила — тоест загърбих някогашното омерзение, за да изградя връзка с двете си деца Иви и Джейкъб. Разкайвам се, че ги обвинявах за страданията си; старая се да компенсирам изгубените години от детството им.

Дните, прекарани с необикновения ти син Джаядип, ми отвориха очите, за което съм ви безкрайно благодарен. Джаядип ме насочи по пътя на прозрението и ме накара да преоценя възгледите си. Със съжаление признавам, Арбаз, че това засили решимостта ми по отношение на въпроса, вбил клин помежду ни, а сега ме подтиква отново да се обърна към теб.

Нека ти обясня. Като асасини ние споделяме определени възгледи. За разлика от тамплиерите, които делят света на пастири и овце, ние виждаме милиони ярки светлини: интелигентни, чувстващи същества, които имат свой потенциал и са способни да работят в името на по-велика общност.

Или поне така обичаме да мислим. Напоследък обаче се питам дали винаги прилагаме тази философия на практика. Обучавайки младите асасини, слагаме саби в ръцете им още щом просят. Внушаваме им ценности, предавани от поколение на поколение, извайваме децата съобразно собствените си предубеждения и

предразположения и в крайна сметка ги подготвяме да убиват.

Постъпваме правилно, разбира се. Не приемай думите ми като израз на идеологически съмнения, защото по-силно от всякога вярвам, че Братството се застъпва за правдата на този свят. Съмнявам се, скъпи Арбаз, в приложението на идеологията и това колебание ме държи буден нощем. Питам се дали не подвеждаме децата, като ги оформяме в калпа на своите представи, вместо всъщност да ги учим да следват своя път. Питам се дали принципите, които отстояваме, не остават само на думи?

Със своите деца се опитвам да вървя по друг път, а не в посоката, която следвах в миналото и се опитвах да следвам с Джаядип. Вместо да ги въвеждам в доктрината, се стремя да им предоставям инструментите, с които сами да се обучават.

Доволен съм, че вървят по стъпките ми. Както знаеш, в Лондон присъствието на асасините отдавна е поставено под въпрос. Тук Братството ни е слабо, докато организацията на тамплиерите под ръководството на Великия майстор Крофърд Старик продължава да процъфтява. Разбрахме всъщност, че врагът ни се е внедрил в градския елит дори по-дълбоко, отколкото се страхувахме. Тамплиерите несъмнено кроят планове. Големи планове. И един ден, когато са готови, Джейкъб и Иви ще се включат в борбата срещу тях.

Когато са готови. Обърни внимание, Арбаз. Позволих им да намерят своя път и им предоставям свободата да се нарекат асасини, когато не само физически, но и духом са способни да изпълнят призиванието си. Спазвам този принцип с пълното съзнание, че всички сме индивиди, създадени за различни поприща. Наричаме се асасини, но не всички сме убийци по природа.

Така е и с Джаядип. Разбирам колко ти е тежко. Той все пак ти е син. Ти самият си велик асасин и той също притежава потенциал да стане велик асасин. Знам със сигурност обаче, че макар да притежава уменията и

таланта да борави със смъртта, Джаядип няма сърце да го прави.

Той ще убива, ако се наложи. Мигом, ако защитава себе си или обичните си кора. Но се питам дали би го направил в името на Идеята? На Кредото?

Би ли убил хладнокръвно?

Тези въпроси обясняват защо ти пиша точно сега. Получих тревожна вест, че Джаядип е получил първата си задача в реалния живот. Убийство.

Тук е моментът да ти благодаря, че прие сериозно съображенията ми, споделени с теб преди години, и отложи бойното му кръщение до седемнайсетия му рожден ден. Мъдростта и търпението ти са похвални. Ала мнението ми не се е променило — на Джаядип му липсва решимостта за подобно дело и никога няма да я има.

Накратко — той е различен от теб и от мен. Различен е навярно от Джейкъб и Иви. Убеден съм — и вярата ми е в абсолютно съзвучие с най-съкровените ценности на Братството — че трябва да приветстваме различното у него и да го използваме за доброто на Ордена, вместо да го отричаме и да го извайваме в груби и неуместни форми.

Иначе казано, възлагайки подобна задача на Джаядип, рискуваш да си навлечеш нещо по-лошо от срама (въображаем, бих уточнил), че синът ти не може да следва твоя блестящ път. Рисуваш да се опозориш с клеймото на пълния крах.

Умолявам те да отмениш възложената му задача, да погледнеш сина си с непредубедени очи, да използваш необикновените му способности за доброто на Братството, вместо да залагаш на лошото.

Надявам се да ми събщиш решението си и се моля да проявиш мъдростта и търпението, за които вече те похвалих. Доверяваше ми се в миналото; умолявам те да ми се довериш и сега, Арбаз.

Както винаги твой предан приятел:

Итън Фрай,

Лондон

12.

Писмо до Итън Фрай от Арбаз Мир, дешифрирано от оригинала.

Благодаря ти за писмото, Итън. Съжалявам обаче, че реши да спускаш мостове над толкова разбунени води. Няма никакво съмнение относно способностите на Джаядип като асасин. Ти му даде уменията, аз — моралната устойчивост, необходима да ги приложи на практика. Обичаш да говориш лаконично, Итън, затова и аз ще бъда кратък: минаха шест дълги години, през които не си виждал Джаядип, и вече не си в положение да преценяваш способностите му и готовността му да изпълнява асасинския си дълг. Той се промени, Итън. Разви се и порасна. Уверен съм, че е подготвен за първата си мисия и ще я изпълни по план.

Мишената му е нископоставен тамплиер, чието отстраняване е необходимо, за да предупредим враговете, че няма да търпим опитите им да разширят влиянието си в Индия. Поднасям извинения, ако тези думи звучат като упрек към теб и Джордж Уестхаус в Лондон, но не искаме тамплиерите да пуснат корени тук, както във вашия град, защото знаем докъде води това.

Благодаря ти още веднъж за писмото, Итън. Надявам се и вярвам, че основите на приятелството ни са достатъчно стабилни, та помежду ни да не настъпи разрыв. Взел съм твърдо решение, а както ти съблюдаваш своите принципи, така и аз трябва да съблюдавам моите.

Както винаги твой предан приятел:

Арбаз Мир,

Амритсар

13.

Съобщение, изпратено до Джордж Уестхаус в Лондон,
дешифрирано от оригинала:

Моля, предай незабавно на Итън Фрай: Джаядип
Мир е в Мрака.

14.

Вратата се затвори зад тях. Факли, забити в стените, осветяваха каменните стъпала към долния етаж.

Пред Итън вървеше пазачът на съвещателната зала Аджай. Главите и на двамата бяха покрити с качулки, сякаш в чест на мрачното занятие, довело ги на това тъмно, студено и безмилостно място. Аджай носеше закривена сабя, препасана на колана, и Итън зърна скритото му острие, когато отваряше вратата. Да, Аджай щеше да изпълни дълга си, ако се наложи. Със съжаление, разбира се, но нямаше да се поколебае.

Наричаха мястото Мрака — редица тесни стаички под главната съвещателна зала на амритсарското Братство. На думи стаите се водеха хранилища за документи или оръжейници, но злачното им излъчване на затворнически килии подхранваше упорити слухове за някогашното им предназначение: укрития за тъмни кроежи и за разпити на врагове. Говореше се дори, че в Мрака се е родило бебе, ала мнозина смятаха историята за неправдоподобна.

Днес обаче Мрака щеше да оправдае зловещата си слава. Днес Мрака имаше гост.

Аджай преведе Итън през втори укрепен портал в сумрачен каменен коридор, по чиито стени се редяха врати. Отключи вратата в дъното, чиято единствена декорация бе миниатюрна шпионка, отстъпи встрани и се поклони леко да подкани посетителя да влезе. Итън прекрачи прага на стаичката, която понастоящем — каквото и да е било предишното ѝ предназначение — наистина служеше за килия, оборудвана с дървен нар.

От уважение към Итън Аджай остави фенера си до краката му, преди да се оттегли и да затвори вратата зад себе си. Сиянието на пламъка заигра по безжалостните каменни стени на килията и освети обитателя ѝ. За пръв път от шест години Итън видя бившия си ученик и сърцето му се сви.

Джаядип бе печална гледка — седеше със скръстени крака в ъгъла сред мръсната слама, покриваща пода на килията. Беше тук от

седмици, докато Итън прекосяваше безбродните морета от Англия до Индия. В резултат новото му жилище не изглеждаше особено спретнато, а и той самият явно не бе в добро здраве. Въпреки това обаче красотата на момчето смая Итън. През изминалите години то се бе превърнало в привлекателен млад мъж с дълбоки, проникателни очи, тъмна коса, която отмяташе над челото си, и безупречна кожа с цвят на кестен. Ще разбива женските сърца, помисли си Итън, обхождайки го с поглед от прага.

Но всичко по реда си.

Асасинът вдигна юмрук пред носа и устата си, както да замени миризмата на спарения въздух с познатия лъх на кожата си, така и да покаже покрусата си от злочестината на Джаядип. Угризенията, че би могъл да направи повече, за да предотврати случилото се, засилваха съжалението му, а очите на затворника, които се отлепиха бавно от пода и се взряха в него — трогателен поглед, изпълнен с благодарност, облекчение, скръб и срам — го засилиха още повече.

— Здравей, учителю — поздрави простичко Джаядип.

Итън седна до него. Двамата отново бяха заедно, този път при съвсем различни обстоятелства — тук уханието на жасмин беше спомен от отдавна изтляло и невъзвратимо минало.

Итън протегна ръка и подръпна дрипите, в които Джаядип бе облечен.

— Взели са ти робата?

Джаядип го погледна тъжно.

— Не е само това.

— В такъв случай защо първо не ми разкажеш какво се случи?

Момчето въздъхна кратко, примирено.

— Нима не знаеш вече?

В Амритсар Итън бе заварил Братството в известен безпорядък. Присъствието на асасините се набиваше в очи повече от обикновено, защото всички работеха дейно да неутрализират последствията от произшествието. И да, бяха му разказали какво се е случило, но все пак...

— Бих искал да чуя историята от първоизточника.

— Трудно ми е да говоря за това.

— Опитай, моля те.

Джаядип въздъхна.

— Уроците ти моделираха ума и тялото ми. Създадох у мен рефлекс за атака и самозащита, научиха ме да преценявам обстоятелствата, да планирам и да предвиждам резултата. Бях готов за действие във всяко отношение с изключение на едно. Беше прав, учителю, липсва ми хладнокръвие. Каж ми как разбра?

— Ще ми повярваш ли, че всичко се свежда до разликата между тренировъчното дървено кукри и истинското оръжие?

— Донякъде. Но това е само част от истината.

— Така е, Джаядип. Истината е, че зърнах в очите ти нещо, което бях виждал в очите на сразените си противници. Разпознах колебанието, което използвам, за да ги понижа с острието си.

— И го откри у мен?

— Да. И бях прав, нали?

— Мислехме, че грешиш. Татко вярваше, че може да ме кали, за да убивам хладнокръвно. Обучаваше ме. Упражнявахме се с живи същества.

— Да убиеш животно е различно от...

— Вече го знам. — Думите прозвучаха остро и Джаядип сведе извинително очи, върнал се към някогашната връзка учител — ученик. — Разбрах, учителю, и наистина съжалявам.

— Но с Арбаз повярвахте, че си готов да отнемеш живота на човек, да му отнемеш всичко, което е и което ще бъде, да потопиш в скръб семейството му, да вдигнеш вълна от печал и желание за мъст, което може да не стихне десетилетия? С баща ти решихте, че си готов за това?

— Моля те, учителю, не ми причинявай повече страдания. Да, имаш право, думите ти изтъкват колко недостатъчна е била подготовката ни, но пък кой асасин получава по-добра закалка? Всичко е на теория, докато не го приложиш на практика. Дойде моят ред да приложя теорията на практика. Трябваше да убия индийски тамплиер на име Джиндер Дани. Смятахме, че възнамерява да създаде тамплиерски аванпост в града.

— И как щеше да го ексекутираш?

— С гарота.

Итън изруга мислено. Гарота. Защо? Гаротата не изисква специални умения, но изисква решимост, а Джаядип притежаваше

много умения и по-малко решимост. Какво изобщо си бе въобразявал Арбаз?

Джаядип продължи:

— Под прикритието на мрака с татко препуснахме към улицата, където живееше Дани. Наш агент бе подкупил нощен стражар да му даде ключ. Взехме ключа, платихме и благодарихме на мъжа.

Свидетел, помисли си Итън. Става все по-добре.

— Знам какво си мислиш. Бих могъл да разбия ключалката.

— Не би те затруднило.

— Агентът ни докладва, че тамплиерът Дани очаква нападение и през деня винаги го придружават телохранители. Враговете ни разчитаха, че опит да го убием денем би предизвикал твърде шумен сблъсък. На всяка цена трябваше да избегнем публична улична схватка между асасини и тамплиери. Затова избрахме да ударим по тъмно и събрахме възможно повече информация за нощните навици на жертвата.

— Ти я събра, нали?

— Да. Научих, че Дани залоства вратата и поставя капани. Нахлуване през главния вход или през прозореца щеше да вдигне тревога. Ключът, който ни дадоха, не беше за вратата на Дани, нито за сградата, където живееше. С него се отключваше съседният склад, където успях да се вмъкна незабелязано. На улицата имаше трима постови, които уж пазеха склада, но знаех, че са тамплиерски телохранители и следят да не би асасин да се изкатери по стените на двете постройки. Умно. Бяха подсигурили подстъпите отвън, а вътре Дани бе барикадиран в стаята си. Само изключително хитър и ловък противник би се добрал до него. Аз притежавам и двете. Притаих се в сенките, черпейки кураж от факта, че недалеч татко чака с конете, готов за бързо бягство. Проследих движението на пазачите, които кръстосваха улицата. Бях идвал тук и преди, разбира се. Знаех, че обхождат сградите непрекъснато, за да предотвратят взлом през стените. Под палтата си носеха арбалети и ножове и вървяха на безопасно разстояние един от друг, за да не предоставят възможност за бързо двойно убийство. Паднеше ли един, другите щяха да разберат. Нямах причини да подозирам, че са неспособни бойци. Затова взех ключа, Итън.

— Ключът за склада?

— Да. Лично бях смазал ключалката същата сутрин и сега броях, отмервах и предприех хода си в точния момент. Прокраднах се към задната врата и пъхнах ключа в ключалката. Тя изщрака приглушено. Звукът ми прозвуча като изстрел, но всъщност бе почти недоловим. След миг влязох вътре. Заключих вратата, но взех ключа. От същото място щях да избягам. Или поне така си мислех тогава. Грешах, разбира се.

Момчето оброни глава и закърши ръце, измъчено от болезнения спомен.

— Складът беше празен. Имаше само дълга каменна маса и столове. Тамплиерите вероятно смятаха да ги използват за нещо. Във всеки случай да сложат постови бе смеховита идея. Не бяха си направили труда, разбира се, да пазят отвътре, но въпреки това изкачих съвсем безшумно стълбите към покрива на сградата. Щом излязох, се сниших в сенките и си свалих кърпата от врата. Попита ме за асасинската мантия, но всъщност не я носех. Ако стражите ме откриеха, трябваше да ме помислят за безобидно улично хлапе и да ме отпратят с един-два плесника. Претърсеха ли ме по-грижливо, щяха да разберат, че се отличавам от бездомните деца само в едно отношение — в джоба ми имаше монета.

Итън кимна. Знаеше какво оръжие е смятал да използва Джаядип. Монетата се увива в кърпата и тя се използва като *лумал* — вид гарота. Монетата притиска трахеята на жертвата и смазва ларинкса, като ускорява смъртта и предотвратява виковете — семпло, но ефективно асасинско оръжие. Итън най-сетне разбра защо Арбаз го е избрал. Дори започна да разбира защо е възложил задачата именно на Джаядип.

— Продължавай — каза той.

— Прескочих лесно на съседния покрив. После, следейки зорко стражите на улицата, пропълзах като сянка към капандурата в тавана на стаята на Дани. Зад ухото си бях мацнал мас и я използвах за пантата. Отворих я предпазливо и се спуснах в тъмнината под мен, затаил дъх и с разтуптяно сърце. Но както винаги си ме поучавал, малко страх е полезен. Страхът заостря вниманието ни. Помага ни да оцелеем. Досега мисията ми вървеше гладко и нямах основания за тревога. Всичко се развиваше по план. Бях проникнал в стаята на Дани. Виждах капаните, поставени до вратата и прозореца. Система с

макари и въжета, вързани за камбана, увиснала от капандурата, през която току-що бях минал. В леглото бе жертвата ми — мъж, за когото бях научил много през предишните седмици. Запъхтях се. Слепоочията ми затуптяха, сякаш вените пулсират в ритъм с бумтящото ми сърце. Нервите ми се изопнаха...

— Докато си разузнавал Дани, си започнал да го виждаш като човешко същество, нали? — прекъсна го Итън. — Започнал си да мислиш за него като за личност, а не за мишена?

— Имаш право. Хвърляйки поглед назад, осъзнавам, че се е случило точно това.

— Кой би могъл да се досети? — повдигна вежди Итън и веднага съжали за неуместния сарказъм.

— Може би щеше да е твърде късно, дори да го бях предвидил. Твърде късно за двоумене, имам предвид. Нямахте връщане назад. Бях асасин в стаята на спящ мъж. Моята жертва. Длъжен бях да изпълня мисията. Нямах избор. Въпросът дали съм готов или не, вече не значеше нищо. Не ставаше дума за готовност, а за действеност. Да убия или да се проваля.

— И оглеждайки се наоколо, всички разбираме какво всъщност се е случило. — Итън отново се разкая за лекомислената забележка, спомнил си, че след като разговорът им приключи, той ще стане, ще изтупа сламата от седалището си, ще извика надзорника и ще остави момчето само на това тъмно и влажно място.

Не, моментът не бе подходящ за хитроумни констатации. Опита се да си представи тъмната стая и спящия мъж — има ли по-невинно изражение от лицето на заспал човек? — и Джаядип, който усуква монетата в кърпата и затаил дъх, се опитва да събере кураж, за да нанесе удара. И... монетата се изплъзва и иззвънтява върху дъсчения под.

— Гаротата ти... — каза Итън на Джаядип. — Монетата ли падна?

— Как разбра? Не съм го казвал на никого.

— Визуализация, момчето ми. Не съм ли те учил на това?

По лицето на Джаядип премина първата отсянка от усмивка, откакто Итън бе влязъл в стаята.

— Учил си ме, разбира се. Постоянно използвам техниката.

— Но не и в този случай?

Тъжен облак затъмни плахото начало на усмивка.

— Не и в този случай. Тогава чух само как кръвта нахлува в главата ми. Чух гласа на татко да ме подтиква да изпълня задачата си. Монетата изтрополи върху пода и ме стресна. Събуди Дани и той реагира по-бързо от мен.

— Трябваше да нанесеш удара още с влизането в стаята — упрекна го Итън и момчето пое гнева му, който всъщност не бе насочен към него. — Трябваше да удариш в първата секунда, когато ти се е открила възможност. Колебанието те е провалило. Какво ти повтарях непрекъснато? Какво те съветваше винаги баща ти? Да не се колебаеш, защото ще умреш — просто е. Убийството не е мисловен акт. Изисква мислене, но при планирането, подготовката и предварителната визуализация. Това е моментът за грижливо премисляне — веднъж, два, три пъти — преди действието. Защото застанеш ли пред мишената, няма време за колебание и двоумене.

С просълзени очи Джаядип погледна стария си приятел.

— Вече го разбрах.

Итън сложи утешително длан върху ръката му.

— Знам. Съжалявам. Кажи ми какво стана после.

— Беше бърз, признавам. И не само. Беше и силен и скочи от леглото с изненадваща пъргавина за мъж на неговата възраст и с неговите размери. Хвана ме, вече разоръжен, и ме тласна към прозореца. И двамата полетяхме през кепенците. Строполихме се на плочника долу. За щастие навесът под прозореца омекоти падането. Хвърляйки поглед назад, вероятно съм се надявал наученото да се върне при мен, нещо като инстинкт, да речем. Уви. Претърколих се настрани, натъртен и зашеметен. Докато отчаяно се опитвах да се опомня, видях лица да надничат през прозорците на къщите от другата страна на улицата. Чух тропот на ботуши — стражите тичаха към нас. Усецах заслепяваща болка в главата и в хълбока. Преди да се съвзема, Дани се нахвърли върху мен с оголени зъби, с облещени от омраза очи. Пръстите му се сключиха около врата ми. Не чу коня. И аз не го чух. Бяхме увили копитата с парчета от чаршаф и татко долетя при нас, тих като привидение. Зърнах силует в роба, възседнал жребец, да връхлита над Дани — с едната си ръка стискаше поводите, другата се сви в лакътя и скритото острие изскочи и улови лунното сияние. Татко дръпна юздата и вдигна коня на два крака. В миг го видях като

страховития воин асасин от легендата. Видях гибелния пламък в очите му, силен и истински като оръжието, с което замахваше. Видях мъж, какъвто не можех да се надявам да бъда. Може би тогава разбрах, че съм изгубен. А Дани, моята жертва, навярно разбра, че смъртта го е издебнала гърбом. Беше твърде късно обаче и острието на татко се заби в главата му и прониза мозъка. Уби го мигновено — миг, през който очите му се ококориха и се подбелиха, а устата му зяпна от изненада и още половин секунда жестока болка, преди животът му да угасне. През тази секунда зърнах окървавеното острие в устата му. Татко изтегли острието и капки кръв плиснаха от него, когато замахна отново, този път да пререже гърлото на налитащия страж, който се строполи мъртъв, преди да успее да извади сабята си. Ръката на татко описа дъга в другата посока. Чу се звън на стомана, остър и пронизителен като сигналната камбана на Дани. Скритото острие отблъсна сабята на втория страж и той залитна назад. Татко скочи светкавично от коня да се възползва от предимството, измъкна сабята си от ножницата и веднага нападна врага. Всичко приключи в миг. Робата и сабята му се завъртяха вихрено и той налетя срещу стража с двете оръжия едновременно. Противникът му инстинктивно вдигна лакът да парира сабята, но се оголи за удар от другата страна и татко заби скритото острие под мишницата му. Мъжът падна с почервеняла туника и оплиска с кръв плочника. Щеше да умре за секунди или от кръвоизлива, или задушен от собствената си кръв, ако...

— Острието бе пронизало белите му дробове. Да, аз ти го обяснявах навремето.

— Не знам дали подкрепленията се забавиха, или видели татко в действие, решиха, че дискретността е признак за доблест. Както и да е. Той безмълвно възседна отново коня, подаде ми ръка и ме качи на седлото. Препуснахме, загърбвайки хаоса зад нас.

Настъпи дълго мълчание. Итън не продумваше, усещайки страданието на момчето с всяка фибра на тялото си. Това е, значи, помисли си той. Джаядип бе нарушил правилата на Братството — бяха го принудили да се предаде пред очите на всички и бе опетнил Ордена.

— Знаем какво си мислиш — каза Джаядип най-сетне. — Мислиш, че съм страхливец.

— Значи не знаеш какво мисля. Неизброден свят разделя мислите от действията, а в едно съм сигурен, Джаядип — че не си

страхливец.

— Защо тогава не успях да нанеса смъртоносния удар?

Итън подбели очи. Никой ли не чуваше какво говори?

— Защото не си убиец.

Отново настъпи тишина. Момчето изглеждаше потънало в непреодолима скръб и Итън си помисли: „В какъв свят живеем! Натъжава ни неспособността да убиваш“.

— Какво ти каза баща ти по пътя към дома?

— Нищо, учителю. Нито дума. Мълчанието му, разбира се, говореше красноречиво. Говори и досега. Не е идвал да ме види. Мама също.

Итън кипна от гняв. Проклетият тиранин бе оставил сина си да гние в тази дупка!

— Асасините сигурно са забранили на майка ти да те посещава.

— Да.

Итън си представяше добре как се е чувствал Арбаз. Представяше си как баща и син пристигат вкъщи, Джаядип се смъква от седлото и се оттегля опозорен в покоите си, а Арбаз препуска да се срещне с ментора Хамид. Момчето допълни картината — разказа му как го събудили, мятайки черна качулка върху главата му. Овързали го и го откарали в Мрака. Итън се почуди дали Арбаз е бил сред мъжете, хвърлили Джаядип в килията. Собственият му баща ли бе предвождал тъмничарите?

Асасинът се изправи.

— Ще се постарая да те измъкна оттук, Джаядип.

Ала докато викаше Аджай — на английски и на хинди — пред очите му се мерзелееше израза в очите на момчето, клатещо тъжно и безнадеждно глава.

Итън и Аджай прекосиха късия проход и изкачиха каменните стъпала до съвещателната зала. Там бдеше втори страж — ослепителна жена, стиснала дръжката на голяма сабя, чийто връх се подпираше върху плочника до стъпалата ѝ. Очите ѝ измериха сурово Итън изпод качулката.

— Това е Кулприйт — представи я Аджай и наклони брадичка към нея. — Най-добрият боец със сабя в Братството ни.

Сабята й обаче изглеждаше въздълга, с твърде плоско острие.
— Кога? — попита я Итън.
— Утре сутринта — отвърна тя.
В очите й Итън прочете, че разговаря с ексекатора на Джаядип.

15.

— Благодаря, че ме прие.

Итън имаше достатъчно основания да се опасява, че Арбаз може просто да откаже да разговаря с него. Итън не носеше отговорност за случилото се — никак даже — но Арбаз вероятно го винеше поне отчасти за провала. И разбира се, разменените писма не му помагаха.

Не че би приел „не“ за отговор. Беше дошъл да спаси живота на Джаядип Мир и нямаше да си тръгне, докато не постигне целта си.

Старият му приятел го погледна проникателно, разбира се, с очи, изморени от тревога и безсъние, с набраздено от бръчки и изпито лице. Какво ли преживяваше? Какви ли терзания го измъчваха на кого да остане предан? Как ли се разкъсваше между родителската обич и дълга към Братството?

Угрижен, вероятно бе забравил изискванията на гостоприемството. Не предложи на Итън хляб, маслини и вино и определено спести топлите приветствия. За съжаление от Пяра нямаше и помен, макар асасинът да се надяваше да намери съюзник в нейно лице. Арбаз го поведе през хладните мраморни коридори на семейния дом и го настани в кабинета в задното крило, където преди години бе обучавал Джаядип. По онова време бе избрал стаята заради спартанското ѝ обзавеждане. Нямаше украса, нямаше какво да ги разсейва. Днес нямаше дори горещ чай. Само стени, покрити със семпло платно, два стола с прави облегалки, nelaкирана маса между тях и красноречива атмосфера.

— Не тълкувай погрешно причината да те приема, Итън. Искам да те питам нещо.

Предпазливо, надявайки се Арбаз да го изслуша, Итън разпери ръце.

— Да?

— Искам да ми кажеш, Итън, как смяташ да го направиш?

— Да направя какво?

— Да освободиш Джаядип, разбира се. Да го измъкнеш от килията ли планираш, или да го отвлечеш по време на самата

екзекуция? Живота на колко асасини си готов да отнемеш междуременно?

Страховитите очи на Арбаз не се отлепяха от неговите.

— Надявах се първо да говоря с теб, стари ми приятелю.

Арбаз поклати глава.

— Не. Няма да обсъждаме нищо. Предупреждавам те също, че ще те следим по време на целия ти — надявам се кратък — престой в Амритсар. Ще те следим, за да ти попречим да освободиш Джаядип.

— Защо да го освобождавам, Арбаз? — попита тихо и спокойно Итън.

Приятелят му зачопли с нокът грапавина върху плота на масата, съсредоточен в дървото, сякаш очаква да направи нещо.

— Защото животът на Запад те е размекнал, Итън. Затова Братството в Лондон е почти заличено от лицето на земята и затова ти и Джордж сте нищожни метежници в сравнение с тамплиерската армия. Слаб си, Итън. Позволи Братството отвъд океана да залинее и сега искаш да докараш тук своите уж прогресивни идеи. Няма да ти разреша.

Итън се приведе напред.

— Арбаз, тук залогът не е битката между тамплиерите и асасините. Залогът е Джаядип.

Арбаз отмести очи и по лицето му пробяга мимолетна сянка.

— Който трябва да плати цената за своята...

— Какво?

— Простъпка.

— Не бива да го екзекутирате.

— Виждаш ли? Наистина си дошъл да ме молиш да го пощадим.

Итън сви рамене.

— Не възразявам. Дойдох да моля за живота му, но грешиш, ако мислиш, че съм слаб или не одобрявам твърдата ти линия. Точно обратното, възхищавам се на вътрешната ти сила и решимост. Все пак говорим за сина ти. Не познавам асасин, попаднал в толкова трудно положение, в каквото се намираш ти сега, принуден да поставиш дълга пред семейството.

Арбаз го стрелна с остър поглед, сякаш несигурен как да тълкува думите му. Увери се, че приятелят му е искрен, и лицето му се отпусна.

— Ще изгубя и син, и съпруга — отрони тихо той. — Пяра няма да ме погледне повече. Уведоми ме пределно ясно.

— Не е необходимо да правиш такава жертва.

— Как така?

— Изпрати го в изгнание. Повери го на мен. Ще му възложи важна задача и ако успее, ще ми помогне да възстановя Братството в Лондон. Замислил съм тайна мисия, Арбаз, за която талантът на Джаядип подхожда идеално. Не е необходимо да умира. Разбираш ли? Ще се върне в Англия с мен и честта ти ще остане непокътната. Ще бъде надлежно порицан, но ще живее, Арбаз. Не в удобство, както е свикнал, обещавам ти. Планът ми ще го постави в изключително тежки условия. Но вероятно ще приемеш това като част от наказанието му. Не го казвай обаче на Пяра. Обясни й просто, че е с мен. Аз ще му стана попечител.

Молейки се за утвърдителен отговор, Итън видя как по лицето на приятеля му пробягва съмнение.

— Трябва да говоря с Хамид — каза замислено Арбаз.

— Непременно! — кимна Итън, потискайки завладялото го облекчение. Арбаз не искаше да види как посичат Джаядип; Итън му предлагаше изход — при това без да се посрами — от ситуация, която би разбила семейството му. — Нещо повече, мисля, че разговорът ще протече по-гладко, отколкото предполагаш — продължи той. — Днес видях Аджай и Кулприйт и настроението им отразява нагласата на цялото Братство. Никой не иска Джаядип да умре. Нека наказанието бъде изгнание. Мнозина го смятат за по-лошо от смъртта.

— Не — поклати глава Арбаз.

Итън се стъписа.

— Моля?

— Наказанието трябва да бъде смърт.

— Не разбирам...

— Щом мисията му ще бъде толкова тайна, колкото твърдиш, няма ли да е от полза, ако изпълнителят не съществува? Кой би го свързал с Джаядип Мир, ако Джаядип Мир е мъртъв?

Итън плесна с ръце.

— Призрак? — възкликна доволно. — Гениална идея, Арбаз, достойна за великия асасин, когото познавам.

Арбаз стана, заобиколи масата и най-сетне прегърна стария си приятел.

— Благодаря, Итън — каза, докато асасинът се изправяше тромаво. — Благодаря ти за помощта.

Итън си тръгна с чувството, че в крайна сметка е свършил добра работа. Не се наложи да използва документа, който носеше в джоба си — писмото, в което Арбаз категорично отхвърляше съвета му и доказваше, че в неразсъдливост и неспособност е редно да обвиняват не сина, а бащата. Нещо повече — бе спасил живота на момче, скъпо на сърцето му колкото собствените му деца, а нищо чудно да бе спасил и брака на Арбаз и Пяра.

Освен това имаше агент, и то не какъв да е. Най-обещаващият асасин, когото бе имал късмета да обучава.

16.

Две години по-късно Джаядип, понастоящем Призрака по име и дела, възседна аристократа, отдал се на мерзки забавления в двора на църквата Мерилбуон, и вдигна късата сабя, готов да нанесе смъртоносен удар.

И застина точно както в нощта на бойното си кръщение.

Спомни си Дани и мътния проблясък на окървавеното скрито острие на Арбаз в устата на умирация. Видя отново как светлината в очите на обречения помръква и разбра, че е зърнал смъртта — бърза, жестока и безмилостно причинена. И не събра сили да го направи.

Гуляйджията забеляза своя шанс. Той никога не бе участвал в честна схватка. Военните си назначения бе прекарал, вдигайки наздрависи за добрия си късмет в офицерската столова, докато понискостоящите войници бяха умирали в името на неговата кралица. Като всяко живо същество обаче притежаваше инстинкт за оцеляване и той му подшушна, че моментното колебание на нападателя му е неговата възможност да остане жив.

Той изпружи хълбоци с внезапна, неочаквана сила, която за миг върна Призрака у дома, където обяздваше понита. После младежът отлетя настрана, объркан от поредната загуба на самообладание. Късата сабя се изплъзна от пръстите му и богаташът се спусна към нея с триумфален възглас.

— Аха!

Изправи се тутакси, готов да прониге Призрака и удивен от споходилия го ненадеен късмет, който не смяташе да изпуска.

— Кучи син — процеди през зъби той и се спусна напред, насочил върха на острието към гърлото на Призрака.

То не стигна дотам. Отляво долетя вик и нощта се отдръпна, разкривайки жена с дълга посребрена коса. Изскочила от мрака, тя връхлетя върху богаташа с всичката си сила.

Нападението, както често се случва, не изглеждаше елегантно. Не беше дори съвсем сполучливо. Но се оказа достатъчно ефикасно и с вик на изненада, болка и гняв аристократът се строполи върху

надгробните плочи. Понечи да вдигне отново сабята, но жената го изпревари, скочи върху ръката, с която държеше оръжието, и я счупи с отчетливо изхрущяване. После с другия си крак стъпка лицето му и за секунда изглеждаше, сякаш танцува върху жив килим.

Озъбен, с окървавено лице, мъжът се отскубна, посегна към острието със здравата си ръка и същевременно се надигна. Жената изгуби равновесие и падна. Везните внезапно се разместиха отново и сабята аха да каже тежката си дума, ала Призрака вече се бе опомнил. Със саблен удар по рамото на мъжа — по ранената му ръка — го накара да се превие и да изпищи от болка.

Писъкът секна веднага, защото Призрака нанесе втория си удар — гибелния — още по-силно и по мястото точно под носа. Раздроби го и изпрати костици в мозъка, причинявайки мигновена смърт.

Главата на злополучния аристократ тупна глухо върху надгробния камък и после се отпусна безжизнено върху треволяка. Тъмни потоци кръв и слуз руцнаха от ноздрите му. Клепките му изпърхаха и той умря.

Запъхтян, Призрака стоеше над него. Просната до съседната надгробна плоча, старицата наблюдаваше младежа. Двамата се измерваха с погледи дълго и предпазливо — странната сивокоса старица с обветрено, дребно лице, окървавено от побоя, и странният млад индиец, покрит с кал от работата в изкопа. И двамата носеха прокъсани, мръсни дрехи. И двамата бяха изтощени и изранени от битката.

— Спаси ми живота — рече той най-сетне.

Тихите му думи се разнесоха като пара в смълчаното мрачно гробище и жената, успокоена, че пред нея не стои мъж, завладян от желание да убива, и тя няма да стане поредната жертва на среднощната му оргия, се надигна с мъка и се подпря на лакът.

— Успях да ти спася живота, защото ти спаси моя — проломоти тя през счупените си зъби и подутите окървавени устни.

Личеше си, че е лошо наранена. Държеше се с длан за ребрата — явно няколко бяха счупени и при всяко погрешно движение заплашваха да пробият белите ѝ дробове.

— Можеш ли да дишаш нормално? — Той прескочи тялото на убития насилник и приближи до надгробната плоча, където лежеше старицата.

Протегна ръка да опипа ребрата ѝ.

— Ей! — възнегодува тя, решила, че прибързано се е успокоила.
— Какво си мислиш, че правиш?

— Опитвам се да ти помогна — обясни разсеяно той, търсейки счупена кост, после добави: — Трябва да дойдеш с мен.

— Виж какво, не ми пробутвай идеите си...

— Какво предлагаш? Тук има мъртвец, а там — трима тежко ранени мъже. Някъде има още един мъж, който ще доведе полицаи, подкрепления или и двете. И ти си ранена. Остани, ако желаш, но бих предпочел да размислиш.

Тя го погледна предпазливо.

— Къде ще ме заведеш? Стая ли имаш някъде? Не изглеждаш особено преуспял.

— Не съм — съгласи се той. — И не е точно стая.

Усмихна се сухо и жената, която се казваше Маги, се възхити на тази усмивка — все едно слънце надникна през облаците в мрачен ден. Беше на шейсет, ала навярно защото той бе спасил живота ѝ или заради сияйната му усмивка, тя се поддаде на очарованието му и му позволи да я заведе в тунела. Разбра, че името му е Бхарат и работи в изкопа за подземната железница край Риджънт Парк.

Животът в тунела ѝ хареса. Нощем с Призрака спяха в нишата, опрели гърбове, за да се топят, и тя не помисляше за мъжете, с които се бяха сблъскали през онази нощ. Двамина бяха в болница, където ги хранеха небрежни санитарии, разбира се. Другите двама обаче все още бяха някъде, незнайно къде. Последният телохранил. И оцелелият богаташ. Те също бяха видели Призрака в действие. Те също знаеха, че той е крайно необикновен младеж.

17.

По обратния път към Бел Айл в ушите на Абърлайн продължаваха да отекват присмехулните остроти на колегите му.

До неотдавна го наричаха Сърцатия Фреди заради ентусиазма му и неуморния плам да отстоява справедливостта. И с право — той нямаше съпруга и деца, посвещаваше всичките си усилия на работата и негласно обвиняваше колегите си, че са склонни да избират пътя на най-малкото съпротивление.

Но как го наричаха сега? Безтелесния Фреди или Фантето без труп. Нито остроумно, нито забавно. Но това не му помагаше. Не облекчаваше горчилката от присмеха. А и в крайна сметка колегите му имаха известно право. Той наистина беше изгубил тяло. А без въпросната улика все едно няма убийство. Което значеше...

Че на всяка цена трябва да открие тялото.

Затова се върна в Бел Айл, този път без кон и каруца, но помъдрял, по-предпазлив и подготвен за изненадите, които гетото може да му поднесе. През рамо носеше кожена торба. В нея имаше тайно оръжие.

Навлезе по-навътре в квартала, където вонята от фабриката и касапницата едва се търпеше. Днес гъста мъгла скриваше обитателите на гетото. Бялата пелена се диплеше и кълбеше заплашително, а из нея танцуваха сажди и по-плътни облаци от задушлив пушек. Диханието на Дявола.

От време на време Абърлайн различаваше силуети в мъглата и не след дълго го загложди чувство, че след него се събират хора и го сподирят, докато навлиза в дълбините на тази забравена от бога земя.

Добре. Точно така го беше планирал. За следващия ход му бе необходима публика.

Стигна до мястото, където децата бяха спрели каруцата му и вероятно бяха сменили трупа със също толкова безжизнено пони.

Спря и подвикна:

— Ахой! — сепна се, учуден как му е щукнало да говори като моряк, но продължи: — Помните ме, нали? Аз съм баламата, чийто

труп откраднахте.

Вероятно си въобразяваше, но все пак... кикот ли долетя от дебрите на сивотата?

— Искам да говоря с момчето, което галеше коня ми онзи ден. Хрумна ми, че някой те е подучил на тази дяволия и трябва да разбере кой!

Мъглата не продума. Пазеше ревниво тайните си.

— Плати ли ти? — настоя Абърлайн. — Е, аз също ще ти платя...

Разтърси монетите в дланта си и те извънтяха мелодично в задушавашата тишина.

Абърлайн понечи да прибегне до тайното си оръжие, но най-сетне млад безпльтен глас наруши мълчанието:

— Страхуваме се какво ще ни направи.

— Разбирам — отвърна Абърлайн, присвивайки очи в посоката, която му се струваше правилна. — Заплашил те е, естествено. Но се опасявам, че в момента сте между чука и наковалнята, защото тръгна ли си оттук без необходимата информация, ще се върна скоро, но няма да съм сам. Ще се върна с фургон... сещате се какъв. От онези, които минават през порталите на изправителните домове... — Замълча за драматичен ефект. — От друга страна, ако получа информацията, за която съм дошъл, ще забравя за фургона, ще оставя парите и нещо повече...

Смъкна торбата от рамото си, пусна я на земята и извади бухалка за крикет и топка. Вдигна ги и каза:

— Ето какво ще ви оставя. Няма да играете крикет с котешки глави, а с тези красавици. Солено ми излязоха, да знаете, но си ги бива.

Отговорът не закъсня, принуждавайки Абърлайн да завърти глава наляво и надясно, чувствайки се в неизгодно положение, задето не вижда източника на звука.

— Страхуваме се какво ще ни направи — повтори младият глас. — Той е като демон.

Абърлайн усети как сърцето му затуптява по-бързо. Предположенията му, че в убийството има нещо необичайно, явно се потвърждаваха.

— Чухте предложението ми — извика на невидимия посредник. — От една страна, нося подаръци. От друга, обещавам ви тежки последствия. Не само ще ви отведе в изправителния дом, но и ще се

погрижа да получи информацията. И в двата случая рискувате така нареченият демон, който всъщност е мъж като мен, да ви докопа.

Зачака мъглата да вземе решение.

Най-сетне тя се раздвижи, раздели се и от нея излезе същото момче, което онзи ден бе препречило пътя му. Мръсно лице. Дрипи. Изпито лице, гладно изражение. Дете с единия крак в гроба. Сърцето на Абърлайн се сви при мисълта как момчета като него стават жертва на по-силните. Жегна го чувство за вина, че заплашва с изправителен дом деца, които така или иначе не познават друго освен заплахи, студ и глад.

— Няма да ти причиня нищо лошо. Имаш думата ми — каза той. Остави бухалката и топката на земята между тях.

Момчето ги погледна, после пак вдигна очи към полицаия. Абърлайн долови как силуетите, забулени в мъглата, затаяват очаквателно дъх.

— Сигурно си ядосан, задето взехме трупа ти — предположи момчето с въздържанието и предпазливостта на болезнения опит.

— Не съм доволен, че ми взехте трупа, прав си — съгласи се Абърлайн. — Но разбирам защо го направихте. На ваше място и аз щях да го направя. Не съм дошъл да ви съдя. Искам само да разбера истината.

Момчето пристъпи напред, по-скоро да покаже доверие към Абърлайн, отколкото поради друга причина.

— Не знаем кой знае какво, сър. Човекът ни плати да те разсеем и да сменим тялото с пони. Не ни каза защо, а и не попитахме. Даде ни шепа монети, когато занесохме тялото.

— А пистолетът?

— Не видях пистолет, сър.

— Беше в джоба на мъртвеца.

— Значи е останал там, сър.

— И къде занесохте тялото?

Момчето сведе глава. Вместо да отговори, вдигна ръка в посоката, където се намираше касапницата, невидима сега зад гъстата мъгла.

— Видяхме как мъжът влиза там с него и не след дълго излезе без него.

— Как изглеждаше мъжът? — попита Абърлайн, стараейки се безуспешно да прикрие нетърпението в гласа си.

Не след дълго полицаят си пое дълбоко, благодарно дъх. Най-после загърби задушливата мъгла на Бел Айл и пое към по-чистия въздух на своя квартал. Беше олекнал с няколко монети, бухалка и топка за крикет, но съвестта му, слава богу, беше чиста и му бяха описали „демона“, чиито подбуди оставаха загадка. Описанието му се стори познато. Беше чувал да говорят, че мъж, облечен по този начин — особен, ексцентричен начин — преди около седмица е участвал в схватка в Стария Никъл.

Абърлайн неволно ускори ход, спомнил си ясно всичко. В друг район имаше полицаи, с когото бе добре да поговори. Той сигурно знаеше нещо за странната, лесно забележима персона — чудата фигура в роба с качулка.

18.

Итън не разказваше на Призрака за семейството си. Той знаеше, разбира се, имената — Сесили, Джейкъб, Иви — но нищо конкретно, освен че близнаците са му кажи-речи връстници.

— Някой ден се надявам да ви запозная — каза му Итън веднъж със странно, неразгадаемо изражение. — Но едва когато се уверя, че са готови да се включат в борбата.

Призрака не знаеше повече. От друга страна, не любопитстваше, а и той не разказваше на Итън за живота си извън изкопа. Итън не знаеше нищо за Маги или за другите обитатели на тунела. Призрака не споделяше с опекуна си колко често лежи буден и зъзне от студ с очи, овлажнели при спомена за родителите си и за ухаещия на жасмин Амритсар. Или че лицето на умирация Дани продължава да го преследва в кошмарите му. Оголени, окървавени зъби; уста, пълна със стомана и пурпур.

Той просто продължаваше да съществува, да работи на изкопа, да заравя лопатата си в тайника ѝ след края на смяната, да се връща у дома в тунела и да се грижи за хората там.

Преди четири нощи — четири нощи, преди да открият тялото в изкопа — Призрака се прибираше „вкъщи“ и както обикновено погледна към църковния двор. Този път обаче видя, че надгробната плоча е наклонена наляво.

Вместо да продължи към тунела, той свърна в противоположната посока към Падингтън. Чакаше го дълъг път, но беше свикнал. Това беше част от ежедневното наказание, което изтърпяваше за своето...

Малодушие, мислеше си понякога, вледенен в часовете на непрогледния мрак преди зазоряване.

Но не бе проявил малодушие в нощта, когато спаси Маги, нали? Пребори се за правдата.

Може би все пак не беше малодушие. Поне не това. Бездействието му се дължеше вероятно на колебание или на неохота — на нещо, което бе спряло ръката му в нощта на бойното кръщение и бе посрамило и него, и семейството му.

Редно бе да плати с живота си и щеше да плати, ако Итън Фрай не се беше намесил. Понякога Призрака се питаше дали всъщност не е проявил най-жалко малодушие, приемайки предложението на асасина.

Глух за уличната шумотевица — какофония от тропот на конски копита, викове на амбулантни търговци, стържеща цигулка на уличен музикант — той вървеше, потънал в спомени за Мрака. Когато сутринта вратата се отвори, Призрака очакваше ексекторът му да застане на прага. Появи се обаче Итън Фрай, усмихнат от ухо до ухо. Изражението му се промени тутакси при вида на Джаядип, по чието лице се четеше ясно, че предвкусва смъртта. Както предишния ден, седна на сламата до него и обясни, че му е необходим за важна мисия в Лондон и Арбаз е дал благословията си.

Уточни, че се налага да действа под прикритие. „Дълбоко прикритие“, така се изрази Итън. Предупреди го да не си въобразява, че от съжаление е скроил какъв да е план, само и само да спаси младежа от асасинското острие. Бил поискал Джаядип да му служи, защото той бил най-талантливият му ученик.

— Помниш сигурно, че не одобрявах възложената ти мисия — каза Итън и Джаядип кимна тъжно. — Причината е, че виждам у теб хуманност, от която според мен Братството може да извлече полза. Новата ти задача обаче няма да е приятна. Ще станеш друг човек, Джаядип, ще скриеш предишното си съществуване зад неузнаваема маска. Вече няма да бъдеш Джаядип Мир, разбираш ли?

Младежът кимна и Итън излезе от килията. Ала този път вратата остана отворена.

След кратък размисъл Джаядип също се изправи и най-сетне напусна Мрака.

— Мисията започва сега — каза му Итън Фрай призори на другия ден.

Топлотата, която Джаядип беше свикнал да вижда в очите на учителя си, бе изчезнала. Облекчението на Итън, че е освободил младежа, не трая дълго. Време беше за следващата стъпка, следващия етап от операцията.

Стояха сами на вълнолома. Корпусите на корабите трополяха, поклащайки се върху заоблените вълни. Чайките се рееха над тях и

надаваха пискливите си крясъци.

— Време е да се сбогуваме. — Итън огледа момчето от главата до петите и кимна доволно, че носи бедняшки дрехи, както се бяха договорили. — Сам ще стигнеш до Лондон. Намери си жилище, подходящо за бедняк. Ето... — Даде му малка кесия с монети. — С това ще се препитаваш. Няма да ти стигне задълго, затова харчи умно. Помни, че от този момент нататък вече не си Джаядип Мир, син на Арбаз и Пяра Каур от Амритсар, свикнал да се радва на удобства, богатство и почитително отношение. В Лондон ще пристигнеш като калта на земята, смугъл бездомник без пукнат грош на име Бхарат Сингх. Аз обаче ще те наричам с прозвището Призрака.

У Джаядип веднага се надигна омраза към името Бхарат Сингх. Призрака му отиваше повече.

— След като се настаниш, ще си намериш работа — продължи Итън, — но на конкретно място, чиято значимост ще ти стане ясна след няколко месеца. Искам да станеш копач на тунела за подземната железница в северозападния район на града.

Джаядип поклати объркано глава. Затрудняваше се да осмисли всичко. Нов живот? Нова работа? В непозната земя, където рожденото име няма да го облагодетелства, без бащините напътствия и без съветите на Итън. Струваше му се невъзможно да искат това от него. А сега и друго. Копач на тунел за железница?

— Не се безпокой отсега — успокой го Итън, прочел мислите му. — Всичко ще ти се изясни, когато пристигнеш в Лондон. — Започна да свива пръсти един по един. — Първо си намираш убежище, подходящо за човек от най-ниската социална прослойка. После опознаваш обстановката и си намираш работа на изкопа за градската железница. Ясно ли е?

Младежът кимна машинално с надеждата с течение на времето загадките да се разбулят от само себе си.

— Добре. Имаш три месеца от днес нататък да изпълниш задачите. Междувременно прочети внимателно това...

По-възрастният асасин измъкна изпод робата си кожена папка, овързана с канап.

Джаядип я взе и я огледа от двете страни, чудейки се какво има вътре.

— Съветвам те да прочетеш документите по време на плаването и да ги хвърлиш в океана. Непременно запомни съдържанието им. След три месеца ще се срещнем в полунощ в градината на сиропиталището на Грей Ин Роуд. И последно, но най-важно — при никакви обстоятелства не бива да показваш, че притежаваш способности, надхвърлящи обичайните за седемнайсетгодишно бедно индийче. Бъди по-нисък от тревата. Не си асасин и няма да се държиш като асасин. Заплашат ли те, страхувай се. Не се старай да си по-трудолюбив и по-способен от другарите си на изкопа. Главното е във всяко отношение да се сливаш с тълпата. Разбираш ли?

Призрака кимна отново, заслушан в плисъка на водата, над която слънцето проправяше път на новия ден.

19.

Унесен в спомена за последната си сутрин в родната Индия, Призрака едва не подмина къщата, където се срещаше с опекуна си.

Номера 23 и 24 на Лайнстър Гардънс, Падингтън, на пръв поглед бяха като всички други къщи на улицата, но малцина знаеха — съседите, строителите и най-вече Призрака и Итън Фрай — че двете сгради всъщност са само фасада, криеща яма в земята.

Идеята хрумна на Чарлс Пиърсън. Проектирайки железницата, той се бе сблъскал с належащ проблем, а именно — да намери двигател, подходящ за употреба под земята. Обикновеният парен двигател с обичайните му изпарения би задушил пътниците и машинистите. Понеже не беше приемливо железниците да избиват пътниците си, Пиърсън започна да търси изход. Първо обмисли идеята вагоните да се придвижват през тунелите по кабели, но тя се оказа непрактична. После реши да използва атмосферно налягане. И този план се оказа неприложим, макар, разбира се, да предложи достатъчно материал на градските сатирици.

За кой ли път при строежа на железницата Джон Фаулър се притече на помощ на Пиърсън. Под негово ръководство бяха конструирали двигател, при който пушекът и парата се отвеждаха в резервоар зад него. Единственият проблем беше, че резервоарът трябваше да се изпразва през известно време и ето за какво служеха номера 23 и 24 на Лайнстър Гардънс — там машините буквално „изпускаха пара“.

До откриването на градската подземна железница обаче оставаше цяла година и Призрака и Итън Фрай използваха мястото за тайни срещи.

— Как си? — попита Итън през онази нощ.

Седеше на ръба на ямата, взрян в гредите, кръстосани точно под увисналите му над празнотата ботуши.

Призрака кимна, но не продума — затворена книга. Седна до Итън. Босите му крака се строиха до ботушите на учителя му — четири стъпала над непрогледна тъмнина.

— Ще се зарадваш, предполагам, че преминаваме към следващия етап от операцията — каза Итън. — Обръчът се затяга. Ще те наблюдават под лупа. Няма никакво съмнение, че нашите приятели тамплиери ще те следят и преценяват зорко. Убеден ли си, че прикритието ти е абсолютно сигурно?

Призрака размисли дали не е назрял моментът да разкаже на Итън за Маги и за ролята си на неофициален пазител в тунела. Многократно бе провеждал наум този разговор. Даваше въображаеми обяснения на Итън как събитията са се развили едно след друго и не е възнамерявал да се изтъква, но не се е стърпял и да наблюдава безучастно как несправедливостта надделява. И Итън, естествено, щеше... Е, дори да изразеше неодобрение, щеше да го разбере, нали? Все пак Призрака не беше станал популярен обществен герой, изтипосан на първа страница на „Илюстровани лондонски новини“.

Но не. Реши да държи езика си зад зъбите. Не каза нищо и прескочи охотно към следващия етап на плана.

— Който е? — попита той.

Лукави искрици озариха очите на учителя му. Като дете, в сигурния Амритсар, Призрака харесваше този поглед. Сега, втрещен в бездната и несигурността, стелеща се пред него, не беше толкова убеден.

— Ще напишеш писмо на нашия приятел господин Кавана. Ще използваш наученото за него, за да спечелиш благоволенieto му. Оставям подробностите на теб. Важното е да съобщиш на Кавана, че в редиците му има предател и се надяваш да му послужиш, като го разкриеш.

Призрака кимна, без да откъсва очи от мрака под тях.

— Разбирам. А после какво?

— Ще чакаш да открият тяло в изкопа.

— Кога?

— Трудно е да се каже. През следващите няколко дни, предполагам. Зависи от дъжда.

— Ясно. А позволено ли ми е да узная чие тяло ще открият?

— Помниш ли тамплиерския ни приятел господин Робърт Уо?

Призрака го помнеше.

— Порнографът?

— Същият. Само че господин Уо не е бил съвсем искрен със съдружниците си. Използвал е еротичните снимки, за да припечелва допълнително — странично начинание, което разкрих снощи.

— Когато го уби?

— О, не, не го убих аз. — Итън плесна игриво Призрака по рамото. — Ти го уби.

20.

На връщане след срещата с Итън Призрака си спомни как за пръв път разбра за съществуването на мъжа, когото сега виждаше всеки ден на изкопа — мъжа, когото наричаха Кавана. На кораба, отвеждащ го от Амритсар към Лондон, той изпълни инструкциите на Итън и отвори папката, връчена му на пристанището.

Вътре откри бележка от Итън с обяснение, че документите са препис на дешифрирана тамплиерска кореспонденция. Върнали оригиналите непокътнати и доколкото знаели, тамплиерите не подозирали, че асасините притежават подобна информация.

Докладните представляваха архивни сведения от първа ръка, събрани от тамплиерски хроникьори, и започваха съвсем безобидно с разказ за оттеглянето на англичаните от Кабул през 1842 година.

Призрака знаеше, разбира се, какво се беше случило. Всички знаеха. Това бе едно от най-катастрофалните събития в английската военна история и повратен момент в обречената война в Афганистан. През януари 1842 година шестнайсет хиляди войници и семейства се бяха отправили по пътя, дълъг деветдесет мили, от Кабул до Джалалабад.

Имали храна само за пет дни, а водачът им — генерал-майор Уилям Елфинстоун — познат като Елфи Бей — се отличавал с ум, поразмекнат и от излиянето му тяло. Бил лековерен глупак и вярвал на лъжите на афганския командир Акбар Хан.

А Акбар Хан го лъжел безогледно. Обещал на британците безопасно придвижване, ако му предадат повечето си мускети. Предложил им дори ескорт през проходите. Уверил ги, че болните и ранените, оставени в Кабул, няма да пострадат.

В рамките на не повече от час Хан нарушил дадената дума. Щом керванът напуснал военната база, хората му нахлули вътре, плякосали палатките и избили ранените. Атакували и ариергарда. Изклали носачи, цивилни и индийски войници и започнали да организират набези срещу обоза, които не срещали почти никаква съпротива. Още в

самото начало на пътя от Кабул зад колоната се простряла дия от отломки и трупове.

Британците носели малко палатки — за жените, децата и офицерите. През първата нощ легнали да спят в снега и на другата сутрин земята била осеяна с вкочанените тела на измръзналите. Зъзнеци и гладни, оцелелите продължили напред с надеждата да изпреварят най-мразовитото време и да издържат на постоянните афгански атаки.

По причини, известни само на него, в два часа следобед Елфи Бей заповядал да спрат за почивка, вместо да се вслуша в съвета на офицерите си да прекосят възможно най-бързо опасния проход Кхорд-Кабул. Навярно старото момче било полудяло напълно, защото решението му улеснило афганските стрелци да заемат позиция по високите хребети, а кавалерията им да се подготви за нови подвизи.

Когато на другата сутрин колоната навлязла в прохода, куршумите, разбира се, засвистели. Спрели да преговарят с нападателите. Акбар Хан се съгласил да пусне британците напред, ако му оставят заложници. Коварството му обаче нямало граници, защото след като предали заложниците, стрелбата започнала отново, а ездачите се вклинили в колоната. Посичали цивилни и войници и дори похищавали деца.

Три хиляди изгубили живота си в прохода. Останали без провизии. Същата нощ оредялата колона лагерувала само с четири малки палатки, без дърва за огрев и без храна. Стотици загинали от измръзване.

Убийствата продължили и през следващите дни. За да избегнат клането, някои се самоубивали, а други дезертирали. Афганците обаче не им позволили да избягат. Пощадили единствено онези, за които по-късно щели да поискат откуп — офицерите, съпругите и децата им. Избивали безмилостно войниците и прислугата.

На петия ден колоната наброявала едва три хиляди — петстотин от тях били войници. Елфи Бей се предал и по-късно загинал в пленничество. Жените и семействата също се предали. Дръзналите да продължат били нападнати на Джугдюлюкското било и редиците им оредели значително. Набезите се провеждали нощем, в дълбокия сняг, и до Гандамак се добрали по-малко от четиристотин бегълци.

Заели позиция на възвишение, но се оказали обкръжени от афганци. Наредили им да се предадат.

— Иска ви се, пущини! — възкликнал презрително сержант и отговорът му останал като крилата фраза в английската история.

Той удържал на думата си и на афганските стрелци им се наложило да се потрудят доста. Сражението на Джугдюлюкското било не било битка, а касапница. Само един — Уилям Брайдън — останал жив. Афганска сабя отнесла част от черепа му, но от смърт го спасило списанието „Блекудс“, натъпкано под шапката му.

— Не съм подозирал каква полза може да има от клюките — отбелязал Брайдън.

От шестнайсетте хиляди, поели от Кабул преди шест дни, единствен той стигнал крайната цел.

Е... не съвсем. Историята за добрия стар Уилям Брайдън, добрал се сам до Джалалабад, звучала похвално — толкова похвално всъщност, че дълго се задържала в общественото съзнание. За жалост тя не отговаряла на истината, защото имало и други оцелели. Просто начините и средствата им за оцеляване не били толкова благородни и стоически като на доктор Уилям Брайдън. Човекът е готов на всичко, за да оцелее, да дочака още един изгрев, да усети милувката на съпругата и децата си, да се посмее с питие в ръка. И да, имало и други оцелели, но никой не аплодирал, не възславял и не обезсмъртил подвизите им. Те дори не били „подвизи“ в смисъла на думата, подсказващ приключенски дух и храброст. Били чисто и просто инстинкт за самосъхранение. Подли и безмилостни деяния, осъществени за сметка на другите и с ужасяващи последствия за мнозина.

В похода участвал командир на име Уолтър Лавел. Полковникът принадлежал към Ордена на рицарите тамплиери. Не бил особено високопоставен в организацията и не представлявал интерес за Братството, но все пак бил известен на асасините.

Малко преди колоната да напусне Кабул, някой си ефрейтор Кавана заговорил полковника.

— Ще ми отделите ли минута, сър — настоял Кавана на сутринта, когато се подготвяли да поемат към Джалалабад.

Забелязал известна сериозност, а и честно казано, опасни искри в очите му, Лавел кимнал, макар мъжът да бил само ефрейтор. Двамата

се усамотили под кипарисово дърво, далеч от прислужниците и носачите, които товарели каруците, и от конете, чиито гърбове се огъвали под тежестта на кошовете и кожените торби, овързани за седлата. Край тях наистина се вихрела трескава деятелност. Над ругатните, заповедите и хлипането и вайкането на жените се издигал властният глас на лейди Флоренша Сейл, съпругата на генерал-майор Робърт Хенри Сейл — дама, в чиято чест вероятно е изкован изразът „вдъхващ страхопочитание“. Лейди Сейл не оставяла у никого съмнение, че смята похода за следобедна екскурзия — дреболия, която не засяга могъществото на английската армия, и да се мисли другояче е равносилно на предателство и крайно неанглийско.

— О, престани да хленчиш, Емили, и свърши нещо полезно! — командвала тя. — Ей, ти, внимавай! Това е най-доброто ми вино от Мадейра. А ти пази порцелана, защото разчитам на него да придаде изтънченост на джалалабадските ми соарета. Планирам първото след два дни. Какво удоволствие ще бъде да се запозная с изисканите джалалабадски дами!

Под кипариса ефрейтор Кавана се обърнал към Лавел и отбелязал, без да му мигне окото:

— Глупачка!

Били далеч и генералшата нямало как да ги чуе, но полковникът все пак просъскал гневно:

— Полудя ли, човече? Знаеш ли с кого говориш? Знаеш ли за кого говориш? Това е...

— Знам отлично с кого и за кого говоря, сър — отвърнал невъзмутимо Кавана (ефрейторът определено не си поплювал) — и съм откровен точно защото знам с кого говоря. Простете ми, ако съм преценил погрешно. В такъв случай ще се оттегля при отряда си.

Понечил да си тръгне, но Лавел го спрял, любопитен да чуе какво е замислил безочливият ефрейтор.

— Ще те изслушам, човече, но си мери приказките.

Кавана обаче не направил нищо подобно. Възнамерявал да си каже тежката дума и точка.

— Знаете ли колко е пътят до Джалалабад? Деветдесет мили. Четиринайсет хиляди сме, но по-малко от четвърт са войници. Останалите са баластра — носачи, слуги, жени и деца. Безполезни при битка. Знаете ли какви са условията, сър? Ще вървим в студ и мраз

през две педи сняг из най-тежкия терен на земята. А Акбар Хан? Обикаля из планините от главатар на главатар и събира подкрепления за набезите си. Няма да спази обещанието си. Излезем ли през тези порти, ще ни нападне. Лейди Сейл си мисли, че след два дни ще организира първото си соаре в Джалалабад. Според мен ще извадим късмет, ако стигнем за две седмици. Нямаме снаряжение, муниции, достатъчно храна и провизии. Обречени сме, сър, ако не се обединим и не предприемем нещо.

Обяснил на полковника, че има доверен отряд от пущунци, и предложил да му стане ординарец. Лавел обаче се разпенил и отпратил Кавана с предупреждение да не бъде толкова нагъл и да запази за себе си предателските кроежи за дезертъорство.

— Надявал си се да спечелиш благоволенieto ми, проклет блюдолизец! — изревал той. — Нямам представа защо, но ти заявявам, че ще остана верен на генерал Елфинстоун до последната си капка кръв.

Още през първата нощ станало ясно, че Акбар Хан наистина няма да спази дадената дума. Лъснала и глупостта на Елфи Бей. Писъците на ранените огласяли колоната, афганските набези не спирали, а злочестите побратими на полковника гинели замръзнали върху снега. Ужасен, Лавел пропълзъл в палатката на Кавана да го моли да му стане ординарец.

— Аз, блюдолизецът? — подсмихнал се Кавана с мрачно задоволство при вида на страха, изписан по лицето на полковника.

Отказвал и се преструвал на обиден, докато не изтръгнал извинение от разтреперания мъж.

На другата сутрин британските копиеносци препуснали с конете си срещу афганците в безуспешен опит да предотвратят бъдещи атаки. Възползвайки се от суматохата, Кавана, Лавел и предан сепой, чието име не бе документирано, напуснали завинаги съратниците си.

Пътят им през планината и проходите бил опасен. Не смеели да доближат колоната от страх да не ги забележат — и британските войници, и афганските им врагове. Не искали обаче и да се отдалечават много от познатия маршрут. Афганската земя се славела като една от най-враждебните на света, още повече през безмилостния мразовит януари. Страхували се също и да не попаднат в ръцете на варварски племена.

Имали зоб за конете, но не след дълго им станало ясно, че не са преценили правилно колко храна ще им е необходима на тях самите, за да си проправят път през падините и върховете на прохода. И така, в късния следобед на третия ден, когато студеният вятър довял миризма на печено месо, стомасите им закъркорили и всичките им сетива застанали нащрек.

Скоро, разбира се, се натъкнали на петима афгански планинци. Над огъня им се печела коза. От едната им страна се издигала гола скала, от другата зеела дълбока пропаст.

Тримата дезертъори веднага се скрили. Както всички английски войници, те също изпитвали благоразумно уважение към афганските бойци. Противниците им били способни и страховити потомци на войнствен народ, а жените им се славели с ужасяващи методи на екзекуция — одирането и убиването с „хилядократно посичане“ били сред най-милостивите.

Ето защо триото се снишило зад голяма скала — хладнокръвният сепой, олицетворение на желязна решимост, макар да знаел как афганците наказват сикхските си пленници; Лавел, безмълвно излъчващ авторитет към Кавана, който благодарил Богу, че планинците не са сложили постови, и с няколко бързи погледа преценил ситуацията.

Нямало как да заобиколят просеката. За да продължат напред, трябвало да влязат в бой — или да се върнат в колоната, да обяснят отсъствието си и най-вероятно да ги застрелят за дезертъорство.

Тоест битката била неизбежна.

Петимата планинци носели кепета или тюрбани и дълги палта. Наблизо били завързани конете им, натоварени с провизии, включително втора одрана коза. Афганските им пушки — джезайли — били облежани върх о връх недалеч от лагерния огън.

Кавана познавал добре оръжието. Ръчно изработено, с дълга, далекобойна цев, която им предоставяла предимство пред британските мускети „Браун Бес“ на хората на Елфинстоун. Афганските бойци нанасяли с джезайлите си сериозни поражения на злощастните бегълци от Кабул; кацнали на осемстотин стъпки над тях, отличните им стрелци ги обсипвали със смъртоносни порои от куршуми, гвоздеи и дори камъни.

Планинците, препречили пътя на тримата дезертъори, носели пищна украса съобразно местните обичаи — от врата на единия дори висяла огърлица от човешки зъби.

Кавана обаче отбелязал с облекчение, че джезайлът се зарежда през цевта, а по всичко личало, че пушките, натрупани на камара до огъня, не са заредени. Афганците обаче несъмнено щели да извадят ножовете, препасани на кръстовете им. Отлични оръжия за близък бой.

Кавана погледнал към двамата си другари. Сепоят бил приличен стрелец. Не бил сигурен за Лавел, но той самият бил учил в академията на майстора по фехтовка Доменико Анджело Тремамондо и умее да се сражава отлично със сабя.

(Тук Призрака откри бележка, написана вероятно от асасинския архивар, подготвил досието. Авторът се питаше как прост ефрейтор е попаднал в академията за бойни изкуства на великия Анджело в Сохо, Лондон, където обучаваха аристократите да се бият с хладно оръжие. Или навярно въпросът би следвало да се зададе наопаки: как възпитаник на въпросната школа се е оказал прост ефрейтор. Към бележката бе прикрепена нота от Итън — една-единствена дума. Призрака знаеше какво значи благодарение на омразните уроци по латински, които му преподаваше асасинът. „Саве“ — „Внимавай!“.)

Кавана разбрал каква чудесна възможност му се предоставя да покаже на Лавел, че е повече от обикновен дезертъор. Предишния ден полковникът го попитал защо се домогва до благоволенieto му, ала не получил отговор. Всъщност Кавана бил наясно какво положение заема Лавел в Ордена на тамплиерите и искал да се възползва от него. И така, ефрейторът извадил безшумно сабята си, връчил пистолета си на сепоя и дал знак на Лавел да подготви своя.

Когато двамата заели позиция, той им посочил да повалят двамата планинци отляво.

После приклепнал и раздвижил прасците си. Не искал краката му да се схванат в момента на нападението.

Точно това направил — изскочил иззад скалата, готов за бой. Приел, че Лавел и сепоят ще стрелят точно, и се доверил на елемента на изненадата и на безспорните си умения да се сражава със сабя.

Афганецът вляво се обърнал и извикал и в същия миг иззад гърба му изгърмял пистолет. Последвал втори изстрел, не толкова точен, но достатъчен да вдигне втория планинец над земята и да го

просне ничком, превит одве. Третият планинец уловил дръжката на ножа, затъкнат в колана му, но Кавана го изпреварил. С един замах на сабята прерязал сънната му артерия и отскочил ловко да избегне фонтана от кръв.

Англичанинът избрал преднамерено как да нанесе първия си удар. Афганците били неумолими и храбри, но дори те изтръпнали при вида на ярката червена дъга, блискала под гаснещите лъчи на следобедното слънце. Двамата оцелели се стъписали. Докато посягал към закривения си нож, единият вдигнал другата си длан да избърше кръвта на другаря си от лицето си.

Ножът изскочил от колана и нищо повече. Сабята на Кавана описала арка във въздуха и с обратен удар прерязала гърлото на обречения му собственик. Кепето на мъжа излетяло от главата му и той се строполил на земята с облени в кръв гърди, поемайки си сетен гъргорещ дъх. Кавана обаче не успял да налети със сабята си срещу последния афганец. Изотзад проехтял изстрел и куршумът процепил въздуха до него, ала не улучил. Твърде късно с крайчеца на окото си зърнал да блясва острие и макар болката да не го прерязала веднага, усетил лицето му да се облива в гореща кръв.

(Бележка от архиваря: „Важно! Кавана има белег и до ден-днешен“.)

Ако планинецът се бил възползвал незабавно от предимството си, вероятно щял да избяга жив и възнаграден за усилията си с кръвта на британски ефрейтор. Той обаче хукнал към конете. Навярно за да предупреди другарите си или защото в някоя от торбите, окачени на седлата, е имало пистолет. За жалост при вида на ужасения мъж, втурнал се към тях, обикновено спокойните афгански жребци се вдигнали на задни крака, скъсали въжетата си и препуснали напосоки.

Проклятие, изругал Кавана, проследявайки с поглед как конете, провизиите и втората коза изчезват по вледенената пътека.

Междувременно афганецът се обърнал — оголил зъби и размахал нож. Кавана обаче заел защитна поза — с вдигната дясна ръка насочил върха на сабята към небето — и със задоволство забелязал как очите на планинеца се стрелват за секунда нагоре и наляво, преди да забие острието си в лицето му.

След битката се възцарила тишина. Простреляният в корема афганец се гърчел и стенел и Кавана го отървал от мъките му с един

саблен удар. Избърсал острието в робата му, подгизнала от кръв и следователно безполезна.

— Бързо, вземете дрехите на другите, преди кръвта да ги съсипе!
— извикал той на Лавел и на сепоя, подали се иззад скалата.

Сепоят оправдал очакванията му и Кавана го похвалил за точния изстрел. Лавел поздравил Кавана. Никой не похвалил Лавел.

Тримата се нахранили до насита с козата, която била попрегоряла в суматохата, но на изгладнелите британци им било все едно. Яли до пръсване, после се навлекли с робите и тюрбаните на мъртвите, по които не личали петна от кръв. Накрая скрили телата възможно най-добре и продължили по своя път.

Яздили цял ден, изпреварвайки колоната с около миля. Макар и отдалеч, леденият вятър довявал до тях бумтеж на пушки и болезнени писъци. Кавана станал по-уверен. Отклонили се от обичайния маршрут и открили нова пътека по високите плата на прохода. Тогава, след пладне на петия ден, се натъкнали на лагер. И се изправили пред най-трудното си изпитание.

21.

Хвърляйки поглед назад, Кавана стигнал до заключението, че са се сблъскали с откъснат отряд на някой от командирите на Акбар. От подобни бази афганците вероятно изпращали стрелци да заемат позиция по хребетите пред колоната, откъдето джезайлите им да сеят смърт сред злочестите бегълци; изпращали вероятно и ездачи по тайни пътеки до дъното на прохода, където да нанасят ужасяващи поражения на по-слабо охранявания ариергард, да посичат безмилостно слуги, жени и деца и да плячкосват бездруго оскъдните припаси.

В този случай Кавана се възползвал от познанията си по пущу. Всъщност те спасили живота им. Прехвърлили поредното било и конете им се запускали, хлъзгайки се, по вледенения склон, когато им извикал постови.

Слава богу. Мъжът видял облеклото им и ги помислил за афганци. Поздравил ги, вместо да вдигне тревога. Находчивостта на Кавана отново ги спасила, защото без да показва изненада и да се впуска в бягство, той запазил спокойствие и отвърнал подобаващо на поздрава.

Дал знак на другарите си да спрат. На двестатина метра пред тях постовият пристъпил пред купчина камъни, препасал джезайла си през рамо. Не различавали чертите му. Видели само как свива длани около устата си и отново им извиква на пущу.

Умът на Кавана работел трескаво. Не бивало да приближават — щели да ги разпознаят. Побегнели ли обаче, афганците — отлични ездачи — щели вероятно да ги настигнат за нула време.

— Какво ще правиш, човече? — попитал го Лавел, облещил нервно очи.

— Шшт! — просъскал му Кавана. — Мисля. Каквото и да се случи, не продумвай и следвай напътствията ми.

Междувременно постовият, отново свил длани на фуния пред устата си, извикал невидимите си другари и зад него започнали да се подават лица. Шест или седем. Без малко да се врежат в лагера им! Афганците се взирали в тях, заслонили длани срещу гаснещото

слънце, и несъмнено се чудели защо тримата им посетители не помръдват от местата си.

Кавана трескаво търсел изход. Не можели да избягат. Не можели да продължат напред. И всякакъв опит да отговарят на нови въпроси несъмнено щял да разкрие колко слабо владее пущю.

Един афганец свалил пушката си от рамото, но Кавана предотвратил логичното следствие, като му извикал, преди да ги вземе на прицел с оръжието:

— Приятелю, връщаме се от набег срещу британските страхливци! Водим пленен сикх! Предрешил се като нас и се опитал да дезертира!

Афганците отвърнали с гръмък смях. Сепоят, който не разбирал пущю, не подозирал какво го очаква. Стоял до Кавана — предан, непоколебим.

— Какви ги говориш, човече? — не се стърпял Лавел.

— Тихо! — изшъткал му отново Кавана и надигнал глас: — Ето. Оставяме ви трофея си като дар за жените ви. Позволете ни да си отидем в мир.

Извадил ножа, откраднат от планинците, и с бързо движение се престорил, че прерязва въжета, стегнали китките на сепоя. Объркан, индийският войник се обърнал в седлото към Кавана.

— Сър?

Кавана обаче се пресегнал, уловил крака му, дръпнал го рязко нагоре и го съборил от коня, като същевременно с един решителен и безпощаден замах на ножа прерязал ахилесовото му сухожилие.

Докато афганците надавали възторжени възгласи и се смеели, Кавана им махнал за сбогом и двамата с Лавел дръпнали юздите на конете си, готови да препуснат назад. Сепоят се помъчил да се изправи, но раненото му стъпало се сгънало под него, бълвайки кръв.

— Сър? Сър? — стенел умолително войникът, проснат на земята.

Но те го оставили там — на участта му в ръцете на афганските жени. Да го одерат жив или да го убият с хилядократно посичане. Обрекли безименния сепой на невъобразима смърт, за да се спасят.

— Жестоко хладнокръвие, човече! — възкликнал Лавел покъсно, когато спрели да нощуват над прохода.

— Или той, или ние. Нямахме друг изход — казал Кавана.

Същата нощ чули изстрели и им се сторило, че долавят виковете на сепоя, попаднал в ръцете на афганките.

22.

Призрака кипна от гняв към Кавана. Месец по-късно, когато се сблъска с мъжете в гробището, разбра колко е силен инстинктът за оцеляване. Чувството за самосъхранение бе обяснимо. Не проумяваше обаче (и навярно затова не бе създаден да пролива кръв) как е възможно да жертваш живота на друго, за да запазиш своя. И не просто нечий живот, а на човек, показал ти единствено преданост.

Питаше се дали лицето на сепоя преследва Кавана в сънищата му. Способен ли бе изобщо да изпитва чувства?

Досието продължаваше. Кавана и Лавел пристигнали в Джалалабад ден след историческата поява на Уилям Брайдън. Не приветствали с тромпети оцеляването им, забулено в мъгли и подозрения.

Макар упорито да се придържали към предварително подготвената и подробна история как са се откъснали от кавалерийски отряд и са се изгубили, в джалалабадския гарнизон се понесли слухове, че са дезертирали. Нищо у Лавел не ги опровергавало, но когато на седми април 1842 година гарнизонът нападна войската на Акбар Хан, Кавана се отличил в битката и си спечелил слава на несломим боец.

Няколко години по-късно се върнал в Англия, вече като член на Тамплиерския орден. Не след дълго полковник Уолтър Лавел станал жертва на фатален инцидент. Асасините смятаха, че Кавана не само е препоръчал, но и е изпълнил екзекуцията му.

До този момент Призрака се питаше къде е неговото място? Защо му бяха дали да прочете досието на Кавана?

После му стана ясно. Следващият ход на Кавана, привлякъл интереса на асасините, бе назначаването му — изневиделица — в компанията, строяща първата подземна железница на света. Кавана си бе издействал поста на изпълнителен директор, пряко наблюдаващ изкопната работа. „Човекът на предна линия“, така да се каже.

Сега Призрака започна да разбира.

Когато пристигна в Англия, изпълни заръката на Итън. Настани се в тунела и си намери работа на изкопа, макар и на далеч по-скромен пост от този на мишената си. И видя с очите си как земята потъва, как се появяват дървени постройките на колела, как пристигат каруци, натоварени с купища дъски и греди, как мъже, въоръжени с кирки и лопати, маршируват до тях като нашественическа армия.

Купи си лопата от пияница в долнопробна кръчма, издълба името „Бхарат Сингх“ на дръжката и се присъедини към тях. Помогна да преградят стотици метри път, когато от част от лондонската история Ню Роуд се превърна в значима част от неговото бъдеще. Коне, дърводелци и земекопачи запретнаха ръкави, затропаха лопати, кирки и чукове, закипя трескава работа и се вдигна шум до бога, който рядко стихваше денем и нощем.

Огромни дървени конструкции изникнаха на интервали по средата на шосето, маркираха местата за прокопаване на тунели. Донесоха железни кофи, които с неохотно дрънчене се спускаха от повърхността на земята към зейналата пропаст — още един шум, добавен към тътнежа, който отсега нататък щеше да владее над града.

Призрака стана свидетел на всички проблеми, възникнали по време на строежа. На хартия изглеждаше лесна — е, сравнително лесна — операция: от Падингтън до Юстън Роуд и от Флийт Вели до центъра на града. Но газови тръби, водопроводи и клоаки препречваха пътя. Край Юстън Роуд се оказа, че земята е пясък и чакъл и трябва да я отводняват; на Маунт Плезънт смениха обичайния метод „прокопаване и покриване“ с прокараване на тунел.

През цялото време светът се променяше пред очите на Призрака. Сринаха съборетините във Флийт Вели и дванайсетте им хиляди обитатели (унищожителна статистика сама по себе си) се преселиха в други гета.

Някои дойдоха в тунела под Темза и сега навярно се радваха на закрилата, осигурена от Призрака. Той оценяваше кръговрата на събитията.

На изкопа босите му крака често привличаха вниманието на колегите му и разбира се, цветът на кожата му го открояваше, но иначе той не изпъкваше по никакъв начин. Не показва какъв майстор е на дългия скок. Нито веднъж не вдигна тежест, каквато би могъл да помести с лекота. Пошегуваше ли се някой, той се засмиваше. Не

твърде гръмко, нито твърде съдържано. Не издаваше прикритието си, та по-късно, когато му възложат да проникне по-дълбоко в организацията, дори най-грижливото проучване да не разкрие истинското му „аз“. Трябваше да остане Бхарат, беден, но съвестен индийски работник, незаслужаващ презрение, а следователно и подозрение. В никакъв случай не биваше да компрометира прикритието си.

Да играе ролята си, значеше да оцелява.

Когато видя Кавана за пръв път, влачеше метална кофа през отвора на изкопа, за да я изпразни в каруца. По пътя забеляза вратата на подвижния кабинет на колела да се открехва и да се подава познато лице. Не Кавана, а Марчънт, който отговаряше за документацията, отмяташе имена и раздаваше работни листове на чиновниците, които плащаха надниците всеки петък — разпъваха сгъваема маса и подаваха монети със страдалчески изражения, сякаш ги вадят от собствения си джоб. О, да, Призрака познаваше Марчънт. Невестулка с хриплив носов глас.

После се появи Кавана.

Точно както го описваха, имаше хоризонтален белег под дясното око, дълъг почти пет сантиметра. Очите бяха сурови. Брадичката — волева. Лицето — каменно. Никой не би успял да прочете мислите му.

— Искам да разбера какво кроят — каза му Итън.

Срещнаха се в двора на сиропиталището, както се бяха уговорили на вълнолома в Индия. Итън отведе Призрака в най-загънтения му край, където растителността ги скриваше от чужди погледи. Там го огледа грижливо от главата до петите.

— Добре — кимна доволен. — Много добре. Играеш си ролята отлично.

— Работя на изкопа, както ми заръча — каза Призрака.

Итън се усмихна.

— Знам. Наглеждах те.

— Разумно ли е?

— Защо не?

В отговор Призрака сви рамене и разпери ръце.

— Всичко, увеличаващо вероятността да разкрият измамата, е рисковано.

— Е, виждам, че съм те обучил добре — усмихна се отново Итън.

— Редно е да прилагаш на практика уроците си.

— Ще ме извиниш, но не приемам съвети от кутрета като твоя милост — изви приветливо устни Итън, но очите му останаха безизразни.

— Знаеш, че не бива да си подпираш брадичката с длан — продължи Призрака.

— О? — Итън повдигна изненадано вежди. — Ученикът се е превърнал в учител, а? Подготвил ли си ми други уроци по асасинско майсторство?

— Рискуваш да се прободеш с острието.

— Заблуждавам евентуалните врагове.

— Тук няма такива.

— Кой сега е небрежен?

— Не казах, че си небрежен. Но на всекиго се случва да сгреша. Инцидентите не подминават дори най-добрите.

Не предвиждаше думите му да прозвучат многозначително, както се получи, и се помоли мислено Итън да не долови скрития им смисъл, но разбира се, асасинът компенсираше разсеяността си с интуиция и възприемчивост.

— Смяташ ме за небрежен?

— Не казах това.

— Не е необходимо.

Призрака отвърна очи. Беше очаквал е нетърпение тази среща. Дълбоко в себе си се надяваше учителят да го похвали. В някой момент обаче — не беше сигурен дори как — разговорът бе поел в погрешна посока.

Когато се обърна отново към своя приятел и наставник, забеляза, че той го наблюдава със суров, строг поглед. Все пак реши да поиска услуга.

— Може ли да пробвам скритото ти острие, учителю? — попита. Изражението на Итън поомекна.

— И защо? Да провериш, вероятно, дали го поддържам добре?

— Бих искал да си припомня усещането, да си спомня какъв съм.

— Да си спомниш, че си асасин? Или да си спомниш дома?

Призрака се усмихна, несигурен как да отговори.

— Може би и двете.

Итън сбърчи чело.

— Е, предпочитам да не го пробваш. Пригодил съм го за своята ръка.

Момчето кимна одобрително, но тъжно.

— О, стига си се въсил! — избухна Итън. — Ще ти дам да го пробваш, разбира се.

Вдигна ръкава на робата си и откопча катарамите.

По-късно двамата мъже, разрешили неизразимите си различия, потънаха в мълчание. Призрака виждаше сиянието на лампите в сиропиталището и мислеше какъв покой цари тук и колко трудно е да си представи, че на неколкостотин метра се вихри безпорядъкът на изкопа. Новият подземен път бе като извита ръка и в момента се намираха близо до лакътя: Грейс Ин Роуд, Новото шосе — селение на хаоса.

Седнал до него, Итън напасваше острието. Тръсна китка и то изскочи с познатото щракване. Възрастният асасин се оказа прав — усетил оръжието върху ръката си, Призрака закопня за живота си като асасин; закопня и за дома.

Итън сви длан да провери дали острието остава безопасно в канията си. Тупна се с длан по бедрото, доволен от резултата.

— Дали не е време да ми кажеш каква е целта на мисията ми? — предположи Призрака.

— Досетил си се навярно, че е свързана с нашия приятел Кавана?

Призрака кимна.

— Досието му беше любопитно четиво.

— Постът му в подземната железница онагледява могъществото на тамплиерите в Лондон. В момента ордена им е във възход. Улеснява ги фактът, че знаят колко сме слаби, макар да подозирам, че не осъзнават колко слаби сме в действителност. Под „ние“ имам предвид себе си и още един член на Братството, който живее недалеч оттук. А сега и теб.

— Няма ли други?

— Няма, момчето ми. Единствената ни възможност да подкопаем превъзходството им е да стреляме напосоки с надеждата да ограничим поне страничните им начинания. Е, можем и друго. Да се опитаме да разберем каква е играта им.

— И по-точно?

— Мислим, че тамплиерите проявяват особен интерес към северозападния район на Лондон. Копаят за нещо. Вероятно артефакт.

— Артефакт? Като диаманта Кохинор?

— Нещо такова може би. Кой знае? Нещо, свързано с Първата цивилизация, с Онези-преди-нас. Въпросът е, че не сме сигурни и нямаме необходимите ресурси да разнищим загадката на по-високо ниво. Това, разбира се, има предимства. Щом не се замесваме, тамплиерите няма да заподозрат, че дейността им е привлякла вниманието ни. В резултат току-виж проявили непредпазливост. Положението обаче така или иначе не е розово. Нямаме представа колко дълбоко е проникнал Орденът в лондонското общество. Знаем само шепа имена.

Призрака кимна, привидно доволен, но всъщност изпълнен със съмнения. Итън разтвори робата си и под нея се подаде кожена връв на папка с документи. Извади я и подаде на Призрака свитък, подпечатан с асасинския герб както досието на Кавана. После проследи мълчаливо с поглед как младият мъж разлиства страниците с информацията, събрана за тамплиерите в Лондон.

Начело, разбира се, се мъдреше името на Крофърд Старик — Великия майстор, собственик на „Старик Индъстрис“, на телеграфната компания „Старик“ и на „Милнър Къмпани“; навремето не някой друг, а Чарлс Дикенс го нарекъл „железопътния барон“. После идваше ред на Бенджамин Рафълс, дясната ръка и „началник на охраната“ на Старик, както и на още една важна клечка — Хати Кадуолдър, уредник на Националната галерия, която попълваше богатата колекция от произведения на изкуството на Старик.

Нататък следваха: Честър Суинбърн, тамплиерската къртица в полицията; Филип „Плут“ Тюпъни, гуверньор на Английската банка; Франсис Осбърн, управителен директор на същата банка; Люси Торн — втора в йерархията на Ордена и специалист в сферата на окултизма.

Призрака я беше виждал на изкопа. Както и Старик.

След нея бе вписано името на Рупърт Ферис, собственик на „Ферис Айрънуъркс“. И той навестяваше строителната площадка. Както и Максвел Рот, който не членуваше официално в Ордена, но помагаше на тамплиерите да вербуват лондонски банди.

Следваше доктор Джон Елиътсън. Итън го познаваше лично. Той беше изобретателят на панацеята „Успокояващ сироп на Старик“.

Списъкът продължаваше: Пърл Атауей, собственик на „Атауей Транспорт“ и братовчед на Старик; гангстерският бос Рексфорд Кейлък; съмнителният фотограф Робърт Уо (вече познайник на Призрака); сър Дейвид Брустър, Джони Бойлър, Малкълм Милнър. Едуард Ходсън Бейли; Джеймс Томас Браднъл с прозвище Лорд Жилетка; лейтенант Пиърс, Рейнълдс — учен... И така до безкрайност.

— Доста дълго досие — отбеляза най-сетне Призрака.

Итън се усмихна тъжно.

— Наистина! И това са само онези, които сме разкрили. А срещу тях? Ние тримата. Но имаме теб, синко. Някой ден ще наемаш свои шпиони. Дори сред сбирщината, която сме описали тук.

23.

През нощта след като откриха тялото, Призрака погледна към църковния двор както винаги на път за вкъщи от изкопа, както обикновено очите му потърсиха надгробната плоча, с която Итън му предаваше съобщения, и както винаги тя беше...

О, не. Не и тази вечер. Днес беше наклонена надясно. Опасност. Което за Призрака значеше нещо важно. Не че го следят хората на Кавана. Това вече го знаеше. А че Итън е наоколо и го наглежда.

Имаше обаче по-належащ проблем — наистина го следяха. Първата хрътка беше напуснала изкопа няколко минути преди него. Когато заби камбаната за смяна на работниците, Призрака забеляза Марчънт да кимва дискретно на един от тримата наемници, които постоянно се навъртаха край директорския кабинет или на изкопа. Казваха се Харди, Смит и Харди Две — склонността на Кавана да използва презимето си явно бе заразила хората му или им я бяха натрапили — и минаваха за охрана. Работниците ги наричаха „наказателния отряд“ — мъже от специална порода, готови да поступат някого, ако получат достатъчно в замяна. Призрака не се съмняваше, че са биячи, но се досещаше също и за истинското им поприще — тамплиерски главорези. Бяха професионалисти. Едри, бдителни здравеняци; не си запълваха времето с плоски шегички и не подсвиркваха на уличниците, навъртащи се край оградата с надеждата да намерят клиента. Не отклоняваха вниманието си от работата.

Но не бяха чак толкова добри — доказаха го още в началото на преследването. Не бяха достатъчно добри да се скрият от Призрака. Харди Две, задействал се по знак на Марчънт, се облегна на ръчна количка с пресилено разсеяно изражение, все едно не обхожда с очи тълпите от разотиващи се работници, търсейки плячката си. Когато зърна Призрака, Харди Две се отдръпна от ръчната количка и закричи твърде лежерно, все едно не се старее да върви на точно определено разстояние пред него.

След него вероятно вървеше още един. Вероятно и двама — Смит и Харди. Чудесно, каза си Призрака, защото точно там искаше да

бъдат.

Надявам се, че обичате дългите разходки, приятели, помисли си той и продължи напред, ту по-бързо, ту по-бавно, за да затрудни възможно повече живота на преследвачите, без да издава, че е наясно с присъствието им.

Накрая стигна до тунела. Гъмжилото по улиците отдавна бе оредяло, разбира се. Пред него Харди Две беше почти самотна фигура. На няколко крачки от входа на тунела той спря, преструвайки се, че си завързва обувката. Призрака заслиза по стъпалата към ротондата. Цял ден бе прекарал под земята, сега щеше да прекара и нощта в недрата ѝ.

Стигна дъното и застана сред занемарените изваяния и барелефи — някога изящни и бляскави, сега изронени и нащърбени — и впери поглед нагоре, уж да се наслади на гледката. Чу, разбира се, как опашките му се притаяват в сенките на стълбището. Усмихна се. Добре. Много добре. Искаше да видят къде живее.

— Чакай посетители през следващите дни — каза той на Маги по-късно.

Вече бе нагледал Чарли и му беше дал хляб. Навести и Джейк и със задоволство установи, че кракът му се възстановява. После продължи напред, все по-навътре в гробовния мрак на тунела, подминавайки ниши, претъпкани с увити в дрипи тела.

Някои спяха, други го наблюдаваха с ококорени очи; трети го поздравяваха; „Здрасти, Бхарат“, „Привет, момче“, или просто му махваха с ръка.

Някои познаваше по име, други — по занятието им. Оли например беше „търсач на тор“, което значеше, че събира кучешки изпражнения и ги продава на Бърмондси Маркет; имаше навик обаче да носи находките си и вкъщи. Призрака затаи дъх, когато минаваше край него, но все пак вдигна длан за поздрав. Мнозина имаха свещи и той беше благодарен за светлината; други нямаха и лежах, зъзнейки в мрака, сами с болката си в очакване на хладното утро и началото на новия ден на сломяващо духа оцеляване в Лондон — най-напредничавия град на света. Бляскавото бижу на великата империя на Нейно Величество.

Най-сетне стигна до Маги, която стъкваше малък огън. Сигурно цяла вечер беше пълнила с чорба купите на обитателите на тунела, помолили я за вечеря. Всички получаваха храната си — „кльопачка“,

както я наричаха — със смесица от признателност и благоговение и обсипваха Маги с благословии; често обаче поглеждаха уплашено към непрогледното дъно на тунела, където светлината губеше битката със сенките и в буквален и преносен смисъл царуваше тъмнина, и благодаряха Богу за индийското момче — Бхарат за едни, „момчето на Маги“ за други — което бе въдворило ред в дома им, за да спят спокойно в нишите си нощем.

Маги и Призрака седяха рамо до рамо, облегли гръб на влажната стена на тунела. Гаснещият огън мъждукаше пред тях. Маги сви колене и ги обгърна, за да се стопли. Дългата ѝ посребряла коса — наричаше я „вещерската ми коса“ — се стелеше върху мръсната ѝ сива пола и обувките ѝ нямаха връзки, но тя твърдеше, че така ѝ е по-добре. Винаги повтаряше колко мрази да се чувства „овързана“. Някога, много отдавна — „преди да си бил дори искрица в утробата на майка си“ — бе видяла картини, изобразяващи жени от Ориента с пристегнати стъпала. Оттогава винаги ходела с обувки без връзки. Маги никога не оставаше безразлична към участта на сродните си души.

Сега по лицето ѝ се изписа тревога.

— Защо ще ме посещават? — попита тя.

— Ще разпитват за мен — обясни ѝ Призрака. — И вероятно ще ги упътят към теб.

Тя изсумтя презрително.

— Надявам се! Така е редно!

Освен да помага на хората, Маги обичаше да получава признание за усилията си.

— Сигурен съм, че ще ги изпратят при теб — усмихна се Призрака. — И искам да те помоля да внимаваш какво им казваш.

Тя го погледна остро.

— Какво имаш предвид?

— Другите в тунела ще им кажат, че те защитавам от крадците и вагабонтите, които живеят в дъното, и това е приемливо. Ще ме опишат като противник на насието и това също не е проблем. Не искам обаче мъжете да чуват преувеличения за способностите ми да се бия.

Тя сниши глас.

— Виждала съм те как се биеш, не забравяй. Не бих могла да преувелича уменията ти.

— Точно това имам предвид, Маги. Точно това не искам да казваш. Противник на насилието, но не особено ловък в схватките. Разбираш ли?

— Предполагам.

— Ще те питат как точно сме се запознали, но... Кажи им каквото искаш. Кажи им, че си ме намерила пиян в канавка. Само не им казвай какво се случи на гробището.

Тя го улови за ръката. На цвят старческата ѝ длан наподобяваше неговата.

— Не си в беда, нали, Бхарат?

— Трогнат съм, че се безпокоиш за мен.

Тя се изкикоти.

— О, както казах, виждала съм те в действие. Другите трябва да се тревожат, но...

Той сведе глава.

— Но...?

— Но видях и как се поколеба, когато бе приклецил онзи лъскав негодник. Видях как борбеността те напуска, все едно се оттича от теб. Видях мъж, който умее да сее смърт, но няма сърце за това. Е, срещала съм доста злодеи, готови да ти избият зъбите от устата само защото са гаврътнали повечко халби бира и са ги засърбели ръцете. Злодеи, които обичат да причиняват болка, но на по-слабите и по-уязвимите от тях. Бог знае, че бях омъжена за такъв подлец. Нещо повече — виждала съм и мъже, които умеят да се бият и са готови да действат според обстоятелствата. Някои изпитват мрачно задоволство от свършеното, други — не. Но никога не съм виждала някой да се бие майсторски като теб с толкова нежелание.

Тя поклати объркано глава и сивата ѝ коса се лашна върху полите ѝ.

— Мислих доста, млади момко, повярвай ми. Питях се дали не си дезертирал от армия, но не от страх — о, не, не съм виждала по-смел мъж — а защото си един от тях, как се наричаха? Поборници на хуманността? Честно казано, нямам представа, а с оглед на това, което току-що ми каза, вероятно е по-добре да не знам. Знам обаче, че имаш голямо сърце, а на този свят няма място за хора със сърце като твоето.

Този свят изяжда хората с такива сърца. Изяжда ги и ги изплюва.
Питаш ме дали се боя? Да, момчето ми. Боя се. Питаш ме защо.
Обясних ти защо.

24.

Докато чакаше смяната му да започне, Призрака се почуди дали тамплиерите са намерили търсеното — артефакта от цивилизацията преди нашата, погребана капсула на времето, потънала в сън, докато я открият. Какво ли могъщество притежаваше?

Както често се случваше, мислено се върна в Амритсар — сега му бяха останали единствено спомените и той ги съживяваше благоговейно, сякаш влиза в светилище. В ума му изникна историята за диаманта Кохинор и за изумителния му светлинен спектакъл, отворил сякаш двери към други светове, по-дълбоки познания, по-дълбоко разбиране — карта за човечеството, водеща към по-добър свят.

Но ако попадне в злонамерени ръце?

Боеше се дори да си представи какво би произтекло. Съзнанието му обаче неволно нарисова злокобна картина на вечно робство. Видя всички мъже и жени, оковани като обитателите на тунела, презрени роби, към които самодоволните господари в лъскави грандиозни сгради не се отнасят като към човешки същества. Безмилостни робовладелци, които заграбват символи и изопачават значението им в угода на своята идеология. Видя болка и злочестина. Видя свят без надежда.

Камбаната проехтя и новата смяна зае мястото на предишната — стиснали безценните си инструменти, мъжете се разминаха почти безмълвно като противникови армии, обезсилени да водят битка на калното полесражение. Призрака се спусна по възжените стълби до изкопа, продължи по релсите и стигна до земната маса, където копаенето, изстребването и носенето не спираха. Не след дълго се покри с кал. Както всички други. Под земята нямаше деление по цвят. Имаше значение само дали умееш да работиш и колко бързо. Имаше само ободрителна и насърчителна дума за човека до теб.

Камбаните бяха предназначени да отбелязват хода на времето, отброявайки го час по час. Или Марчънт ги бе настроил да звучат глухо обаче, или Призрака не ги чуваше, защото времето се влачеше

без интервали. Копаене, копаене, копаене. Неспирно стържене и тропот на лопати и кирки. И гласове, едни по-тихи, други по-звучни — на шегаджиите, които повдигат, казват, духа на побратимите си.

Повечето мъже предпочитаха да работят на подземната линия — поне виждаха слънце. Ритмичното движение на макарите служеше като часовник, отмерващ времето, отсъстващо в изкопа. Но не и Призрака. Долу той се изолираше от всичко. Копаеше и пак копаеше. Като автомат. Спомените го отнасяха у дома, където отново беше Джаядип.

А и бе свикнал да живее под земята.

25.

— Е, кого виждат очите ми? Полицай Обри Шоу от Шести ковънтгардънски отдел! — каза Абърлайн. — Чак тук на Риджънт Стрийт!

Червенолик, закръглен и доста унил мъж вдигна поглед от халбата си и се втренчи унищожително в него с мустак от бирена пяна над горната устна.

— Е, кого виждат очите ми? — процеди през зъби той. — Полицай Фредерик Абърлайн от Четвърти мерилбоунски отдел! Също доста далеч от района си, който може да си вземе намеците и да ги навре там, където не огрява слънце!

— Какви намеци? — учуди се Абърлайн. — Казвам ти направо, друже, че те спипах да кръшкаш.

Вярно беше. И двамата полицаи бяха далеч от районите си, защото се намираха в кръчмата „Зеленият мъж“ на Риджънт Стрийт. Абърлайн предвиди, че вероятно ще открие Обри тук, след като го нямаше на поста му, а се водеше редовен клиент на пивницата. Обри бе запален по крикета, а „Зеленият мъж“ бе свърталище на играчи и любители. На витрината бяха подредени бухалки, топки, пилони за вратички и прочее принадлежности, което несъмнено устройваше Обри, защото можеше да се наслади на бирата, без през стъклото да наднича гражданството и да сочи с пръст фантето, отдъхващо си с напитка от служебния дъг.

— Не кръшкам — възрази той.

— Как го наричаш тогава? Клинчене? Или свърна от пътя и краката сами те доведоха в кръчмата да изгълташ халба бира? Пак си е кръшкане, нали?

Обри оброни глава.

— Не е кръшкане. По-скоро е усамотяване. Не, чакай, усамотяване е. Това е точната дума.

— И защо ти е да се усамотяваш, Обс?

Абърлайн седна на бара до него. Барманът в чиста бяла престилка приближи, но той го отпрати с ръка, защото Сърцатия

Фреди не пиеше по време на работа.

До него Обри разкопча горния джоб на куртката си, извади сгънат лист и му го подаде. Груба имитация на крещящо вестникарско заглавие бе надраскана с ръкописни букви в горния му край. „Виждали ли сте този човек?“ Отдолу имаше рисунка с въглен на мъж в роба, който държеше невъзможно дълъг нож.

— Момчетата в управлението се забавляват доста за моя сметка — осведоми го тъжно Обри.

— Защо?

— Двойно убийство в Стария Никъл. Сигурно си чул. Имам свидетел, който е видял...

— Мъж в роба. Да, чух.

Обри разпери сърдито ръце.

— Виждаш ли? Точно това имам предвид. Цял Лондон знае за странния ми мъж в роба с много дълъг нож. Целият проклет Лондон знае, че търся мъж, дегизиран в роба и с дълъг нож, но го е видяла само някаква си дрипла от гетото. От друга страна... — погледна изкосо Абърлайн — знаят и за твоя изчезнал труп, Фреди. Ще ме извиниш, друже, но когато чух невероятната история за липсващото тяло, се обнадеждих, че ще отвлече вниманието от мен.

Абърлайн се засмя сухо.

— Голям късмет, а?

— Да. Затова си тук, нали? И на теб са ти потънали гемиите?

— Не. Всъщност твоят мъж в роба изникна в моя случай с изчезналото тяло. Представяш ли си?

Смаяното изражение на Обри тутакси се смени с отвращение.

— О, да, разбирам играта ти. — Погледна над рамото на Абърлайн, сякаш очаква да види подигравчии, скрити в сенките на кръчмата, и да чуе присмехулен кикот. — Кой те подучи?

— По-кратко, Обри. Наистина вярвам, че мъжът в роба съществува.

— Е, значи си първият. И единственият. Както казах, освен дриплата никой друг не го е видял. Разпитах всички търговци на пазара в Ковънт Гардън. Разпитах и половината местни в Стария Никъл. Мъж в роба и с дълъг нож би трябвало да се набива в очи, нали? Но не. Никой не го е видял. С изключение на въпросната свидетелка. Все едно се е появил и... е потънал вдън земя.

Абърлайн се замисли. Незнайно защо това съвпаднаше с впечатлението му за странника от Бел Айл — загадъчна фигура сред мъглата от загадъчни подбуди.

— Кой са жертвите ти? — попита той.

— Единият е отрепка на име Бут. Дребен крадец. Куриер на бандите в Ист Енд.

— Има опит в схватките с ножове значи.

— Да, но... Всъщност е застрелян.

— Застрелян ли? А другият?

— Тъжна работа, Фреди. Малко момиченце. Явно се е изпречило на пътя.

— И също са го убили?

Обри го погледна остро.

— Мнозина биха се позамислили каква трагедия е да застрелят малко момиченце, Фреди.

— Е, значи наистина са я простреляли.

— Да.

— Да обобщим. Свидетел е видял мъж с роба да носи необичайно дълъг нож.

— И тънък. Подобно на оръжие за фехтовка. Като рапира.

— Не за рязане, а за бой. За намушкване. Но Бут и момиченцето са били простреляни?

— Да.

— И търсиш мистериозен мъж в роба, застрелял двамина с нож?

— О, стига! Не ми е до шегички.

Абърлайн въздъхна.

— Намери ли пистолета?

— Не.

Сега по-младият полицаи се замисли за оръжието, което бе открил в джоба на мъртвеца. И за прободната рана, причинила смъртта му.

— Имаш само един свидетел?

— И друг, който видял само как някакъв мъж бяга.

— В странна роба ли е бил облечен?

— Свидетелят или беглецът?

— Беглецът.

— Не.

— Значи може би е стрелецът?

Обри го погледна сконфузено.

— Възможно е, предполагам. Не се бях замислял. От ума ми не излизаше призрачният мъж с дългия нож.

Абърлайн разпери ръце.

— Да му се не види, Обс. Хайде, размърдай се. Отиваме в Стария Никъл.

След час клетият Обри Шоу изглеждаше още по-отчаян. Първият му свидетел — дриплата, видяла мъжа в роба — я нямаше никаква.

— Изчезнала е като митичния мъж в роба — мърмореше Обри, макар и двамата да знаеха, че скитниците в гетата често си събират багажа и се преместват другаде.

Извадиха истински късмет, че откриха втория свидетел. Слава богу, иначе Обри щеше да се срине съвсем.

— Ето я — процеди той през крайчеца на устата си, когато приближиха номер 32.

На стълбите пред висока опушена сграда седеше окаяна жена. Погледна ги с абсолютно безизразни очи. Притискаше бебе към голата си гърда.

Обри се прокашля и се втренчи в обувките си. Абърлайн направи отчаян опит да си придаде вид на врял и кипял светски мъж, но не успя. С почервено лице впери заинтригувано очи в простора над главите им. И двамата свалиха шапки като същински джентълмени.

— Извинете, мадам — подхвана Абърлайн. — Споделили сте с колегата ми, полицай Обри Шоу, че сте видели нещо в нощта на ужасното двойно убийство в Стария Никъл. Така ли е наистина, или се лъжа?

— Божке! — усмихна се тя и разкри зъби като изронени надгробни паметници. — Бива си те в приказките!

Абърлайн не разбра дали му се присмива, или наистина го хвали, но лицето ѝ се поразведри малко и погледът ѝ поомекна, затова реши да използва предимството.

— Мадам, видяхте ли мъж да тича по тази улица в нощта на убийството?

Тя сякаш се замисли, вгледана в главата на бебето. Намести детето на гърдата си и вдигна очи към полицаите до стълбището.

— Да.

— И той просто тичаше?

— Да.

— Как изглеждаше?

Тя изсумтя презрително.

— Вече казах на приятеля ти, че не мога да си спомня, докато не получа няколко пенита.

— Беше ме обсебил мъжът в робата! — Обри вдигна отбранително ръце, почервенял повече от обикновено.

— Или си скръндза? — предположи Абърлайн.

— Откъде да знам, че ненадейно ще се заинтересуваш от някой си, хукнал по улицата? И защо всъщност си толкова любопитен? Вероятно просто е видял кръвта или призрака с дългия нож и е решил да си плюе на петите. Както би направил всеки на негово място.

Абърлайн вече не го слушаше. Качваше се по стълбите да изсипе шепа монети в дланта на жената, галантно извъръщайки лице от голата ѝ гръд.

— Е, мадам, ще ми кажете ли сега как изглеждаше мъжът?

Тя се взря в дланта си, сякаш се питаше дали да не продължи да шикалкави, но явно се отказа.

— Носеше костюм и имаше гъсти мустаци като на принц Албърт, преди да се спомине, мир на праха му. И беше с бухнали бакенбарди като твоите.

— А носеше ли нещо?

Тя се поразмърда неспокойно.

Абърлайн се приведе към нея и прошепна:

— Случайно да носеше револвер?

Очите ѝ казаха „да“. Абърлайн ѝ благодари и се отдръпна.

По обратния път през гетото Абърлайн ликуваше.

— Разбираш ли какво значи това, Обс? Значи, че твоят беглец и моят труп са един и същи човек. А твоят мъж в роба е същият, появил се в Бел Айл. Случаят, друже, започва да се различава.

— Слава богу — въздъхна Обри. — Дано да си върна доброто име.

Абърлайн също въздъхна.

— Да не забравяме и въпроса за истината и справедливостта все пак. И те са заложили на карта, нали?

В отговор по-възрастният мъж го погледна с красноречиво изражение: „Ентусиаст си, но още много има да учиш“.

— Истината и справедливостта няма да върнат живота на момиченцето, Фреди — отбеляза гласно.

Върнаха се в управлението, където Абърлайн настоя Обри да поиска служебния дневник от дежурния. После Обри отиде за „едно заслужено питие“, както се изрази, а младият полицай изправи обемистия дневник върху поставка за книги, седна на висок стол и запрелиства тежките страници, търсейки съобщения за изчезнали хора през нощта на...

А! Ето. Да му се не види. Само един в този район. Мъж, чиято съпруга бе подала сигнала вечерта след въпросната нощ. Издирваният тръгнал към — чудесно! — Стария Никъл по работа, както й обяснил. Казал, че ще се върне скоро. Но не се върнал.

Името му беше Робърт Уо. Живееше недалеч от участъка.

— Обс! — възкликна Абърлайн, когато колегата му се върна с две чаши чай, над които се виеше пара. — Няма време за това, отиваме на посещение. В дома на Робърт Уо!

26.

— Бхарат Сингх!

В късния следобед името му се понесе под земята, отскачайки като топка от уста на уста.

— Бхарат Сингх... Бхарат Сингх... Бхарат Сингх...

И макар да беше свикнал да откликва на новото си име, унесен в мисли, Призрака не реагира, докато мъжът до него не го потупа с тъпия край на кирката си.

— Хей, индиецо, викат те!

Изкачи се по възената стълба. Горесте го чакаше Марчънт, придружен от тримата здравеняци. Поведоха го заедно по дъсчената пътека през калта към подвижния кабинет на колела. Вътре седеше Кавана. Днес нямаше и помен от господин Пиърсън и господин Фаулър — само Кавана, настанен зад полирано дъбово писалище, върху което имаше един-единствен документ. Призрака го позна веднага.

Здрачаваше се и в сумрачния кабинет белегът на Кавана се откри като мътно петно върху лицето му, когато се приведе да вземе листа. Показа го на Призрака.

— Името ти е Бхарат Сингх — каза безизразно той. — От Бомбай, автор на това писмо?

Директорът на подземната железница говореше по-тихо, отколкото Призрака бе свикнал да го чува, когато пролайваше команди на Марчънт и на бригадирите в изкопа.

— Да, сър — отвърна с лек поклон Призрака.

Марчънт се бе изправил точно зад шефа си и по лицето му се разливаше обичайната мазна усмивка. Стоеше близо до него, сякаш иска да се пресегне и да докосне Кавана, за да попие частица от величието му. Зад гърба му във ветрилообразен строй се бяха разположили тримата главорези.

Явно бе настъпил моментът, когато Кавана щеше да нанесе удара си, ако таеше някакви подозрения. Призрака претегли възможностите. Вече знаеше кой е най-силният и кой най-слабият от шайката срещу

него. Марчънт заемаше почетното последно място в списъка. На първо място бе мъжът зад писалището — бърз и безмилостен при нападение, както го описваха в досието му.

— И баща ти е бил сепой в Джалалабад през 1842 година? — Кавана пусна небрежно писмото върху писалището.

Призрака кимна.

— Смели воители бяха сепойте — констатира Кавана. — Познавах един изключителен храбрец.

Призрака го погледна невярващо, спомнил си горкия безименен сепой, но Кавана продължи:

— И баща ти ме е познавал?

— Чувал е за вас, сър, макар да съм сигурен, че би се радвал да се запознаете. В момента несъмнено би ми завидял.

Кавана повдигна вежди.

— Нима? И защо?

— Говореше с огромно уважение за вас, сър. Като за герой и велик воин, оцелял в похода от Кабул. Повтаряше ми да се послушвам за името ви, защото безспорно ви е отредено величие.

— Вярвал е, че ми е отредено величие? Защо? Защото издържам на студ и съм сръчен със сабята? Там имаше стотици, които се биха яростно като мен, служеха на страната си като мен и се бореха да оцелеят като мен. Никой не се е прославил. Ако не броим за постижение тежобата денем и нощем да слушаш виковете на Марчънт. Никой не се е издигнал колкото мен. Каква е причината баща ти да предполага, че ще преуспея?

— Но той е бил прав, нали, сър?

Кавана вирна брадичка в знак на съгласие, но...

— Въпросът остава.

Призрака преглътна. *Моментът на истината.*

— Споменавахте организация, сър, проявила интерес към вас заради забележителния ви талант. Много могъща организация, сър, чието одобрение е достатъчно да ви осигури благоденствие.

— Разбирам. И има ли име тази организация?

— Орденът на тамплиерите, сър.

Мазната усмивка на Марчънт не помръкна, но очите му се присвиха при думите „Орденът на тамплиерите“, цопнали като камъни в притихналата стая. Зад него Призрака усети как тримата главорези

настръхват. Подготвяха ли се за нещо, което Призрака може да предприеме? Или за ход на Кавана?

— Баща ти е бил прав. — Бегла усмивка пробяга по безизразното му лице и белегът му се нагъна. — Радвам се, че съм получил признание сред редовите войници.

Кавана се облегна назад и се втренчи изпитателно в Призрака, сякаш да дешифрира сигнали, които младият мъж отказва да излъчи. Каквото и решение да вземеше директорът, то щеше да е плод на интуицията му. В момента имаше значение само едно — да спечели доверието му.

След миг мъжът зад писалището видимо се отпусна и посочи писмото.

— Заинтригува ме и с друго — че разполагаш с информация за мой сътрудник, когото можеш да изобличиш като предател. Питам се дали не става дума за Робърт Уо, открит преди два дни мъртъв в изкопа?

Призрака кимна.

— Кажи ми как ни свърза?

— Видях го да посещава кабинета ви, сър. — Кавана изглежда многозначително Марчънт. — После го видях в кръчма и го познах.

— И така разбра, че е замесен в... „предателска дейност“, както си се изразил?

— Тогава го заподозрях, сър.

— И защо реши да ме информираш?

Още един момент на истината. Още една точка в негова полза или пирон в ковчега му в зависимост от решението на Кавана да му повярва или не.

— След всичко, което татко ми бе разказвал за вас, сър, не повярвах на късмета си, че ви виждам. Познах ви по името и по белега, с който сте се върнали от гибелния поход, и реших, че съдбата ме е довела при вас, но от мен зависи дали ще вляза в близкото ви обкръжение. Навремето тамплиерите са оценили таланта ви и са сметнали, че ще им е от полза. Надявам се сега вие да погледнете така на мен.

— Звучи добре и дори похвално, но в момента имам само думата ти и един мъртвец. Не съм сигурен каква полза бих извлякъл и от двете.

— Аз убих Робърт Уо с надеждата да ме наемете да ви служа.

Кавана изсумтя.

— Доста дръзка надежда, не мислиш ли? Пак ще повторя — имам само думата ти, че той е бил предател.

— Той продаваше стоката ви в кръчмите. Използваше мъж на име Бут да му върши мръсната работа.

Кавана сви рамене.

— Звучи правдоподобно, но няма доказателства.

— Убих го в Стария Никъл, сър. Взех доказателството — фотографска плака. Скрита е в дома ми.

— В тунела?

Призрака се престори на изненадан.

— Знаете къде живея, сър?

— О, да. Обичаш дома си, а? Поразпитахме съквартирантите ти. Изглежда не си най-обикновен обитател на тунела. По всичко личи, че си нещо като лидер на хората там.

— Мога да чета и да пиша, сър. Научиха ме на кораба, с който пристигнах в Англия. Имам и известни медицински познания. По тези причини, а и защото понякога се опълчвам на отрепките, които също живеят в тунела, хората ме смятат за свой приятел.

Кавана се усмихна със свити устни.

— Обрисуват те като изключително находчив младеж.

Преценил, че точният момент е настъпил, Призрака вмъкна нетърпелива нотка в гласа си.

— Младеж, който може да ви бъде от полза, сър. Не ви предлагам неоснователно услугите си. Надявам се да видите у мен нещо от себе си, сър.

— Добре, добре... Бъдещето ще покаже — Кавана вирна отново брадичка, демонстрирайки, че е взел решение в полза на Призрака. Обърна се към главорезите зад него. — Смит, върви в тунела и вземи фотографската плака. О! И бъди мил със старата дама. Доколкото разбрах, двамата с нашия приятел са доста близки.

Погледна многозначително към Призрака, който потисна обзелия го страх.

— Междувременно, господин Бхарат Сингх — продължи Кавана, — вие с Марчънт и господин Харди ще посетите дома на наскоро овдовялата госпожа Уо. И господин Харди? Понеже съм сигурен, че

новият ни сътрудник казва истината, не е необходимо да любезничиш с госпожа Уо. Свободен си да действаш, както пожелаеш.

Хари се ухили, разкривайки златен зъб. Проговори с глас, стържещ като лопатите по глинестата почва в изкопа.

— С удоволствие, сър.

27.

— Не можеш да караш кабриолет, нали, момче? — простърга Харди, когато тримата мъже излязоха през портала на строежа, където ги чакаше превозното им средство.

Призрака, който бе отличен ездач и кочияш и в родния си град неведнъж бе управлявал впрягове, се престори умело на пълен невежа, за какъвто го смяташе Харди. Макар веднага да оцени красивата и удобна кабина „Кларънс“, той сви рамене с объркано изражение.

— Добре — кимна Харди със свиреп поглед, почеса се по обраслата брадичка и намести шапката си. — Защото само ние тримата — аз, господин Смит и господин Харди Две — караме каретата на господин Кавана. Ясно ли е?

— Разбира се, сър — отвърна Призрака. — Да вляза ли на топло при господин Марчънт, сър?

Харди го изгледа изкосо, сякаш да го предупреди да не насилва късмета си, и се опакова с шал, палто и ръкавици, готов за краткото пътуване до Бедфорд Скуеър.

Призрака застана до кабината и зачака Марчънт да се появи. Отвори му вратата и без да му благодари, чиновникът се вмъкна вътре и се уви грижливо в единственото одеяло. Призрака седна срещу него, Марчънт дръпна шнур, за да даде знак на Харди да потегли, и се втренчи демонстративно през прозореца на кабриолета, все едно не забелязва Призрака. Отвън Харди шибна конете с поводите и впрягът пое към дома на госпожа Уо.

Когато пристигнаха, Призрака проследи внимателно как Харди слиза от капрата, сваля вълнените ръкавици и ги сменя с кожени, свивайки пръсти с мрачен и делови вид. Взря се злокобно в Призрака: „Внимавай, наблюдавам те!“, и отвори сандъка за багаж. Извади два месингови бокса и ги намести върху кожената ръкавица на дясната си ръка. После от кутията изникна дебела дървена бухалка с кожена примка. Той я наниза на китката си и пхна бухалката под ръкава си.

Накрая измъкна нож изпод диплите на палтото си и го завъртя с пръсти, без да откъсва очи от Призрака. „Внимавай, наблюдавам те!“

Сетне тримата мъже огледаха къщата от другата страна на улицата. Иззад спуснатите кепенци мъждукаше приглушена светлина. Иначе нямаше други признаци за живот освен...

Призрака забеляза бледа сянка да се мярва през прозореца на предната врата. Вдигна ръка — „Чакайте тук“ — и прекоси бързо шосето, принуден да се задоволи само с представата за разярените изражения на двамата мъже, че новобранецът ги командва. Нищо и никакво момче. Индиец при това. Пришълец.

Изкачи се тихомълком по стълбите, сниши се и долепи ухо до вратата. Отвътре чу гласове да се отдалечават по коридора. Натисна бравата, но откри, че е заключена, и се втурна обратно към кабриолета.

— Не е сама — каза на Марчънт и Харди. — Мисля, че вътре има фантета.

— Отдавна не съм ступвал полицайче — изръмжа Харди със зловеща усмивка. Златният му зъб проблесна заплашително в мрака.

— Предполагам, че са в някоя от задните стаи — продължи Призрака. — В кухнята вероятно. Най-добре да проучим колко са, преди да нахлуем.

— Да проучим, а? — озъби се Харди. — Защо да не го направим другояче? Да похлопаме на вратата и да ги изненадаме?

Месинговите боксове засияха, докато изпълняваше бързо кроше, в случай че се съмняват каква точно изненада има предвид.

— Възможно е да са повече от нас — предупреди Призрака, обръщайки се към Марчънт. — Все пак сме само трима.

Най-сетне чиновникът реши да се намеси.

— Да... Харди, прибери тези страшилища, преди да ги забележи някой. На площада живеят почтени хора. Индиецо, ти върви зад къщата. Ние с господин Харди ще чакаме да ни дадеш знак, че е безопасно да дойдем. Ще влезем през предната врата, Харди, а ти ще се погрижиш никой да не се измъкне от задната. Така ли ще действате?

Другите кимнаха. Призрака демонстрира как надава вик като сова и прекоси бежешком страничната уличка край оградата на къщата, докато откри порта към двора. Сигурно беше заключена, но той дори не си направи труда да пробва. Озърна се наляво и надясно,

подскочи, сграбчи декоративния парапет и пъргаво се покатери върху оградата. Сниши се и застина неподвижно за миг-два — тъмен силует на фона на гранитносивата нощ — наслаждавайки се на мимолетен момент на волност и гордост в живот, лишен от подобни чувства. Прииска му се да е с робата си и да усеща тежестта на скритото острие под лакътя си, но засега трябваше да се задоволи само с майсторското прокрадване.

Моментът отмина и той се прехвърли безшумно от другата страна. Изчака в сенките на храстите очите му да свикнат с новия, не толкова злокобен мрак. Пред него имаше градина — добре поддържана, очевидно „еротичните снимки“ се отплащаха добре — а вляво се издигаше задната стена на къщата. Тръгна натам; воден от сиянието на лампите вътре, се ориентира кой е кухненският прозорец и приклепна под него, позволявайки на нощта да го обгърне. После — много, много внимателно — надникна през стъклото.

В стаята стояха двама полицаи, стиснали шапките си в ръце. Единият беше червенолик, закръглен мъж, когото не позна, а другият бе Абърлайн — полицаят, дошъл на изкопа. Призрака си спомни колко грижливо бе огледал раната в гърдите на Уо. Звучеше парадоксално, но толкова чисто убийство бе проява на нехайство от страна на Итън, пробудило подозрения у Абърлайн.

Сигурно това бе причината сега да стои в кухнята на Уо.

Двамата с другаря му разговаряха с раздражителна възрастна жена с боне и престилка, която държеше точилка, сякаш се изкушава да я размаха яростно. Това несъмнено беше госпожа Уо. Призрака не виждаше устните ѝ, за да разчете по тях какво казва, но гласът ѝ отекваше толкова силно, че го чуваше през прозореца.

— Предупреждавах го, че нагазва в дълбоки води. Знаех си, че си играе с огъня.

Нещо улови погледа на Призрака. Различи познат силует, стаен в сенките пред прага на кухнята — Харди. Почуди се как е влязъл в къщата, но злоещият проблясък на ножа в ръката му не оставяше съмнение какво цели.

Двамата полицаи стояха с гръб към Харди; нямаха никакъв шанс. Твърде заета да жестикулира с точилката, жената не го забелязваше.

Никой от тях нямаше шанс.

Призрака разполагаше със секунда да вземе решение — да спаси полицаите и да рискува мисията. Или да ги остави да умрат в името на по-великата кауза.

28.

Спогаждаха се сравнително добре, но все пак Абърлайн и Обри не бяха точно сродни души. Абърлайн не оценяваше високо професионалните качества на Обри, а той, от своя страна, смяташе, че по-младият му колега трябва да понаучи нещичко за човешкото състрадание.

Подхвана темата по-рано, докато двамата вървяха към дома на господин и госпожа Уо на Бедфорд Скуеър.

— Работата ни засяга и хората, Фреди — каза той на Абърлайн, докато си проправяха път на зигзаг по оживената Тотнъм Корт Роуд. — Да служиш на истината и справедливостта е добре. Но трябва да служиш и на хората, нали?

— За това са правилата, Обри — напомни му Абърлайн. — Правилата са за доброто на всички.

Заобиколиха двама конкуренти — събирачи на тор, които аха да се счепкат за особено обемиста купчина кучешки фъшкии. Усмириха се обаче, забелязали полицаите да приближават, и артистично се престориха на стари приятели. Обри им се намръщи назидателно.

— Може би — каза той, когато се отдалечиха на безопасно разстояние, за да си поеме дъх. — Стига да не поставяш правилата на първо място, а доброто на всички на второ. А и не винаги положението е от ясно по-ясно, нали? Все пак, ако твоята теория е правилна, човекът с пистолета е застрелял най-хладнокръвно момиченцето. Справедливо ли е тогава да арестуваме убиеца на убиеца?

— Е, нека първо разберем истината. После ще обсъждаме кое е справедливо и кое — не.

Стигнаха целта — измамно елегантна къща с еркери на приятен площад с други измамно красиви къщи с еркерна прозорци.

Намираха се достатъчно близо до Тотнъм Корт Роуд, та изискано облечените им обитатели да стигат лесно до кабинетите си всеки ден, но достатъчно далеч, та шумът от голямото шосе да се чува като глухо боботене, а не като непрестанна и влудяваща глъчка и громолене.

Пъхнали палци в коланите си, двамата полицаи огледаха въпросната сграда. Кепенците на еркерния прозорец бяха затворени. Светлината, процеждаща се през прозореца над предната врата, бе единственият признак за живот. Докато изкачваха стълбите, за да почукат, Абърлайн се запита дали госпожа Уо е вътре сега, обляна в горчиви сълзи за съпруга си...

— Къде е кучият син?

Абърлайн се оказа прав в едно отношение. Госпожа Уо наистина беше в къщата. Когато отвори вратата, набрашненото ѝ лице им подсказа, че пече хляб. Колкото до горчивите сълзи...

— Казвайте! — настоя тя, втрещена в полицаите пред прага. Изглеждаше като добре охранена съпруга на месар, с червендалести бузи и бяла престилка с лекета от неизвестен произход. — Къде, по дяволите, е той?

— Не знаем... — подхвана Абърлайн, изненадан от гнева ѝ.

Не беше добро начало и разбира се, госпожа Уо — поне предполагаша, че е тя, освен ако госпожа Уо нямаше особено злонравна и безочлива икономка — се разфуча не на шега.

— Как така не знаете? Защо сте дошли тогава? Трябва да сте по улиците! Да го търсите! — Разпери яростно ръце, обърна се и замарширува по коридора, като си мърмореше и оставяше брашнени дири по теракотените плочки.

Полицаите се спогледаха. Очите на Абърлайн обходиха Обри от главата до петите.

— Точно твой тип — подсмихна се той.

— О, стига! — тросна се Обри. — Ще влизаме ли, или не?

Затвориха вратата зад себе си и пуснаха резето, преди да тръгнат към гневния ропот, долитащ откъм кухнята. Там свариха госпожа Уо да си изкарва яда върху голяма топка тесто, налагайки я свирепо с точилката и почти скрита зад облак брашно.

На стената до нея висеше снимка на достопочтената госпожа с мъжа, чието тяло Абърлайн бе изгубил. Значи бяха на правилното място. Абърлайн сръга с лакът Обри и му кимна.

— Мадам — подхвана повторно той, този път малко похладнокръвно, — мъж, отговарящ на описанието на съпруга ви, е

забелязан в Стария Никъл до място, където...

— Е, нищо чудно! Той беше тръгнал натам през нощта, когато изчезна — прекъсна го тя, продължавайки да разточва тестото.

Това е новата средна класа, помисли си Абърлайн. Хранят се добре като аристократите, но си готвят сами. В същия момент му хрумна нещо.

— Какво работеше съпругът ви? — попита той.

— Беше фотограф — отвърна тя с тон, неоставящ никакво съмнение какво точно мисли за въпросната професия.

— Фотограф, а? — повдигна вежди Абърлайн. — И какво е търсел тогава в Стария Никъл?

Търкаляйки точилката, тя го погледна презрително.

— Защо питаш мен? Откъде, по дяволите, да знам какво е търсел в Стария Никъл? Не ми обяснява какво прави, а и аз не се интересувам, честно казано.

Негодуванието ѝ се стори на Абърлайн твърде театрално, но той реши да отложи за малко въпроса.

— Не се ли безпокоите за съпруга си, госпожо Уо?

Тя сви рамене.

— Не особено. Как би се почувствал, ако жена ти офейка нанякъде? Вероятно ще организираш парти, нали?

— Не съм женен.

— Е, ела при мен, когато се ожениш, и ще си поговорим отново.

— Добре. Щом не се безпокоите за него, защо съобщихте, че е изчезнал?

Гласът на госпожа Уо стана още по-писклив и раздразнителен.

— Защото кой ще плаща за всичко, ако наистина изчезне?

— Мисълта ми беше, госпожо Уо, че Стария Никъл е опасен дори посред бял ден и вероятно не е подходящо място за достопочтени фотографи като съпруга ви.

— Е, вероятно затова си взе пищова — отсече тя.

Абърлайн и Обри се спогледаха изумени.

— Взел си е пистолета?

— Това казах.

— Въпросът е, госпожо Уо, че мъжът, отговарящ на описанието на съпруга ви, когото са забелязали в Стария Никъл, вероятно е бил замесен в престрелка.

Тя най-сетне остави точилката.

— Разбирам — кимна мрачно.

— Ще ни помогнете много, ако ни кажете защо съпругът ви е отишъл в Стария Никъл. Каква е била целта на посещението му? Среца с някого ли е имал? Взел ли е още нещо освен пистолета? Каза ли ви кога ще се върне?

Тя не отговори на нито един въпрос. Прикова Абърлайн с поглед и попита:

— Пострадал ли е някой в престрелката?

— Има двама загинали, госпожо Уо. Момиченце — забеляза как жената трепна и затвори очи, преглъщайки болката — и бандит на име Бут.

Тя отвори очи.

— Бут? Робърт имаше среща с него. Доколко знам, той му беше сътрудник.

— Моля? Не казахте ли преди малко, че не ви обяснява какво прави, а и вие не питате?

— Е, подочувах това-онова. През онази вечер щеше да сключва някаква сделка.

— Сделка?

Очите ѝ зашариха из стаята. Вече беше казала твърде много.

— Фотограф е... И...

— Прави снимки — подсказа ѝ Абърлайн. — Това им е работата на фотографите. Снимат мъже със съпругите и децата им. Наконтени, с излъскани обувки, със закопчани догоре сака и неудобни колосани яки, с мрачни и сурови лица, вперени в камерата, такива неща... Това правят фотографите. Не обикалят гетата нощем, за да сключват сделки с бандити.

— Чакай! Каза, че има двама убити. А жив ли е Робърт?

Абърлайн и Обри се спогледаха отново.

— За жалост най-вероятната ни теория в момента е, че друг нападател е убил съпруга ви. Всъщност се питах дали имате негова снимка, за да потвърдя дали неговото тяло бе открито в северния изкоп за подземната железница.

Въпросът беше формалност, за да съобщи новината, но при споменаването на подземната железница по лицето на госпожа Уо премина тъмна сянка.

— Боже мили. — Тя поклати глава, сломена от неизбежността на случилото се. — Повтарях му, че нагазва в дълбоки води. Знаех си, че си играе с огъня.

Стремейки се да сдържи обзелото го вълнение — съвсем неуспешно според полицай Обри Шоу — Абърлайн се вкопчи в думите ѝ.

— Какво значи „дълбоки води“? Кажете ми какво знаете, госпожо Уо...

Кухненският прозорец беше висок и черен като непрогледна нощ — все едно е стъклопис без цветни стъкълца. Когато госпожа Уо отвори уста да му отговори, нещо там улови погледа на Абърлайн.

След секунда прозорецът експлодира.

29.

Колебанието на Призрака трая частица от секундата, преди да реши, че не може да наблюдава безучастно как загиват двамата невинни полицаи.

В крайна сметка заложи на две неща — на точността си и на гръмогласната госпожа Уо, способна да вдигне шум до бога.

Не остана разочарован.

Постави си две цели — да спаси полицаите и да не им позволи да видят нито него, нито Марчънт или Харди. Огледа се за нещо тежко, намери голям камък в цветната леха наблизо и го взе. После, забелязал как тялото на Харди се напруга и сребърното му острие се вдига, предприе своя ход.

Носеше дрипи, които нямаше как да го предпазят от стъклото. Когато се блъсна в прозореца с всички сили, сякаш хиляди ножове го прерязаха. Приземи се сред парчета стъкло и дървени трески върху масичката с глинени съдове от другата страна.

От тавана висеше лампа — единственият източник на светлина в стаята — и Призрака тутакси я замери с камъка. Уцели точно, лампата примигна, угасна и в кухнята се възцари нощ като мигновена смърт. В същия момент госпожа Уо закрепця.

Глинените съдове се търкаляха и падаха и засилваха шумотевницата, но Призрака не спря. Скочи върху дъската за изцеждане до мивката, заобиколи госпожа Уо и стигна до полицаите, без да докосва пода като в детската игра, която той самият играеше в Амритсар.

Полицаите нито го видяха, нито го чуха, нито успяха да реагират, когато се приземи на плочките точно пред тях и нанесе два бързи удара по вратовете им, поваляйки първо Абърлайн, после другаря му. Всичко продължи не повече от половин секунда в съпровод с писъците на госпожа Уо.

Никой освен Призрака не разбра какво се случи и това го устройваше. Бъркотията му беше приятел.

— Хванете я! — извика той. Харди и Марчънт бяха влетели в стаята и Призрака забеляза гнева, изписан по лицето на главореза. — Хванете я, преди да доведе още ченгета!

Марчънт веднага зарадва заповеди, сякаш е главнокомандващ, а не безнадеждно объркан човек в ситуация, изплъзнала се от ръцете му.

— Чу го! Хвани я! Накарай я да млъкне!

Вероятно благодарен, че му се предоставя възможност да упражни насилие, Харди прекоси кухнята към ъгъла, където стоеше госпожа Уо. Призрака видя месинговия бокс да проблясва, извърна поглед и в същия момент писъците на госпожа Уо рязко секнаха.

Наложи се и тримата да я изнесат от къщата и да я натъпчат в кабриолета. Призрака се погрижи да напусне последен къщата и затвори предната врата.

През счупения прозорец в дома на семейство Уо нахлуваше леден вятър. На пода двамата полицаи лежаха в несвяст.

30.

Настъпи моментът за равносметка.

Името Бхарат Сингх отново се понесе на подскоци из тунела и Призрака пак изкачи въжената стълба и прекоси дъсчената пътека до подвижния кабинет. Там, както предишния ден, седеше Кавана. Зад него, както предишния ден, стояха Марчънт, Харди, Смит и Харди Две.

Само че сега положението беше различно. Вчера Харди наблюдаваше Призрака в най-добрия случай с любопитство; днес се взираше в него с нескрита омраза. По лицето на Марчънт се четеше невиджан досега интерес.

— Имам важна новина за теб, млади Бхарат — каза Кавана, премрежил очи. — Повишавам те. Няма да работиш в тунела. Нито в изкопа. Отсега нататък ще си помощник на господин Марчънт. За целта ще използваш уменията си да четеш и да пишеш. Поздравления, постигна всичко, за което баща ти е мечтал.

Кавана вземаше на подбив възторга на въображаем баща, но въпреки това Призрака усети как у него се надига омерзение.

— Вероятно ще попиташ защо — продължи Кавана. — Защо те повишавам? От разговора с госпожа Уо стана ясно, че не си ме излъгал. И както сигурно вече знаеш, господин Смит донесе фотографската плака от леговището ти в тунела под Темза. Първата ти задача съответно е да езекутираш предателя господин Уо. Само че, разбира се, смъртната присъда вече е изпълнена и ти се доказва през мен.

— Благодаря, сър — кимна Призрака. — А вдовицата на жертвата ми? Какво стана с нея?

— Погрижихме се.

Лицето на Призрака остана равнодушно, но мислено той задраска поредния невинен.

Междувременно Харди прочисти гърло.

Кавана го погледна и пак се обърна към Призрака.

— Господин Харди се чувства оскърбен от действията ти снощи. Чуди се какво всъщност се е случило. — Погледна остро към Харди и

към Марчънт. — И двамата са объркани, но са единодушни, че си действал импулсивно и си ги изложил на риск.

Призрака отвори уста да се защити.

— Но... — Кавана вдигна ръка да го спре. — Аз не съм съгласен с господин Харди и господин Марчънт. В изкопа открихме тяло, което повдига въпроси. Не са ни нужни и двама мъртви полицаи. Не сме в състояние да отговаряме на твърде много въпроси. Господин Харди би трябвало да го съзнава.

— Може би — изръмжа Харди, — но хлапето подивя. Договорихме се да пази задния вход, а ние с господин Марчънт да поемем кухнята. Той обаче нахълта през проклетия прозорец. Не много тихо, ако ме разбирате.

Кавана се усмихна тънко.

— Нещо ми подсказва, че новият ни помощник знае какво прави.

31.

Абърлайн и Обри се надигнаха от пода в кухнята на семейство Уо, върнаха се в участъка с бумтящи глави и силно подвити опашки и после пропълзяха в леглата си.

Раздърпани, измъчвани от болезки и все още изтощени, рано-рано на другата сутрин се появиха отново в управлението. Не след дълго се вдигна тревога. Бежешком влезе жена, пищяща, че има самоубийство.

— Къде?

— В къща на Бедфорд Скуеър.

Двамата се спогледаха — огледални образи с увиснали от ужас ченета — и хукнаха към вратата.

След по-малко от половин час се върнаха в същата кухня, която бяха напуснали по първи петли. Когато си тръгваха, вътре цареше мрак, а вятърът виеше през счупения прозорец. По керамичните плочки хрущяха стъкла, в ъгъла се въргаляше изпуснатата точилка.

Сега обаче беше светло и всичко изглеждаше както предишната нощ с едно изключение — госпожа Уо висеше от лампата на тавана. Примка от чаршафи стягаше гърлото ѝ, главата ѝ беше клюмнала, езикът ѝ се подаваше между посинелите устни, а под краката ѝ имаше локва урина.

Никой не обича да вижда мъртъвци преди закуската в единайсет, помисли си Абърлайн, обърна се и излезе бързо навън.

— Обесените се подмокрят...

Кавана, Марчънт, главорезите и Призрака все още бяха в кабинета, когато Абърлайн и Обри оповестиха появата си с шумно, безапелационно думкане по вратата — „Фантета, ако някой се съмнява!“ — влязоха вътре с маршова стъпка и заговориха за неща, които човек не бива да чува преди закуската в единайсет.

Лицето на Обри червенееше както винаги, но гневът бе оцветил и кожата на другаря му в тон. Смръщил вежди, той обходи с очи присъстващите и ги прикова в Призрака.

— Ти! — отсече. — Къде се нарязва?

— Господин Сингх е работник, полицай — намеси се Кавана, преди Призрака да успее да отговори. — Английският му, опасявам се, не е особено добър, но снощи претърпя инцидент в тунела.

Кавана не направи усилие да любезничи и да предразположи Абърлайн. Просто съобщи фактите и посочи Харди Две, който понечи да излезе.

— Ти пък къде си мислиш, че отиваш? — сопна се Абърлайн.

— Ходи, където аз кажа или където пожелае. Току-виж отишъл и в участъка, ако реши да поговори със сержанта ви... Освен ако не възнамерявате да го арестувате, в какъвто случай съм сигурен, че всички ще чуем с интерес по какво обвинение и с какви неоспорими доказателства ще го подкрепите?

Абърлайн сви устни, изгубил ума и дума. Не знаеше как ще се развие срещата, но със сигурност не си я представяше така.

— Е? Споменахте, че хората се подмокрят — каза сухо Кавана. — Кого по-точно имате предвид?

— Увисналите на примка — процеди през зъби Абърлайн.

— Самоубийците?

— Не само. И убитите. Увисне ли някоя клета душа на примката, коремът се изпразва. — Замълча за ефект. — Както се е случило с госпожа Уо.

Очите му обходиха стаята — неразгадаемия Кавана, невестулката Марчънт, тримата главорези, очевидно в добро настроение, и... индиеца.

Погледът му се задържа най-дълго върху него и бе готов да се закълне, че съзря нещо — отсянка от чувство, истинско чувство, каквото Обри току му натякваше, че трябва да се научи да изпитва.

Абърлайн откъсна бавно очи от индиеца и ги насочи към здравеняка със златния зъб.

— Беше ти, нали? Ти беше в къщата!

Мъжът, Харди, ако си спомняше правилно, парадираше със златното си бижу, както и с други забележителни екземпляри.

— Не, бях тук цяла нощ, господин Фанте, и господин Кавана ще потвърди.

— Мери си думите, ти... — кипна Абърлайн.

— Да, господин Харди — въздъхна Кавана. — Не бива да изнервяме посетителя ни. Достатъчно се е развълнувал. Колкото до вас, господа полицаи, уверявам ви, че господин Сингх, господин Харди, Марчънт, Смит и Харди Две бяха с мен снощи и... А! Явно имате гостенин!

— Абърлайн! — Младият полицаи разкри лице, познал отривистия глас на сержанта. — Каква игра играеш, мътните го взели?

32.

Разгневен, Абърлайн излезе сред врявата и громала на строежа, следван по петите от Обри, който едва го настигаше.

— Чакай! Накъде си хукнал, да му се не види! — запъхтя се червеноликият полицаи в опит да надвика неспирното боботене на машините.

— Към Бедфорд Скуеър. Накъде другаде? — изкрещя Абърлайн през рамо. Стигна до дървената порта, отвори я със замах и профуча край сънения работник, чиято задача бе да задържа любопитната паплач отвън. — Тези хубостници са затънали до гуша.

По улицата си проправиха път през тълпата от човешки подобия, привлечени от потенциалните възможности да припечелят от изкопа — амбулантни търговци, леки жени, джебчии. По краткия път до дома на госпожа и господин Уо Обри стискаше шапката си, подтичвайки след Абърлайн.

— В какво са затънали според теб? — поинтересува се той.

— Не знам. Ако знаех, проклетият живот щеше да е по-лесен, нали? — Абърлайн спря, обърна се и вдигна показалец като строг учител. — Но едно е сигурно, Обри Шоу. Кроят нещо. — Насочи същия пръст към оградата около изкопа. — И то не е добро. Ясно? — Устреми се отново напред. — Видя ли им гузните изражения? А младият индиец? Целият в кръв? Инцидент в тунела, дрън-дрън! Нарязал се е, когато влезе през прозореца на госпожа Уо.

— Мислиш, че е бил той?

— Разбира се! — избухна Абърлайн. — Знам, че е бил той. И те знаят, че е бил той. Дори ти знаеш, че е бил той. Доказателството е проклетият проблем. Но е сигурно, че той влетя през прозореца, изгаси лампата, а после угаси и нас.

Обри го настигна и попита на пресекулки, пъхтейки тежко.

— Чуваш ли се какво говориш, Фреди? Искам да кажа... теорията ти се пропуква. Няма начин той да е направил всичко. Да не би да е акробат или нещо такова?

Бяха се върнали в къщата на Бедфорд Скуеър, сякаш никога не са си тръгвали. Абърлайн влезе вътре, а Обри се преви пред прага, подпрян на рамката на вратата, за да си поеме дъх.

Чу как в кухнята Абърлайн си мърмори, а после възкликва тържествуващо.

— Какво има? — попита Обри и закуцука към кухнята, стиснал се за кръста.

Абърлайн стоеше в далечния край на стаята под счупения прозорец. Посочи доволно многострадалната масичка за глинени съдове.

— Какво виждаш тук?

Обри присви очи. Абърлайн очевидно му сочеше кърваво петно. Каза му го.

— Да, кърваво петно, оставено от човека, влетял през прозореца, нали? Звучи логично.

— Ами... да.

— Кръв от индийския перко, когото току-що видяхме в кабинета на Кавана, обзалагам се — добави Абърлайн.

— Това е предположение, Фреди. Нали винаги ни повтарят да търсим улики, а не да предполагаме. Да търсим улики и...

— А да изградиш теория и после да откриеш свидетелства в нейна подкрепа? Позволено ли е? — прекъсна го Абърлайн с разискрени очи.

Бива си го, помисли си Обри. Развихри ли се, няма спиране.

— Давай — каза той.

— Видя ли индиеца? Беше с боси крака, нали?

— Да. Толкова ли е трудно, помислих си, да задели някой грош за обувки...

— Вземи под внимание този факт и погледни отново кървавото петно.

Обри го послуша и Абърлайн забеляза как лицето на другаря му бавно се прояснява.

— Боже мили! Имаш право. Следа от стъпка е!

— Именно. Точно така, Обри. Следа от стъпка. А сега гледай. Ние с теб стояхме ей там. — Повлече Обри към мястото, където снощи се опитваха да умилостивят гневната госпожа Уо. — Представи си прозореца непокътнат. Като огледало е, нали? Черно огледало. Е,

казвам ти, че половин секунда преди черното огледало да се раздроби и седем години лош късмет да се стоварят върху ни, видях движение в него.

— Видял си нападателя, преди да нахлуе вътре?

— Само че сега смятаме, че индиецът е бил нападателят, нали? Но не видях него. Видях много по-едър мъж. И се чудя... чудя се дали не съм видял отражение. — Разтърка с длан чело, сякаш да раздвижи мозъка си. — Ето какво ми хрумва, Обри! Ами ако зад нас е стоял един или дори двамина от биячите на Кавана? Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че заключихме вратата. Как са влезли?

— Ела! — Абърлайн издърпа Обри от кухнята към входа на мазето за въглища.

Той зееше отворен. Нищо подозрително, но през купчината имаше пъртина, несъмнено проправена от човек, по целия каменен под чак до капандурата на улицата.

— Сипахме ги! — възкликна Абърлайн. — А сега... — Върна Обри в кухнята, където заеха отново местата си. — Ние стоим тук, нали? Да речем, че сме прави и наистина съм видял отражението на бияча, който ни е дебнел изотзад. Видях колко е близо. А ние бяхме с гръб към него, не забравяй. Бяхме му в кърпа вързани, Обри. Като угоени патици, които чакат ножа. Би могъл да ни халоса по главите с бухалка. Или да ни среже гърлата с нож. И все пак, незнайно защо, макар съучастникът му да е заел позиция, индиецът влетя с гръм и трясък през прозореца...

Абърлайн погледна към Обри.

— Защо, Обри? Защо му е щукнало да влиза през прозореца?

ВТОРА ЧАСТ
ИЗГУБЕНИЯТ ГРАД

33.

Петнайсетгодишната Иви Фрай, дъщеря на Итън и на покойната Сесили, си бе създала нов навик. Не се гордееше особено с него, но така или иначе той упорстваше, какъвто навик имат навиците. Накратко — бе започнала да подслушва пред вратата на кабинета на баща си, когато го навестяваше Джордж Уестхаус.

Защо не всъщност? Все пак нали баща ѝ винаги повтаряше, че скоро ще се включи в „борбата“, както се изразяваше? И не беше ли друг негов любим израз, че „няма по-добро време от настоящето“?

От няколко години Иви и брат ѝ Джейкъб изучаваха асасинското изкуство и двамата бяха ентузиазирани ученици. Джейкъб — по-атлетичният от двамата — овладяваше с лекота бойното майсторство; харесваше му, макар да не притежаваше природния талант на сестра си. Нощем близнаците обсъждаха развълнувано деня, когато ще ги запознаят с митичното скрито острие.

Иви обаче се интересуваше повече от други неща. Уменията, удаващи ѝ се по природа, не я увличаха като брат ѝ. От сутрин до вечер Джейкъб се въртеше като дервиш в двора на къщата им в Кроли, за да упражнява движенията, които баща им показваше, но Иви често се оттегляше с оправданието, че постоянното размахване на сабята я отегчава, и отиваше в кабинета, където баща ѝ държеше книгите си.

Знанията — те разпалваха въображението на Иви Фрай. Трудовете на асасинските предтечи, хрониките на легендарните членове на Братството: Алтаир ибн Ла'Ахад, чието име значеше „летящият орел“; смелия, обаятелен Ецио Аудиторе да Фиренце; Едуард Кенуей; Арно Дориан; Адевале; Авелен дьо Грапре и разбира се, Арбаз Мир, с когото баща ѝ бе другарувал на младини.

Всички се бяха борили срещу тамплиерската напаст; бяха се сражавали за свободата в различни епохи и земи; повечето рано или късно бяха участвали в намирането на така наречените артефакти. Не ставаше дума за музейни експонати, естествено. Артефактите, обсебили въображението на асасините и тамплиерите, бяха наследство от Предните. Най-важни бяха райските частици. Говореше се, че

притежават библейско могъщество, а познанието, кодирано в тях, обхващало миналото, настоящето и бъдещето. Неколцина — Алтаир ибн Ла'Ахад например, върху преписа на чийто труд Иви често размишляваше — изразяваха съмнение дали артефактите не са най-обикновени дрънкулки. Иви не беше сигурна и вероятно това бе част от обаянието им. Искаше да ги види с очите си. Искаше да ги пипне и да се почувства свързана с обществото, съществуващо преди тяхното. Искаше да прозре неведомите сили, оформили облика на човечеството.

И така, когато една нощ някой спомена думата „артефакт“ в кабинета на баща ѝ, тя се помая пред вратата, за да чуе още. По същия начин постъпи и при следващото посещение на Джордж Уестхаус. И така нататък.

Понякога се питаше дали баща ѝ се досеща, че ги подслушва. Би било съвсем в стила му да не каже нищо. Предположението, че не е задължително да си навлече неодобрението му, смекчаваше чувството ѝ за вина. Все пак тя просто събираше по-рано урожая от информация, който по-късно щяха да ѝ поднесат.

— Смелчага е твоят човек — казва Джордж Уестхаус сега.

— Наистина. И единствената ни възможност някой ден да си върнем града. Тамплиерите ни смятат за безпомощни, Джордж. Нека мислят така. Да имаме шпионин в редиците им, ни дава сериозно предимство.

— Само ако разбере нещо полезно за нас. Научил ли е нещо?

Бащата на Иви въздъхна.

— Още не. Знаем, че Крофърд посещава редовно Кавана. Люси Торн също се навърта често край изкопа...

— Присъствието ѝ там показва, че сме на прав път.

— Да. Не се съмнявам.

— Но нищо не подсказва кога тамплиерите се надяват да открият това, което търсят?

— Още не, но Призрака бди зорко и ще ни уведоми веднага.

— А ако вече са го открили?

— Ще разбере и това, защото малко по малко печели доверието им и е на точното място да ни набави артефакта.

Зад Иви се чу шепот:

— Какво правиш тук?

Стресната, тя се изправи рязко и коленете ѝ изпукаха леко. Обърна се и видя Джейкб, застанал зад нея с неотменната си широка усмивка. Иви вдигна показалец пред устните си и го поведе настрани от вратата и към стълбището, за да се приберат в стаята си.

След като си легнат, Иви щеше да разкаже на Джейкб какво е научила с пълното съзнание, че макар да настоява да чуе всяка подробност, той всъщност няма да си направи труда да я изслуша. Асасинската история, стратегия, политика и артефакти бяха аспекти от живота на Братството, които брат ѝ охотно отлагаше за по-нататък, когато баща им благоволи да ги запознае с тях.

Не и Иви обаче. Тя жадуваше за знания.

34.

Минаха месеци от събитията в дома на семейство Уо и през тези месеци Абърлайн тънеше в мрачни размисли. Понякога размишляваше сам, друг път в компанията на Обри, който нямаше склонност да се задълбочава в неразрешени загадки, но му помагаше от съчувствие, а и защото обичаше да пийва по халба в „Зеленият мъж“.

Докато седяха, унило облеgnати на масата в кръчмата, и се стараеха да не се набиват в очи като двама полицаи кръшкачи, Обри често се опитваше да разведри настроението с вариететни шегички.

— Знаеш ли, Фреди, кога лодката заприличва на бомбе?

— Не знам. Кога?

— Когато се прекатури.

Понякога пък пробваше да разсее Абърлайн с по-задълбочена философска дискусия.

— Всеки попада на неразрешими случаи — каза един ден.

— Не съм съгласен — възрази Абърлайн и пресуши халбата си, отдавна загърбил правилото да не пие по време на служба. — Знаеш ли какво всъщност не ми дава мира, Обри? Не ме измъчва неведението, а фактът, че лъжци и убийци се разхождат на свобода, доволни как са прецакали ченгетата. Не, какви ги говоря? Не ченгетата, защото никой друг освен нас не дава пет пари за някакви си мъже в роби и липсващи тела. Мислят, че са прецакали теб и мен.

Обри поклати тъжно глава.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Фреди? Искаш всичко да е черно и бяло. Искаш да знаеш всички отговори. Но понякога просто няма отговори и няма черно и бяло. Има различни отсенки на сивото, а нещата са мътни като дъното на Темза и вонливи като него. Няма начин обаче да промениш и Темза, и тях.

— Грещиш... — Абърлайн замълча и се замисли. — Е, може би си наполовина прав. Има отсенки на сивото и не всичко се дели на добро и на зло. Признавам, че ме вразуми, и ще те почерпя с една халба за разсъдливостта. — Вдигна два пръста и барманът зад шублера

се раздвижи тутакси. — За отговорите обаче грешиш. Има отговори. И искам да ги разкрия.

Обри кимна и се напрегна да си спомни друга шега, но единствената, за която се сети, завършваше с: „Не можеш да измайсториш хубава примка“. Реши, че не е подходяща за ситуацията, и изпи следващата си халба в мълчание и от време на време в мрачно съзерцание.

Навън тръгнаха в различни посоки по Риджънт Стрийт. Абърлайн се почуди дали мъжът в кръчмата, който, изглежда, проявяваше необикновен интерес към тях, ще проследи него или Обри.

Взря се във витрина и отражението му показва, че той е късметлията.

35.

— Ще ми кажеш ли сега защо ме следиш от няколко дни?

Крайно ядосан, Абърлайн беше вкарал сянката си в уличка край новото шосе, за да я приклепти натясно. Ядът му произтичаше от факта, че тази сутрин го бяха извикали в кабинета на сержанта да му натрият носа. Меко казано. И защо? Защото, видите ли, господин Кавана от градската подземна железница — кучият син с рибешките очи — се оплакал от него. Набедил го, че се явява прекалено често на строежа. Вече им додявал, а и сам ставал смешен с намеците си, че Кавана и петима от служителите му са замесени в убийство.

Трябвало да престане веднага.

И така, почерпил сила от яда, Абърлайн наблюдаваше как лицето на мъжа поморавява над синия шевиот на ръкава му. Преследвачът му носеше тъмен костюм и бомбе — малко поизносени, но като цяло достатъчно прилични. Всъщност, помисли си Абърлайн, бе облечен кажи-речи като детективите от полицейски участък.

Само че Абърлайн познаваше всички детективи не само от своето управление, но и на мили околоръст, и този дръвник не беше от тях. Което го накара да се запита дали не е детектив от друг сорт. Със свободната си ръка претърси мъжа, откри малка кожена бухалка и я пъкна под куртката си.

— Частен детектив, а? — попита той.

В отговор мъжът закима енергично.

— Хрр... хрр... — опита се да каже.

Абърлайн поохлаби хватката.

— Да, полицай Абърлайн, частен детектив съм и току-виж съм ви помогнал, ако ми позволите да говоря — избърбори задъхан мъжът, притиснат до стената.

Предпазлив, но заинтригуван, Абърлайн го пусна.

— Как се казваш?

— Ленърд. Ленърд Хейзълуд.

— Добре, господин Хейзълуд, говори, но гледай да е убедително.

Хейзълуд поизпъна сакото си и намести шапката и яката си, преди да подхване:

— Работа за аристократ, виконт всъщност, който ми плаща добре и е готов да плати и на други, ако ме разбираш.

— Разбирам те отлично. Как ти се струва да те арестувам за опит да подкупиш служител на реда?

— Не се опитвам да те подкупя. Знам си работата и съм наясно, че колегите ти те наричат Сърцатия Фреди, защото спазваш стриктно правилата и дори не пиеш по време на дежурство...

Абърлайн прочисти гузно гърло. *Де да знаеше, друже...*

— И?

— Предполагам, че да разкриеш престъпление, би те въодушевило повече, отколкото да си понапълниш джобовете. И ако ти помогна и в двете отношения, тогава може би няма да е подкуп, а възнаграждение от дарител за блестящата ти полицейска работа.

— Престани да увърташ и казвай каквото имаш да казваш!

— Недалеч оттук нападнали виконта и негов приятел. В гробището на църквата Мерилбоун. Приятелят му пострадал тежко и починал.

— Не се е наложило да пътува дълго до гроба.

— Безвкусна шега, полицай.

— Безвкусна шега, защото надушвам отдалеч небивалиците. Ако някой е нападнал двама богаташи в гробище и е убил единия толкова близо до участъка, щях да разбера, нали?

— Виконтът и семейството на убития са предпочели да не докладват случая, за да не привличат обществено внимание.

Абърлайн сви устни.

— Нима? Значи не им е чиста работата.

— Не съм питал. Наеха ме просто да открия и да заловя нападателя.

— Да го заловиш, а? И после какво? Ще го предадеш на полицията? Не ме размивай. Ще го пребиеш или направо ще го пратиш в гроба. Познах ли?

Хейзълуд разкриви лице.

— Има ли значение? Важното е, че справедливостта ще възтържествува.

— За справедливостта отговарят съдилищата — отбеляза Абърлайн, макар напоследък да се съмняваше дали все още го вярва.

— Не винаги.

— Имаш право. Не винаги. Не и когато пияни млади аристократи се въргалят с повлекани из гробищата и се счепкват със сводниците им. На прав път ли съм? Искам да кажа, ако не смяташ да ме залъгваш, че са поднасяли макове на нечий гроб. От опит знам, че паралиите обичат да се забавляват за сметка на простолюдието. Може би поне веднъж са си разменили ролите.

Детективът сви рамене.

— Не е бил сводник. Човекът е нападнал работодателя ми, убил е приятеля му и е осакатил двама от телохранителите му... Едва ли е обикновен събирач на банкноти.

Веждите на Абърлайн отскочиха нагоре.

— Имали са телохранители? Е, бива си те да предизвикваш съчувствие, спор няма.

Хейзълуд се намръщи и пак задърпа яката си. Вратът му почервения. Разговорът не вървеше добре.

— Мъжът е опасен. Дори не бил мъж всъщност. В наш интерес е да не броди по улиците.

Абърлайн се замисли за сивите отсенки на Обри. Замисли се за справедливостта и как се вмести тя в картината, когато двама аристократи се разхождат с телохранители, търсейки забавления в съмнителните градски квартали. Дали не трябва да му е все едно, ако самотен скитник е дал урок на кучите синове? И по-точно ги е ступал хубавичко. Абърлайн знаеше какво би казал Обри. Желая му късмет! И сили на окървавените му юмруци.

За пръв път Абърлайн почувства не че му е все едно, а че му е приятно да му е все едно. Разкикоти се.

— И как изглеждал този мъж, който дори не бил мъж? Ще се оглеждам за... какво? Звяр вероятно? Великан с остри зъби, хищнически нокти и гръмовен рев?

Частният детектив подбели очи.

— Ако не знаех истината, щях да си помисля, че си подпийнал. Не, нямах предвид *повече* от мъж, а младо момче.

— Младеж?

— Да. Индиец с боси крака. Биел се като дявол. Като акробат.

Усмивката на Абърлайн се стопи. Погледна го сериозно, забравил всички други съображения.

— Акробат, казваш?

36.

На другия ден Призрака стоеше край изкопа и наблюдаваше работата. Притискаше към гърдите си папки с документи, договори, графици — Марчънт му беше делегирал почти всички чиновнически задължения и да ги изпълнява, се бе оказало по-тежко от всичко друго, с което се бе нагърбвал досега, включително изучаването на всяка тънкость на фехтовката с Итън Фрай.

Един от бригадирите приближи до него, бършейки нос в ръкава си.

— Да ударя ли камбаната за смяна, господин Сингх?

Призрака го погледна разсеяно, опитвайки се да се съсредоточи върху думите, които не беше свикнал да чува — особено „господин Сингх“.

— О, да — кимна той най-сетне. — Благодаря.

После проследи втренчено как бригадирът изкозирува и се отдалечи. Необичайната промяна на обстоятелствата все още го смайваше. Наричаха го „индиеца“, преди да го назначат на новия пост. А сега... Господин Сингх. Името звучеше почтително, дори излъчваше могъщество. Защото какво е уважението, ако не вид власт? За пръв път в живота си Призрака разбираше колко примамлива е властта и защо мнозина я преследват толкова упорито. Властта осигурява пари и влияние и най-вече възможност да те чуват, а тези неща са изкусителни като любовта, приятелството и семейството, дори повече, понеже говорят на себичното его, а не на нежното сърце.

Да, мислеше си Призрака понякога, в друг свят бих могъл да свикна да ме наричат господин Сингх. Нищо чудно даже да ми хареса.

От висотата на поста, който заемаше, всъщност нямаше избор.

Кавана бе наредил на Марчънт да се погрижи за външния му вид и заповедта му беше надлежно изпълнена. Харди му подаде кафяв плик с уточнението:

— Ето, друже. Нови панталони, обувки, риза и сако. Има и шапка, ако желаш.

Същата нощ в тунела Призрака пробва ансамбъла.

— Уха, приличаш на светски мъж! — одобри Маги, когато ѝ се представи, преобразен от главата до петите. — Всички дами ще те заглеждат, ако вече не са те забелязали.

Призрака се усмихна и Маги усети как усмивката му отново разтапя сърцето ѝ. И сега, както тогава — в нощта, когато се бяха срещнали за пръв път — тя си помисли: „Ех, да бях четиридесет години по-млада...“.

В крайна сметка Призрака се раздели със старата си шапка. Бездруго не харесваше железничарското си кепе. Реши да го подари на някой бедняк в тунела. Панталоните се оказаха твърде къси и той предположи, че Харди му е скроил подъл номер. Но главорезът щеше да се разочарова, защото възкъсите панталони, размятващи се около глезените му, устройваха напълно Призрака. Обувките даде на Маги. Тя измъкна доволно връзките и ги обу. Старите щеше да даде на друг обитател на тунела.

На следващия ден Призрака отиде на работа буквално неузнаваем.

Задълженията му бяха истинска тегоба. По-непосилно бреме от уроците по сражение с кукри. По цели дни отмяташе имена и цифри в различни таблици, следеше смените и надзираваше мнозината бригадири, някои от които приеха „повишението на индиеца“ по-добре от други. С учудване установи, че остра, но тиха забележка, придружена от поглед към подвижния директорски кабинет, е достатъчна да усмири негодуванието на всеки бригадир. Разбираше обаче, че тук не властва уважението, а страхът.

Ала основната му цел не бе да разнищва идеологически въпроси или да изучава нови работни умения. Задачата му беше да шпионира и да разбере какво кроят тамплиерите, за да помогне на Братството. За съжаление в това отношение не беше пожънал особени успехи. Новата му длъжност обсебваше вниманието му и рядко намираще повод да посети кабинета, където държаха плановете.

Един ден от наблюдателния си пост до крановете видя, че Крофърд Старик и Люси Торн си проправят път през блатясалите поляни и влизат в подвижния кабинет.

Сега е моментът, помисли си и прегази през калта дотам под претекст, че носи документи. Смит обаче и Харди Две — охраната пред вратата към светая светих — го спряха. Взеха документите и го

отпратиха. Призрака явно принадлежеше към вътрешния кръг на Кавана само на теория. Навярно все още го проверяваха; всъщност и досега се чудеше как да тълкува случилото се няколко дни по-късно.

В късния следобед Призрака приближи до Марчънт и изкрещя, за да надвика грохота на парната машина, натоварена с пръст:

— Всичко е наред, сър!

Както след всяка смяна му подаде отчета и посочи трескавата дейтелност на изкопа — по въжената линия пълзяха мъже, кофи с пръст се клатушкаха една след друга в сивкавия светлик на залязващото слънце, окаляни земекопачи с лопати и кирки през рамо излизаха от ямата като войска след тежка битка. Конвейерът тракаше ли, тракаше.

Вместо както обикновено да вземе отчета, Марчънт сви рамене и махна с ръка към дървения директорски кабинет зад тях.

— Остави го до масата с чертежите. По-късно ще го прегледам.

Очите му не издаваха нищо. Призрака кимна и тръгна към помещението на колела. Кавана го нямаше. Харди, Смит и Харди Две също не се мяркаха никъде. Призрака влезе сам в сърцето на операцията. Замисли се. Подлагаха го на изпитание. Понеже Марчънт вероятно отброяваше секундите, той запали лампа и приближи до масата с чертежите.

Марчънт бе уточнил изрично — трябваше да остави отчета там.

И разбира се, свитъкът с чертежи лежеше върху плота.

Призрака остави лампата до него и се наведе да го огледа. Ако беше капан, както подозираше... ето! Черен косъм бе подпъхнат между листовите. Стърчеше само върхът му. С разтуптяно сърце той дръпна косъма и молейки се това да е единствената уловка, разгърна документите.

Пред него лежаха чертежите за строежа на железницата, но не оригиналните, които бе видял, точейки шия над главите на другите работници, когато Чарлс Пиърсън и Джон Фаулър представяха творението си. Върху онези личеше гербът на компанията „Метрополитън Рейлуей“, а върху тези — гербът на Ордена на рицарите тамплиери.

Марчънт сигурно се чудеше защо се бави. Разгледа бързо документите и се съсредоточи върху чертежа на изкопа — всъщност на

мястото, където работеха в момента. Забеляза защрихован кръг. Върху него бе очертан тамплиерски кръст.

Сви на руло чертежите, подпъхна косъма, угаси лампата и излезе от кабинета. Докато си припомняше мислено какво е видял, за да го запечата в паметта си, се сети как преди няколко дни бяха докарали сандъци и бяха сковали импровизирана сцена. Кавана се беше качил на нея, сподирян неотлъчно от Марчънт и охранителите, и през рупор бе обявил с прискърбен тон, че сред работниците има крадец — изчезнали инструментите на неколцина земекопачи.

Думите му предизвикаха дружен ропот. Мъжете пазеха инструментите си като зеницата на очите си. Призрака отдавна бе свикнал да заравя лопатата си на място край изкопа, но за мнозина лопатите и кирките не бяха просто средство да изкарват прехраната си — бяха и символ на занаятието им. Преметнали през рамо инструментите на занаята си, те ходеха по улиците с високо вдигната глава и минувачите разбираха, че са отрудени мъже, а не просто окаляни нехранимайковци. Ето защо приеха толкова тежко заплахата — крадецът все едно им отнемаше насъщния. Кавана въртеше хората на малкото си пръстче. Предложението му отсега нататък да претърсват работниците, когато напускат изкопа, бе посрещнато с по-незначително негодувание от очакваното. Смените вече заемаха местата си три пъти по-бавно от преди, но поне хората бяха сигурни, че ръководството се грижи за тях.

Не успяха да заблудят Призрака, но сега вече знаеше каква точно е причината за решението. Изкопът беше стигнал до защрихования кръг. Краят се виждаше и макар на работниците да бе изрично заповядано да докладват за необичайни находки — с обещание за равностойно възнаграждение, ако открият ценност — все пак съществуваше вероятност някой просто да прибере намереното. Тамплиерите — както и асасините — явно не знаеха какво точно представлява артефактът. И не искаха да рискуват.

Имаше и друг проблем, разбира се — упоритият полицай Абърлайн, който току ги навестяваше и според Марчънт сипеше обвинения срещу него.

— Не се безпокой — казваше му той. — Прикриваме те.

Намекът беше, че „прикриването“ не е безплатно.

Щеше да се погрижи да им се отплати. Непременно.

Сега обаче Абърлайн се беше върнал с цяла делегация. Двамина му бяха познати — вторият полицай, Обри, и сержантът на отдела. Другите двама виждаше за пръв път — спретнато облечен мъж, който току си подръпваше яката, и още един...

Нещо у него му се стори познато. Присви очи да го огледа по-внимателно с чувството, че мозъкът му работи твърде мудро. Марчънт го разсея, крачейки към него с невестулската си усмивка.

— Хей! Ела тук!

Призрака се взря отново в новодошлия, който стоеше малко по-настрани от групата и също го гледаше. Очите им се срещнаха и двамата се познаха.

Беше телохранителят от гробището.

37.

Абърлайн го проследи с поглед как приближава.

Тази сутрин младият полицай бе влятел в кабинета на сержанта с новия си приятел — частния детектив Хейзълуд — и му бе съобщил, че има нова информация за индиеца от изкопа.

— Кажу ми какво ми каза! — нареди той на Хейзълуд, по чието лице бе изписано изражение на човек, жертва на събития, които не се развиват според очакванията му. Преди да се усети, довереникът, на когото разчиташе да му помогне да намери индиеца, го беше повлякъл развълнувано към полицейския участък.

Сержантът го огледа от главата до петите и пак се обърна към Абърлайн.

— И кой, по дяволите, е този, Фреди?

— Частен детектив, който има информация за приятелите ни от подземната железница.

— О, пак ли проклетата железница! — въздъхна сержантът.

— Чакайте, чакайте! — Хейзълуд разпери ръце пред Абърлайн и сержанта като човек, който се опитва да усмири разбунено сборище. — Наеха ме да открия млад престъпник, нападнал аристократ. Не знам нищо за подземната железница!

— Няма значение, друже, няма значение — увери го Абърлайн. — Кажу ми какво ми каза или аз ще взема думата и нищо чудно да добавя нелицеприятни факти за теб и за работодателите ти.

Детективът му се намръщи гневно и погледна към сержанта.

— Както казах на... — спря, за да подчертае допълнително презрението си — този полицай тук, джентълмен от благородно потекло ме нае, за да заловя много опасен мъж.

— Много опасен мъж — изсумтя Абърлайн. — Въпрос на гледна точка. Спомена, че освен двамата, които сега са в санаториума, там е имало още един телохранител.

— Да.

— Значи той може да разпознае момчето. Ще го заведем на строежа и ще го накараме да посочи нападателя.

— Възможно е, предполагам — съгласи се предпазливо Хейзълуд.

— И защо ще го правим? — изрева сержантът иззад писалището си. — Проклетият господин Кавана вече ме нахока заради безочливото ти поведение, Абърлайн, и грешеш, ако мислиш, че бих рискувал да си навлека второ конско. Или по-зле — да се оплаче на Джон Фаулър или на Чарлс Пиърсън и началникът да ми задиша във врата...

Абърлайн му намигна.

— Приятелят ни тук може да възнагради усилията ти.

Сержантът присви очи.

— Вярно ли е? — обърна се към Хейзълуд.

Детективът кимна. Обеща да му се отблагодари подобаващо и сержантът претегли вероятностите. Вярно, съществуваше опасност пак да го нахокат, но пък имаше изкупителна жертва — Абърлайн.

Нещо повече — рожденият ден на госпожа сержантшата приближаваше и нещичко отгоре би му свършило добра работа.

Ето защо одобри идеята. Съгласи се, че ако успеят да издирят телохранителя, ще имат достатъчно основание да посетят индиеца. И сега индиецът крачеше през калта към тях. Леле, помисли си Абърлайн, младежът се е издигнал! Носеше нови панталони, тиранти и риза без яка, разкопчана на врата. Е, пак беше бос и панталоните му се усукваха около глезените, но сякаш всички бяха хипнотизирани от тъмния му непроницаем поглед.

— Бхарат Сингх? Радвам се, че раните ти вече са заздравели — отбеляза вместо поздрав Абърлайн.

Призрака кимна едва-едва и обходи въпросително с поглед цялата компания, притиснал папките към гърдите си. Абърлайн забеляза как очите му се стрелват към телохранителя и си напомни, че ако дори половината, което казват за този млад мъж, е вярно, той може да се окаже доста труден, а и опасен противник. Окуражи се мислено. Не беше сигурен за какво. Но все пак си вдъхна кураж.

— А сега — обърна се той към Призрака, — ако не възразяваш, ще се заловим с належащата задача, довела ни тук. — Тайно опипа дръжката на бухалката си и отправи следващия въпрос към телохранителя. — Този мъж ли нападна теб и двамата ти работодатели в църковния двор? Огледай го хубаво. Минало е време и той се е

понаконтил. Ако питаш мен обаче, такова лице не се забравя бързо, нали? Хайде, казвай! Той ли е, или не?

Призрака срещна погледа на телохранителя. Мъжът беше висок като тримата главорези, но не изглеждаше предизвикателен и арогантен като тях. Пред него стоеше примирен мъж — сблъсъкът в гробището го бе променил, но му се откриваше възможност да възстанови част от изгубената си гордост и достойнство.

Абърлайн склочи пръсти около дръжката на бухалката; Обри също беше нащрек, а биячите, предвкусащи кръвопролитие, ги наблюдаваха с присвити очи, отпуснали ръце до хълбоците, готови да извадят скритите си оръжия при даден знак.

Всички очакваха телохранителят да каже „да“.

Затова се изненадаха, когато той поклати глава и каза:

— Не, не беше този мъж.

38.

— Е, кажи ми истината? — настоя Абърлайн.

— Не разбирам накъде биеш.

Извънредната среща на строежа бе приключила бързо и Абърлайн се бе оттеглил с подвита опашка. В участъка сержантът му натри сол на главата и после, с опашка между краката и осолена глава, Абърлайн тръгна да търси охранителя.

Защо ли? Защото беше видял изражението му, а и изражението на Бхарат Сингх. Не бил той, друг път. Двамата се бяха познали. Дори... колкото и странно да изглеждаше, Абърлайн беше сигурен, че е съзрял в погледите им неохотно взаимно уважение.

Затова следващата му неотложна задача бе да открие телохранителя, което не се оказа трудно. Свари го на същото място, където предишния ден го бяха намерили с Хейзълуд — „Десетте камбани“ на Къмършъл Стрийт в Уайтчапъл, любимо свърталище на уличници, скитници, низвергнати полицаи и опозорени бивши телохранители, дошли тук да удавят мъката си.

— Мисля, че го прикриваш — каза Абърлайн.

Телохранителят си взе безмълвно халбата и се премести на маса в сепаретата. Абърлайн го последва и седна срещу него.

— Някой ти плаща да го прикриваш? Случайно да е мъж в роба?

Никакъв отговор.

— Или го защитаваш от добро сърце? — поинтересува се Абърлайн.

Мъжът го погледна тъжно и той разбра, че е на прав път. Абърлайн продължи упорито:

— А ако ти кажа, че имам свои подозрения за този индиец? Ако ти кажа, че може би той ми спаси живота и не искам да го хвърля в затвора, а всъщност мисля, че е на ангелската страна?

След още минута мълчание телохранителят заговори с глас, извиращ някъде измежду отпуснатите му рамене.

— Е, тогава вероятно си прав, полицай, защото мен ако питаш, той наистина е на ангелската страна. Добър човек е. По-добър,

отколкото ти и аз ще бъдем някога.

— Говори за себе си. Значи наистина е бил в църковния двор през онази нощ?

— Да. И не е нападал никого. В действителност поправи зло, в което най-позорно участвах и аз. Работодателите ми биеха дрипава старица. Ей така, за удоволствие. И ние ги пазехме. Нали от нас се иска да не разсъждаваме и прочее.

Абърлайн кимна с тънка усмивка.

— И този млад мъж се появи... единственият минувач, който не ни подмина с бегло смущение. И когато аристократите не пожелаха да спрат, той ги накара да спрат. Не съм виждал никого да се движи толкова бързо, казвам ти — момче, мъж, животно. За нула време ни разпердушени, включително и моя милост. Заслужавахме си го. Всички до един си го заслужавахме. Ето защо не го разкрих. Но ако искрено вярваш, че е добър човек, да, той беше. Предупреждавам те обаче, че бих отрекъл и в участъка, и на свидетелската скамейка.

* * *

— Същият човек е, разбира се.

Марчънт и Кавана си бяха уговорили среща с Хейзълуд в Травълърс Клуб на Странд Стрийт, където го заведоха в залата за пушачи с изглед към Карлтън Гардънс.

Кавана беше член на клуба, препоръчан от полковник Уолтър Лавел малко преди той да го убие. Марчънт — дясната ръка на Кавана — също бе редовен посетител на клуба. Хейзълуд, от друга страна, се кокореше смаян и както по-късно разказа на съпругата си, „лигите му течаха“. Мъже като него не бяха свикнали да се забавляват в Травълърс Клуб на Странд и той подушваше пари, както вероятно и възможност да разреши проклетия си случай. И може би, ако изиграе правилно козовете си, да разреши случая и да спечели нещичко отгоре.

Без да забравяме, разбира се, факта, че се намираше на шикозно място с традиции.

Около тях отекваха весели гласове на подпийнали лордове и джентълмени, които се напиваха все повече, но подобно разпищолване не бе в стила на Кавана. Той седеше в обемист кожен фотьойл,

облегнал лакти върху ръкохватките, в елегантен черен костюм, под който се подаваха искрящо бяла яка и ръкавели. Макар да се вписваше съвършено сред благородниците и богатшите, Кавана излъчваше известна опасност и джентълмените му махваха за поздрав с помръкнали усмивки, сякаш по-скоро изразяват почит, отколкото радост да го видят. Сега той се обърна към Хейзълуд и попита:

— Мислиш, че мъжът, нападнал клиента ти, и моят служител Бхарат Сингх са един и същ човек?

— Сигурен съм, сър.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото когато чуя тропот на копита, се оглеждам за коне, сър, а не за зебри.

Марчънт го погледна объркано, но Кавана кимна.

— С други думи, логично е да е същият човек.

— Да. А и след това говорих с нашия приятел телохранителя и беше очевидно, че си мълчи по причини, известни само на него.

— Тогава вероятно се налага да убедим телохранителя — каза Кавана, а Хейзълуд си помисли „пари“ и се запита дали част от тях няма да поемат към него.

— Наистина ли — продължи Кавана — младият индиец е нападнал свирепо и безпричинно телохранителя и още... колко... четирима мъже? Ако е така, защо телохранителят ще го прикрива?

Очите на Хейзълуд зашариха лукаво. Кавана кимна и Марчънт извади пачка банкноти от джоба си и ги остави върху масата между тях.

Дойдохме си на думата, помисли си Хейзълуд и прибра парите.

— Е, знам само каквото са ми казали — подхвана той. — Ала индийчето, изглежда, е решило да спаси възрастна дама в беда, която аристократите използвали като играчка.

Кавана кимна отново и обходи с очи помещението с облицовани с ламперия стени. Познаваше подобни типове.

— Забавлявали са се, а?

— Така изглежда. Индийчето обаче се биело като дервиш. Нападнало ги и ги победило. И отвело нанякъде нещастната старица.

— Разбирам. — Кавана изчака смехът на джентълмените на съседната маса да заглъхне. — Е, Хейзълуд, благодаря ти за искреността и за проблема, към който насочи вниманието ни. Ако ни

позволиш, бихме искали да проведем свое разследване. Когато приключим и ако разкритията ни съвпадат с подозренията ти, ще обединим сили, за да изкореним киселата ябълка, и ти ще си получиш човека.

Когато Хейзълуд си тръгна доволен, Кавана се обърна към сътрудника си.

— Ще спазим обещанието си, Марчънт. Ще проучим грижливо интересния ни индийски колега.

39.

Рано на другата сутрин, както бързо му ставаше навик, Абърлайн се взираше в мъртвец. До него стоеше Обри и двамата полицаи свалиха шапките си в знак на уважение. Познаваха мъжа, който лежеше на улицата с почти неузнаваемо лице под очи, затворени от подутини — лице, нашарено от морави синини и кървави прорези, и със счупена челюст, увиснала под ужасяващ ъгъл.

Беше телохранителят.

— Някой е решил да му затвори устата очевидно — каза Обри.

— Не — възрази замислено Абърлайн; втренчен в трупа, се питаше колко ли още ще изгубят живота си. — Не са се опитвали да му затворят устата. Искали са да проговори.

В другия край на града Кавана седеше зад писалището си в подвижния кабинет. Марчънт стоеше от дясната му страна, Харди — от лявата.

Пред писалището, върху твърди столове с прави облегалки и с изражения в тон, се бяха настанили Великият майстор на тамплиерите Крофърд Старик и Люси Торн. Както обикновено настояваха за отчет от Кавана — човека, който бе обещал да им поднесе на тепсия артефакта, но засега не успяваше да изпълни дадената дума. И както обикновено искаха да чуят обнадеждаващи новини.

— Близо сме — каза им Кавана.

Люси въздъхна и приглади полите си. Старик не изглеждаше никак впечатлен.

— Така каза и миналия път, и по-миналия.

— По-близо сме — добави Кавана, необезпокоен от раздражението на Великия майстор. — Съвсем близо до мястото, където се намира артефактът.

На вратата се почука и Харди Две надникна вътре.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, сър, но господин и госпожа Пиърсън пристигнаха.

Старик подбели очи, но Кавана вдигна ръка да покаже, че новодошлите не са повод за тревога.

— Макар и с разклатено здраве, Пиърсън предпочита компанията на работниците пред гостоприемството на кабинета ми. Ще проведе обичайната си кралска обиколка, не бойте се.

Харди Две погледна през рамо.

— Всичко е наред, сър. Както казахте, отива към изкопа.

— Все пак появата му слага край на срещата ни — каза Старик.
— С госпожица Торн ще си вървим. Постарай се при следващото ни посещение да ни съобщиш по-окуражителни вести.

Когато излязоха, Кавана погледна към Марчънт с потъмнели очи.

— Глупак! Усеца, че дните му са преброени.

— Той е Велик майстор, сър — отбеляза Марчънт и добави раболепно: — Засега.

— Именно — съгласи се Кавана. — Засега. Докато открия артефакта.

При тези думи той си позволи усмивка. Бегъл помен от усмивка.

Междувременно, докато Кавана, Марчънт и компания бяха заети със Старик и Торн, а смяната на Призрака още не бе започнала, семейство Пиърсън, хванали се под ръка, оправдаваха очакванията на Кавана с кратка обиколка на обекта.

Хората обичаха Пиърсън и в този случай бяха замислили план да му покажат чувствата си. Застанал на стълбите пред кабинета, Марчънт проследи с поглед как Старик и Торн се отдалечават към портала, а около господин и госпожа Пиърсън се събират работници. Намръщи се, че са загърбили задачите си без основание. Определено обаче се мътеше нещо. Облегна се на парапета и нареди на Харди Две:

— Отиди да видиш какво става!

40.

Полицай Обри Шоу се радваше на рядък свободен следобед.

Е, не точно. Първо, защото свободните му следобеди бяха сравнително чести и второ, защото не беше „свободен“ следобед. Не и в официалния смисъл на думата. По-правилно би било да се каже, че полицай Обри Шоу бе облякъл цивилни дрехи и пак кръшкаше.

Както обикновено кръшкането на Обри беше свързано с крикета. Най-често това значеше гаврътване на халба в „Зеленият мъж“, но днес беше по-особен ден. Намираше се на игрището „Лорд Крикет Граунд“, за да гледа ежегодния мач на „Итън“ срещу „Хароу“. В хубавия слънчев ден нямаше по-приятно място от трибуните край игрището (доста претъпкани впрочем, защото зрелището привличаше многохилядна публика), където да хапнеш парче пай, да пийнеш две-три халби бира, да си изплакнеш очите с изобилие от кринолини и бонета и да ги присвиваш срещу белите екипи, заслепяващи под ярките лъчи.

Честно казано, Обри не си падаше чак толкова по крикета, но съпругата му одобряваше аристократичния спорт и го смяташе за благовидно забавление. Освен това то включваше пай и бира — две изисквания, критично важни за житейското пътешествие на Обри.

Замисли се за Абърлайн. Нежененият и отдаден на работата Абърлайн — две неразривно свързани неща според Обри.

— Трябва ти съпруга — каза му той един следобед в „Зеленият мъж“, разбира се, къде другаде.

— Трябва ми колега, който мисли повече за полицейската работа и по-малко как да се изхлузи от нея — сряза го Абърлайн.

Думите му го жегнаха, защото все пак той, Обри, вземаше почти равностойно участие в разрешаването на случая...

О, не, скастри се мълком, заемайки мястото си на трибуната. Днес няма да мисля за Фреди. Махай се, Фреди! И за да отбележи края на размислите за работата, се включи въодушевено във възгласите и дюдюкането, доволен да се потопи в играта и ритъма на деня. Поредното лице в тълпата. Безгрижно и отдадено на мига.

Все пак обаче... Не успя да се откъсне. Мислите му се върнаха към Абърлайн и манията му по „машинациите в подземната железница“, както ги наричаше. Двамата полицаи си блъскаха главите кой е пребил до смърт телохранителя.

— Единият от главорезите на Кавана — отсече предсказуемо Фреди, но в този случай Обри бе принуден да се съгласи с него.

Беше ясно като бял ден, че Кавана и компания са замесени в нечисти кроежи. Както всички други, нали? Аристократи, индустриалци, политици — всички си плетяха кошницата, а нарушаването на закон-два беше дребно неудобство, ако имаш достатъчно влияние да не ти потърсят сметка.

Мътните ме взели, изруга мълком Обри. Започваше да мисли като Фреди. Беше заразно — нямаше друго обяснение.

— Но сигурно са разбрали истината — така каза Абърлайн.

Ако бяха накарали телохранителя да проговори, Кавана и компания знаеха, че Бхарат Сингх е момчето от гробището.

— И какво ги засяга това? — попита Обри.

— Може би не ги засяга, Обри, може би. Кой знае?

Беше загадка, спор нямаше. Като издяланите дървени формички, които се вместили една в друга. Въртиш ги в ръце, за да се досетиш как да ги напаснеш.

Съчетанието от размишленията, изпитата бира, многолюдната тълпа и факта, че си е взел свободен следобед, за да гледа крикет на „Лордс“, бе предпоставка да не забележи нищо. И Обри наистина не обърна внимание на тримата мъже, разблъскващи множеството, за да заемат местата си в дъното на трибуните. Застанаха с гръб към оградата, скръстили ръце и нахлупили ниско козирките на бомбетата си — универсална поза на хора, опитващи се да изглеждат незабележими.

Тримата не наблюдаваха мача изпод ръбовете на бомбетата си. Очите им не се отлепяха от Обри Шоу.

41.

Последният обитател на Мрака беше Джаядип Мир. Оттогава бяха минали три години, но килиите трябваше да се поддържат и затова, точни като часовници, Аджай и Кулприйт слизаха по стъпалата от съвещателната зала да изметат и да проветрят подземие, за да прогонят временно влажния и тежък въздух, царстващ тук.

И предвидим като часовник, Аджай смяташе, че е страхотна шега да заключи Кулприйт в някоя килия.

Дрън!

Пак я издебна и преди да успее да го спре, изигра отново номера си. Този път обаче, вместо да застане пред вратата ухилен присмехулно както винаги, той се отдалечи по коридора.

Раменете ѝ увиснаха от досада. Нямаше ли най-сетне да му омръзне? Вероятно не, защото детинщините бяха стихията на Аджай и макар тя да имаше съпруг и момченце, той вероятно беше и малко влюбен в нея. А от опит знаеше, че това е изключително досадно съчетание у мъж.

Подвикна сърдито през шпионката:

— Аджай, върни се! Не ти ли писна!

Наруга се мислено, че пак се е оставила гадният плъх да я свари неподготвена.

Вън цареше тишина. Аджай го нямаше. Да му се не види. Надяваше се да не реши да разкраси шегичката. Имаше и такива дни. Веднъж я беше оставил заключена половин час. Слава богу, отдавна се бе научила да си носи свещ.

— Аджай! — извика тя отново и гласът ѝ отекна кухо сред влажните камъни. Раздруса вратата и ехото поде трополенето и го запрати в тъмнината. — Аджай, от месеци не е смешно! Отвори!

Никакъв звук. Като се замисли, установи, че не го чува изобщо. Аджай не беше от тихите. Обикновено ѝ крещеше отгоре, подвикваше безвкусни остроумия и каламбури, дразнеше я. Всъщност откога чуваше само своя глас? Тук долу усещането за време се изгубваше.

Откъм коридора пред вратата долетя звук и тя подскочи сепнато.

— Аджай! — възкликна строго и веднага вдигна ръка и стегна китка в готовност.

След миг той застана пред шпионката, ухилен до уши.

— Заблудих те, Кулприйт! Помисли си, че са ни нападнали, нали?

Да, точно така, рече си тя, повдигна вежда и щракна острието, преценявайки до милиметър дължината му така, че да мине през тесния отвор и да стигне току до ноздрата на Аджай.

Освен че в индийското Братство беше сред най-умелите бойци със сабя, Кулприйт бе и една от най-добрите със скритото острие и в момента демонстрира майсторството си.

— Впечатлен съм — призна Аджай с новопридобит носов глас.

Острието го беше приковало на място. Знаеше, че помръдне ли, то ще му разпори ноздрата, и беше наясно колко грижливо наточено е оръжието ѝ. Тя непрекъснато го смазваше и калибрираше.

— Няма да заяде, Аджай — повтаряше му, прибирайки острието в канията, и после го измерваше с най-неодобрителния си поглед. — Не и както се случи на някои други, които ми идват на ум.

Кулприйт продължаваше да го държи на върха на острието.

— Хвърли ми ключовете — нареди му тя.

Получи ги, освободи се и без да го поглежда, се запъти гневно към стълбището.

Горе двамата заключиха вратата към Мрака и се подготвиха да си вървят. Кулприйт преднамерено се правеше, че не го забелязва — лошо наказание, знаеше, от острието в носа му.

Както всяка вечер, тя остави сабята си с плоско острие върху етажерката на стената, целуна върховете на пръстите си и докосна изящната индийска стомана, преди да застане до Аджай пред входната врата. Двамата асасини се сбогуваха, излязоха навън и залостиха вратата зад себе си.

На оживената улица и двамата не забелязаха лицата, които ги наблюдаваха с интерес, а после тръгнаха след тях.

42.

Какъв прекрасен ден, помисли си Обри сред тълпата от хиляди зрители, напускащи игрището. Беше поразвеселен, честно казано. Достатъчно поразвеселен, та с цялото си обаяние да се спазари с цветарка за букет, да го занесе вкъщи на съпругата си Марджъри и да ѝ каже, че я обича; толкова развеселен, че да забрави за всякакви индийски акробати и загадъчно изчезващи мъже в роби; толкова развеселен, че да не забележи тримата мъже, които го следят, привели глави и пъхнали ръце в джобовете си — олицетворение на хора, опитващи се да не се набиват в очи.

Беше достатъчно развеселен, та дори да се подвоуми дали да не грабне халба от разносвачите на наливна бира, които сновяха напред-назад. Все пак се отказа, нямаше да е зле да поизтрезнее. Продължи напред, кривна от главното шосе, загърбвайки тълпата и конския тропот, и пое по тихи и тъмни странични улички, където постоянният шум на течаща вода му напомни, че мехурът му е препълнен. Сви в безлюдна алея да се облекчи.

В крайна сметка дребните неща са не по-маловажни от големите — откраднат часовник, който изостава; мъж с препълнен мехур...

Обри усети как светлината се променя, преди да види каквото и да било. Докато си вдигаше панталоните, погледна към единия край на алеята и забеляза широкоплещеста фигура. Погледна към другия край — друга широкоплещеста фигура.

Потрепери. Във всеки друг ден двамата щяха да са просто хулигани, дебнещи нещастници, твърде пияни да окажат съпротива — и разбира се, Обри щеше да се разправи с тях, пиян или трезвен.

Този ден обаче не беше като другите. Стори му се, че разпознава единия от мъжете, препречили пътя му, и зачеркна възможността да са улични бандити.

Двамата тръгнаха към него. В края на алеята изникна и трета фигура. Отчаян, Обри се упрекна, че не си е взел палката, но тя едва ли щеше да му помогне. Погледна към високата стена пред себе си с

надеждата като по чудо да се появи стълба, после пак към мъжете, които приближаваха.

Както очакваше, позна ухилените лица в секундата, преди светлината да угасне.

Кулприйт и Аджай крачеха по амритсарските улици, всеки унесен в своите мисли. Навярно защото дългогодишното господство на асасините в града бе притъпило бдителността им или защото дори асасините не са безгрешни. Каквато и да беше причината, преди да се усетят, тълпата сякаш се изпари. Пред тях застанаха седмина мъже в еднакви кафяви костюми и двамата се оказаха изправени пред изпитание, каквото винаги ги бяха предупреждавали да очакват и за каквото ги бяха поощрявали да се готвят.

Кулприйт и Аджай се озърнаха. Улицата се обезлюдяваше. Зад тях стоеше още една редица мъже в кафяви костюми и уплашените минувачи се отдръпваха от тях като вълнички около хвърлен камък. Страхът се сгъсти, когато кафявите костюми започнаха да вадят ножове изпод саката си. Над дванайсет остриета срещу две.

Аджай и Кулприйт се спогледаха. С окуражителна усмивка тя нахлупи качулката си и той направи същото. После я потупа три пъти по ръката и я стисна леко за лакътя и тя кимна, че разбира кодираното послание. Знаеха какво следва.

И двамата преброиха наум — едно, две, три — и с едно синхронизирано движение застанаха гръб о гръб, изваждайки мигом остриетата си. Изщракването проехтя като трясък — мерило за настъпилата гробна тишина. Мъжете в кафяви костюми дори не трепнаха — мерило за абсолютната им увереност.

Командирът по средата на редицата подсвирна и завъртя пръст. Като един, кафявите костюми тръгнаха напред. Краищата на фланговете изпревариха ядрото с надеждата да заключат обръч около Аджай и Кулприйт.

— Сега — каза Кулприйт и се спусна към навеса вляво от нея, а Аджай се стрелна в противоположната посока.

И двамата стигнаха целта, преди кафявите костюми да ги застигнат.

Прибрал скритото си острие обратно в канията, Аджай подскочи, вкопчи се в перваз на прозорец и босите му крака го изтласкаха нагоре. С още две усилни движения се озова на покрива, прекоси го и се приземи от другата страна. Спусна се на бегом по алеята към оградата, разделяща две главни улици. Успееше ли да я прехвърли, щеше да се спаси.

Не успя. Кафявите костюми бяха предвидили хода му и се появиха изневиделица в дъното на алеята. Той спря рязко, забелязал стоманата на кукри да проблясва към него. Инстинктивно вдигна ръката си със скритото острие, за да парира удара, замахна, но оръжието му не изскочи от ножницата.

Механизмът заяде.

43.

Обри нямаше представа къде се намира, но разбираше, че това е най-малката му грижа.

Главната беше, че е завързан за стол в сумрачна стая, осветена единствено от мъждукащи лампи, занитени за стените, а пред него стояха тримата главорези и се усмихваха равнодушно, готови да изпълнят задачата си.

Харди пристъпи напред. Сложи черни кожени ръкавици, извади от джоба си два месингови бокса и ги наниза на пръстите си. Другите двама мъже се спогледаха и се оттеглиха в сенките. Харди приближи до Обри и опипа лицето му с ръкавицата като скулптор, пробващ твърдостта на неизваяна глина.

После се отдръпна и присви колене като опитен боксьор. Обри си помисли, че е най-добре да си затвори очите. Така и стори и последва нещо странно, защото колкото и да му се искаше, винаги се затрудняваше да си представи съпругата и децата си, когато не бяха с него. Сега обаче ги видя като на живо. Съвършена картина, за която се улови с нокти и зъби, щом ударите заваляха. Е, разбра поне какво се случва, когато те пребиват.

Дребна утеха, но по-добре от никаква.

Кулприйт се събуди с натезжала глава и присви очи сред сивотата на склад — празна глъб, чиито единствени обитатели бяха птиците, гнездящи по гредите, а единственият звук — дъждът, барабанящ по покрива. Ръждиви стълби водеха към порутени платформи под тавана.

Бе завързана по необичаен начин. Седеше в единия край на дълга дъсчена маса, все едно е почетен гост на вечеря — като изключим факта, че не връзват почетните гости. Столът ѝ беше спретнато избутан под плота. Не виждаше стъпалата си, но те бяха пристегнати към краката му. Дланите ѝ бяха прострени пред нея, завързани за дъските с кожена връв. Бяха поставени така, сякаш ще ѝ правят маникюр.

И в известен смисъл беше точно така. На няколко сантиметра от пръстите ѝ — неслучайно на видно място — лежаха клещи. Ръждясали клещи, с каквито се изтръгват нокти.

Знаеше какво представлява мъчението, разбира се. Как се натрупва болката. Разказваха за асасин, издържал до пет, преди да проговори.

Виждаше трима мъже в кафяви костюми. Стиснала зъби, проследи с очи как единият оглежда скритото ѝ острие и това я разяри до краен предел — без да броим, разбира се, че я бяха заловили, разоръжили и със самодоволни усмивки я уведомиха, че са съсекли Аджай на улицата като куче. Бяха взели и неговото острие. Друг тамплиерски главорез стоеше в отсрещния край на масата и го въртеше в ръка.

— Заяжда — каза на приятелите си и те се засмяха дружно.

Но не затова не можеш да го извадиш от ножницата, глупако, помисли си Кулприйт. Първо трябва да го закопчаеш на китката си, да настроиш мускулите и сухожилията си според телосложението на Аджай и да задействаш предпазния механизъм. Честно казано, дори да го търсиш до края на дните си, пак няма да го намериш.

Тарторът на кафявите костюми се обърна към Кулприйт.

— Пригоден е специално за асасина, който го използва — подвижна през рамо на лакеите си, пристъпвайки към нея.

Двамата му подчинени се отегчиха да бърникат остриетата и ги оставиха върху масата. Прииска ѝ се да погледне към тях, да види къде са, но не дръзна.

Мислеше за предпазния механизъм.

— Е, гостенката ни се събуди — отбеляза ухиленият инквизитор.
— Време е да започваме.

Взе клещите, но се престори, че размисля, и ги пусна с хлопот върху плота.

— Едва ли ще ми потрябват — промърмори сякаш на себе си. — Няма да ти задавам трудни въпроси. Уби ли преди три години Джаядип Мир, или го заточиха в Лондон? Лесно ще ми отговориш, нали?

Погледна я, но ако очакваше да продума, не остана доволен.
Продължи:

— Виж, красавице, имаме колега в Лондон — бивш британски офицер. Служил известно време в Индия и знаел за необикновения

Джаядип Мир. Срећнал изключителен индийски младеж в Лондон, събрал две и две и се почудил дали е съвпадение, или не. Какво ще кажеш?

Тя отново не продума. Видя обаче къде са остриетата, когато кафявият костюм пристъпи настрана да вземе клещите. Сега оставаше да провери колко е стабилна масата. Изигра безпомощна ярост. Замята се, уж в опит да се освободи. Мъжете се спогледаха с присмехулни усмивки, но тя разбра необходимото — масата не бе занитена към пода, но беше тежка, твърде тежка да я наклони сама. Нуждаеше се от помощ.

Ала успееш ли да я наклони, може би щеше да се докопа до остриетата.

— Вода — отрони тя.

— Моля? — повдигна вежди инквизиторът; въртеше клещите в ръка и се взираше мечтателно в тях. — Какво каза?

Тя се престори, че устните ѝ са твърде пресъхнали да оформят ясно думите.

— Вода...

Той се приведе към нея.

— Какво?

Достатъчно близо ли бе да го ухапе? Имаше две възможности да го направи и тази бе едната. Пропилееше ли я...

Не. Най-добре да изчака. Да му внуши фалшиво усещане за сигурност.

Сякаш прави херкулесовско усилие, тя успя да отрони думата „вода“ така, че инквизиторът да я чуе. Той се отдръпна с доволна усмивка.

— А! Така и предполагам...

Даде знак на един от мъжете, който излезе от помещението и се върна след секунди с глинена чаша. Остави я на масата пред Кулприйт. Тя наведе глава да я стигне с уста, после погледна умолително инквизитора. Ухилен, той вдигна чашата и я поднесе към лицето ѝ, изпълнен със задоволство, че тази красива жена зависи от него дори за да отпие глътка вода. О, каква наслада щеше да му достави това, което я чакаше! Инквизиторът обичаше работата си. Владееше я до съвършенство — умееше майсторски да причинява...

Болка.

Прониза ръката му. Зъбите ѝ се бяха забили в плътта — не просто хапеше, изяждаше я. Божичко, изяждаше го жив.

Той изкрещя от болка. Чашата се катурна, но не се счупи. Кулприйт усещаше вкус на пот и кръв; изви врат, за да му причини още повече болка и да го приближи до себе си. Наклони стола на една страна, поемайки цялата тежест с лакти. Халоса пищялите на инквизитора с краката на стола и в мига, щом той залитна, напрегна всички сили да ускори падането му. Най-сетне мъжът се просна върху масата и лицето му се стовари върху глинената чаша. Чудесно, помисли си Кулприйт, колкото повече болка, толкова по-добре. Това обаче не беше главната ѝ цел, защото сега трябваше...

Използвайки тежестта и на двамата, тя натисна масата, която се наклони и остриетата се плъзнаха към чакащите ѝ пръсти. Инквизиторът ѝ пречеше да ги види, но усети как едното докосва върховете им. В същия момент той успя да изтръгне ръката си от устата ѝ и на свой ред тя изпъшка от болка, защото зъбът ѝ остана забит в нея. Сдъвкана плът и кръв се стичаха по брадичката ѝ, но единствената ѝ грижа сега бе острието — опипваше го с пръсти и трескаво търсеше предпазния бутон. Над тялото на инквизитора зърна как двамата мъже се споглеждат подигравателно и посягат към кукритата си, защото все пак какво би могла да направи? Шансът не беше на нейна страна. Дори въоръжена с острието, беше вързана за стола, а те бяха трима срещу нея зад заключена врата. Колкото и ловък и находчив боец да беше, нямаше достатъчно късмет на света, за да я спаси. И те го знаеха, и тя го знаеше. Всички знаеха какъв ще бъде краят — ще им каже каквото искат да разберат и ще умре.

Кулприйт го съзнаваше, разбира се. Остриетата обаче не ѝ трябваша, за да погуби похитителите си.

Щеше да ги използва за себе си.

Все пак Бог милостиво ѝ предостави възможност да отнесе един със себе си. Палецът ѝ напипа предпазния бутон и тя направи нещо странно — доближи лице до гърлото на инквизитора, който още се опитваше да се отскубне от нея. Доближи лице до гърлото му, сякаш да види нещо там, а ръцете ѝ създаваха впечатление, че го притиска в любовна прегръдка.

Един от кафявите костюми разгада намеренията ѝ, ала беше прекалено късно. Тя насочи ножницата на оръжието към врата на

инквизитора и освободи острието, което премина през него и се заби в нея.

В предсмъртните мигове Кулприйт си помисли за съпруга си и за момченцето си у дома, които сигурно се питаха къде е. Помисли си дори за горкия Аджай — е, скоро ще дойда при теб, стари приятелю — и за Братството и с натежало сърце пожела на другарите си да удържат победа в битката за по-добър и справедлив свят, която трябваше да продължи без нея.

Когато върхът на острието прониза врата на инквизитора, заби се в окото и в мозъка ѝ, Кулприйт си каза, че това е по-добра смърт, отколкото ѝ бяха подготвили, но се почуди дали е благородна смърт. Не издаде нищо и се надяваше това да е достатъчно. Надяваше се Съветът да отсъди, че е загинала с чест.

44.

Два дни по-късно на пристанището в Амритсар трима мъже в кафяви костюми заловиха асасински куриер.

Убиха го, взеха съобщението, което трябваше да отнесе в Лондон, и натъпкаха тялото му в каруца с помия за прасета.

Предадоха съобщението на тамплиерски експерти по дешифриране на кодове. За седмица разчетоха посланието.

Спешно! Мисията провалена. Аджай и Кулприйт мъртви, вероятно измъчвани за информация. Предлагаме незабавно прекратяване. Най-отдолу бе добавено: Итън, грижи се за сина ми.

45.

Абърлайн беше в „Зеленият мъж“. Но днес не пиеше. Не тънеше в мрачни размисли и не давеше мъката си. По-неотложна задача го бе довела тук.

— Хей, Сам, да си виждал Обри днес?

— Не съм го виждал от известно време, Фреди — отговори барманът. — Но май намина по-рано на път за колежанския мач на „Лордс“.

Полицаят повдигна объркано вежди, а барманът на свой ред му хвърли презрителен поглед.

— Какво правиш тук, по дяволите, ако не си чувал дори за мача между „Итън“ и „Хароу“?

— Добре де, добре... не се накокошинвай, ако изобщо имаш с какво. Обри намина оттук, така ли?

Сам внезапно сбърчи чело, сякаш е казал прекалено много.

— Ммм... Всъщност не. Днес е на работа, нали?

Сега беше ред на Абърлайн да се подразни.

— Виж какво, не можеш да ми кажеш за Обри нещо, което вече не знам. Пак е кръшкал, а?

Сам плесна кърпата за бърсане върху рамото си и кимна неохотно — жест, който не би влязъл в употреба в съдебната зала.

— Добре. Това е друго нещо — одобри Абърлайн. — Идвал е тук... о, да, разбрах! Да се преоблече, нали?

Още едно полукимване.

— Добре. — Абърлайн се плъзна от високия стол пред шублера и тръгна към вратата. — Когато се върне за униформата си, кажи му, че съм го търсил.

— Да му се не види, днес всички издирват Обри.

Абърлайн спря и се обърна.

— Моля?

— Казах, че днес май на всички им е притрябвал Обри.

По лицето на Сам пак се изписа колебание, сякаш е изпуснал твърде много.

— Развържи си езика, друже. Кой е идвал да търси Обри освен мен?

— Трима здравеняци. Дойдоха малко след като тръгна за мача.

— И как изглеждаха по-точно? — попита Абърлайн и сърцето му се сви, когато чу описанието на Сам.

Не му оставаше друго, освен да се запъти към „Лордс“. Почти веднага обаче съжали, осъзнал, че плува срещу море от хора, напускащи стадиона. Спираха карети и завиваха в обратната посока. До него изпръхтя кон и зари с копито. Човешкият напор дойде в повече на собственик на сергия.

— По-внимателно, мътните го взели! — подвикна той и перна малките ръчички, протегнали се грабливо към стоката му.

Друг тикаше количка надалеч от множеството — през река от бонета, кепета и деца, яхнали раменете на бащите си. Абърлайн усети как нещо се отрива в панталоните му, сведе поглед и видя куче да се провира между гората от крака.

Въпреки стълпотворението атмосферата бе приповдигната. Всички изглеждаха развеселени. Масите явно обичат да аплодират синовете на аристократите, помисли си Абърлайн. Не след дълго наследниците със синя кръв щяха да поемат по пътя на бащите си — да си пълнят джобовете и да се забавляват за сметка на простосмъртните и на кого му пука, ако случайно съсипят някой и друг живот.

Абърлайн, разбира се, не успя да открие Обри. Видя много пияници по улицата. Видя много жени, опитващи се да му продадат кибрит и цветя. Видя много сноби и дами в елегантни рокли да гледат отвисоко пияниците и кибритопродавачките. Но не и Обри.

Върна се в „Зеленият мъж“.

Сам поклати глава — Обри не се е мяркал; нито пък тримата здравеняци.

Главорезите, преведе си мислено Абърлайн. Ако Обри не се появеше в най-скоро време, пак щеше да посети строежа. Преди това обаче му оставаше да го потърси на още едно място. Тръгна към квартирата на Обри в Степни, където живееше със съпругата и децата си.

Оказа се, че жилището не се различава кой знае колко от неговото. И той обитаваше първия етаж на къща с еркери, заобиколена

от други къщи с еркери, подобни на дома на семейство Уо, но разделени на апартаменти за наематели. Повече не можеше да си позволи с полицейската заплата. Полицейската работа не бе доходоносна като порнографията.

Госпожа Шоу отвори вратата и лицето ѝ се разведри, когато видя униформата му.

— Не ми казвай! Ти си Фреди Абърлайн, нали? — Той кимна и тя възкликна: — Е! Чували сме много за теб! Деца, елате да се запознаете с прочутия Сърцат Фреди!

Тя имаше румени бузи, но иначе във всяко отношение беше пълна противоположност на Обри. Той бе закръглен, съпругата му — крехка; той изглеждаше вечно угрижен и трескав, тя бе замесена от съвсем друго тесто — приветлива и лъчезарна. Приглади косата си и го покани гостоприемно да влезе.

Две деца — момче и момиче на пет-шест години — се втурнаха към тях, но спряха като заковани, вкопчиха се в полата ѝ и се втренчиха в него с неприкритото любопитство, позволено само на малките.

Сърцето на Абърлайн, вече натезало от тревога за Обри, се сви още повече при вида на децата. По-лесно щеше да е, ако бе останал на безопасно разстояние от хората, които Обри обича. Сега всичко щеше да е по-трудно, ако опасенията му се сбъднеха. Често завиждаше на хора като Обри, които се прибират вкъщи при съпругите и децата си. Не и в такива моменти обаче. Не и когато виждаше какво загърбват.

— Не мога да остана, госпожо Шоу — заекна той, попарвайки неохотно топлото чувство, с което го бяха посрецнали. — Искях само да ви попитам дали знаете къде е Обри?

Усмивката ѝ се стопи, заменена веднага от безпокойство. Децата, доловили неочакваната тревога на майка си, се вкопчиха още по-крепко в полите ѝ и ококориха очи като уплашени чинийки.

— Не съм го виждала, откакто излезе тази сутрин — каза тя.

— Към „Лордс“ ли тръгна?

Тя задъвка устна.

— Не съм сигурна...

— Знам, че е отивал там, госпожо Шоу, но мачът е свършил, та се питах дали не се е прибрал.

— Може би е отишъл да пийне бира в „Зеленият мъж“?

— Разбира се — кимна Абърлайн. — Разбира се! Тръгвам натам! Желая ви всичко най-добро и ще ви бъда много задължен, ако предадете на Обри, че съм го търсил.

И Абърлайн направи точно това. Върна се в „Зеленият мъж“ — за всеки случай. Сам поклати глава и той се отби в участъка — за всеки случай. Дежурният сержант поклати глава с подозрително изражение, сякаш знае, че Обри е кръшкал. Най-накрая Абърлайн отиде на строежа, застана до оградата и огледа мястото. Работата продължаваше; както всяка нощ бяха запалили огньовете, а по разкаляните поляни край изкопа горяха мангали. Пристигна парен влак и работниците се засуетиха още по-трескаво да разтоварят пръстта.

Абърлайн обаче не наблюдаваше тях. Държеше под око директорския кабинет. Вратата се отвори. Излезе индийският младеж, стиснал документите си.

Добре, помисли си Абърлайн. Незнайно защо реши, че появата на индиеца е окуражителен знак.

Той наистина е на страната на ангелите. Добър човек е. По-добър, отколкото ти и аз някога ще бъдем.

После видя още по-обнадеждаваща гледка. От кабинета излязоха главорезите — тримата и с по-нехаен вид от всякога. А щом те бяха тук, е, значи не бяха някъде другаде, където да причиняват зло на Обри. Абърлайн се запита дали и те не са минали по неговия път. Вероятно бяха посетили „Зеленият мъж“ и ги бяха изпратили на „Лордс“, където тълпата ги беше спряла.

Да, реши младият полицай, отдръпна се от оградата и загърби строежа. Така е станало. Обри сигурно вече е в обятията на усмихнатата си съпруга...

Хазяйката му живееше на приземния етаж. Пресрещна го на прага.

— Усилен ден, а, полицай?

— Може да се каже, мадам — кимна Абърлайн и свали фуражката си.

— И не ти остана време дори да ме предупредиш, че чакаш доставка?

Той я погледна остро.

— Доставка ли?

— Трима джентълмени донесоха голям килим. Така поне казаха. Явно е бил адски тежък, защото трябваше и тримата да го мъкнат догоре...

Абърлайн вече изкачваше стълбите.

Кучите синове бяха оставили тялото седнало на един от столовете му, сякаш го чака да се върне. Бяха го оставили там като предупреждение.

Бяха го пребили до смърт. Едва позна чертите му под подутата лъщяща плът, синините и кръвта, стичаща се през прорезите, разпорени от месинговите боксове.

— О, Обри — отрони задавено Абърлайн.

Не че бяха приятели, но... Чакай! Бяха приятели, защото приятелите се подкрепят. Можеш да се обърнеш към тях за съвет. Помагат ти да мислиш за нещата по различен начин. А Обри правеше това и много повече за него.

Някак неочаквано раменете му се разтърсиха и сълзите му закапаха по дъсчения под.

— О, Обри — повтори той с мокри устни.

Прииска му се да протегне ръце и да прегърне приятеля си, но същевременно се гнусеше от това, което му бяха направили, от лицето, превърнато в накълцано месо.

Опита се да си спомни Обри такъв, какъвто беше — как му разказва вицове в „Зеленият мъж“; как скърби за убитото момиченце от гетото. Беше твърде състрадателен, това му беше проблемът. Сърцето му бе твърде голямо за този свят.

Абърлайн се запита какво ли е изпитвал пред прага на смъртта. Целта им е била да изтръгнат информация, разбира се. Телохранителят вече им беше казал за индиеца. Какво тогава са искали да им каже Обри? За мъжа в робата? Сякаш имаше значение. Онзи ден Абърлайн си бе помислил, че убийствата трябва да спрат, но още един живот си бе отишъл — безценен живот.

Може би Обри имаше право. Може би нямаше отговори. Може би понякога трябва да приемеш това.

Сега той просто стоеше с приятеля си, раменете му се тресяха, сълзите течаха по-свободно.

— Съжалявам, друже — повтаряше отново и отново. —
Съжалявам...

И изведнъж Обри отвори очи.

46.

Минаха месеци. През май министърът на финансите Гладстон заяви, че е доволен, след като пропътува за пръв път цялата линия на подземната железница. Той и множество изтъкнати особи от „Метрополитън“, включително Джон Фаулър, Чарлс Пиърсън и Кавана, прекосиха четирите мили от Бишъпс Роуд в Падингтън през тунели и полузавършени станции — Еджуеър Роуд, Бейкър Стрийт, Портланд Роуд, Гауър Стрийт, Кингс Крос — и стигнаха до Фарингдън Стрийт. Пътуването отне осемнайсетина минути.

Одобрението на Гладстон бе важно, защото премиерът Палмърстън открай време гледаше отвисоко на проекта и язвително отбелязваше, че на тази възраст предпочита да прекарва възможно повече време над земята, много благодаря. Застъпничеството на Гладстон обаче се отрази благоприятно на начинанието, което в най-добрия случай предизвикваше смътно съмнение и апатия у обществеността, а в най-лошия — омраза и враждебност. Репутацията на железницата обаче бе подкопана отново, когато след месец рухна клоаката на Флийт Стрийт. Глинените тръби, по които течеше „мръсната черна река“ под Лондон, се бяха пропукали и в крайна сметка изригнаха и наводниха тунела с десет стъпки вода и нечистотия. Проектът щеше да се забави с месеци, докато отстранят аварията.

После, една сутрин в началото на юли, каретата на господин Кавана напусна строителната площадка и пое към доковете на Сейнт Катрин.

Там собственикът ѝ изчака корабът да свали товара си, а именно — трима индийци в кафяви костюми. Двама от тях ескортираха мъж, когото доведоха до каретата, сбогуваха се с поклон и се върнаха на кораба.

Новодошлият седна срещу Кавана, който бе разкопчал сакото си, но това беше единственият му реверанс към юлската жегга.

— Добре дошъл, Аджай — поздрави той.

Аджай го погледна безизразно.

— Обещаха ми пари. Дом. Нов живот в Лондон.

— А на нас ни обещаха изчерпателна информация за Джаядип Мир — отвърна Кавана, дръпна шнура и се облегна назад, а Харди изплющя с поводитите и каретата потегли обратно към строежа. — Дано всички да спазим договорените условия.

Не след дълго каретата спря близо до изкопа и Кавана даде знак на Аджай да погледне през прозореца. Както се бяха разбрали, Марчънт заведе нищо неподозиращия Бхарат Сингх на уреченото място на стотина метра от другата страна на оградата, където Аджай да го вижда добре.

— Това е нашият човек — каза Кавана.

— И как се нарича? — попита Аджай.

— Бхарат Сингх.

— Е, изглежда е в немилост — констатира Аджай, дръпна завесата и се облегна на седалката. — Защото това е Джаядип Мир.

— Отлично — кимна Кавана. — Разкажи ми всичко, което знаеш за него.

Бандите използваха изпитан трик, за да изтръгват информация. Наричаха го „две птички“. Качваха двамина нещастници на покрив, блъсваха единия долу и караха другия да гледа.

Две птици. Едната отлита. Другата пропява.

Аджай беше пред вратата, когато Кулприйт избра благородната смърт. Видя какво го чака — най-болезненият маникюр на света или смърт.

После им съобщи предложението си. Да го измъчват и да се надяват да им провърви; той, от своя страна, ще окаже яростна съпротива; ако разпитът се увенчае с успех, ще разберат каквото им е необходимо и нищо повече, но няма да са сигурни дали им е казал истината, или ги е излъгал.

Или, ако изпълнят условията му, ще им каже каквото искат да разберат и много повече.

И така, тамплиерите разпространиха лъжлив слух, че Аджай е загинал, а асасинът — бившият асасин всъщност и предател — отплава за Лондон.

Там, до изкопа за подземната железница, той спази договорката и разказа на Кавана всичко, което знаеше. Каза му, че мъжът, представящ се за Бхарат Сингх, е Джаядип Мир. Каза му, че са хвърлили Джаядип

в затвора, защото самообладанието му е изневерило, и Кавана се заинтригува особено от тази история. Каза му и че Джаядип е бил поверен на Итън Фрай, за да участва в специална мисия. Повече от това Аджай не знаеше.

— Мисия? — проточи замислено Кавана, втренчен в Призрака с подновен интерес, сякаш го вижда за пръв път. — Мисия под прикритие вероятно?

Спомни си информацията, която телохранителите му бяха изтръгнали от полицай Обри Шоу — че мъж в роба навярно е убил Робърт Уо — и това последно парченце от мозайката проясни докрай картината.

Каква ирония! Новият им помощник, спечелил благоволениято им, представяйки се за убиец на предател, в действителност сам бе предател — и дори не беше извършил убийството.

В общи линии, помисли си Кавана, всичко се развиваше благоприятно. Отдавна беше решил, че когато убие Крофърд Старик и узурпира поста му на Велик майстор, когато се сдобие с артефакта и стане най-могъщият човек не само в Лондон, но и в познатия свят на рицарите тамплиери, първата му работа ще бъде да смаже асасинската съпротива в града.

Неочаквано обаче се разкриваше възможност да получи и двете едновременно — ранга Велик майстор и артефакта, с който да докаже колко подходящ е за ролята. С един замах щеше да завоюва властта в Ордена, както и уважението на членовете му. О, да, златна възможност наистина!

— Сега е ред ти да изпълниш своята част от сделката — напомни му Аджай.

— Да, моята част от сделката...

Вратата на каретата се отвори и вътре надникна Харди.

— Обещах ти благоденствие и дом в Лондон. Ще ги имаш при едно условие.

Предпазливо, чертаейки мислено спасителни маршрути, Аджай попита:

— Какво условие?

— Да продължиш да ни информираш за всичко, което знаеш за Братството.

Аджай се успокои. Засега поне щяха да го оставят жив. Имаше достатъчно време да планира бягство.

— Дадено — каза той.

47.

От месеци Обри живееше при Фреди Абърлайн, който му помогна да оздравее. Обри имаше по-малко зъби и гласът му звучеше различно, сякаш езикът бе твърде голям за устата му, а и други рани продължаваха да го мъчат, но беше жив. И това не бе малко. Оказа се и добра компания и скоро Абърлайн откри, че и това не е малко.

Една вечер — около две седмици след злополучната му среща с главорезите — Абърлайн донесе на Обри супа и остави купата върху нощната масичка. Реши, че е заспал, и се накани да излезе, но се взря в лицето на приятеля си и видя, че е мокро от сълзи.

Прочисти гърло и се втренчи в чорапите си.

— Добре ли си, друже? Лошите спомени ли те връхлетяха?

Обри изпъшка от болка, кимна и зафъфли през счупените си зъби:

— Казах им всичко, Фреди. Не беше много, но пропях като птичка.

Абърлайн сви рамене.

— Желая им късмет. Надявам се информацията да им е полезна, отколкото на нас.

— Но аз им казах. Казах им всичко — изхлипа Обри и посиненото му лице се разкриви от срам.

— Хей, хей! — Абърлайн седна на ръба на леглото и го улови за ръката. — Няма значение, друже, а и не са ти оставили избор. Нещо обаче ми казва, че нашият приятел с робата може да се грижи за себе си.

Поседя така известно време, благодарен, че се утешават взаимно. После помогна на Обри да си изяде супата и излезе, заръчвайки му да почива.

Междувременно Обри официално се водеше изчезнал. Изчезнал, вероятно отегчен от полицейската работа и завинаги пенсиониран в „Зеленият мъж“ — такива слухове се носеха, но Абърлайн знаеше колко са далеч от истината. Знаеше, че нападението е послание, и привидно се съобразяваше с предупреждението. Спря да посещава

строежа. Сержантът — какво съвпадение! — го разпредели в друг район, отдалечен от изкопа за подземната железница.

— В случай че се изкушиш — каза му той.

Затънал си до шията, нали, помисли си гневно Абърлайн. Обхождаше обаче района си и когато смяната му приключеше, се връщаше вкъщи, събличаше униформата, проверяваше дали Обри е добре и пренебрегвайки предупрежденията му, се връщаше на изкопа. Всяка нощ, скрит в сенките. Самотен страж, който не знае защо бди, но все пак не напуска поста си.

Обри вече се бе изправил на крака, макар и да накуцваше, и покъсно двамата сядаха пред камината и разговаряха. Абърлайн разнищваше случая. Беше обсебен от него. Обри пък се питаше гласно кога ще види отново семейството си.

— Не, друже, съжалявам — казваше му Абърлайн. — Главорезите мислят, че са те убили, и ако се появиш на белия свят, ще поискат да поправят грешката. Оставаш тук и се водиш изчезнал, докато не приключи всичко.

— Но кога ще приключи, Фреди? — вайкаше се Обри и се наместваше, пъшкайки, на стола.

По лицето му не личаха следи от изпитанието, ако не броим кръстосаните белези по бузата му от месинговия бокс. Болката в хълбока му обаче сякаш не възнамеряваше да отшуми. Пречеше му да ходи и понякога дори да стои на едно място и всеки път, щом го стрелнеше, в паметта му изплуваше непозната тъмна стая и чуваше като наяве тупкането на юмруците, забиващи се в мекото му тяло. Обри никога вече нямаше да обхожда градските улици, но благодарение на нехайството на главорезите и на грижите на Абърлайн беше жив и никога не забравяше да бъде признателен за това. От друга страна, какво е животът без любимите хора?

— Как мислиш, че ще приключи „всичко“, каквото и да значи това? — попита той.

Абърлайн се протегна към огъня и се усмихна тъжно на приятеля си.

— Не знам, Обс, наистина не знам. Но макар да не мога да твърдя, че владее положението, все пак си отварям очите на четири. Ще разбере, когато настъпи моментът, и ти обещавам, че няма да изгубим нито секунда да те върнем при семейството ти.

С оглед на безопасността бяха решили да не съобщават на съпругата и на децата му, че е жив. Ала така и четиримата живееха в ада. Един ден Абърлайн и Обри отидоха с полицейски файтон до Степни и спряха на улицата, та Обри да види семейството си през прозорците. След два часа се почувства по-сломен от всякога и си тръгнаха.

Абърлайн им занесе униформата на Обри; носеше им пари и подаръци. Сега в очите на госпожа Шоу нямаше светлина. Казваше му, че я подлага на непоносимо изпитание. Всеки път, щом го види на прага, си представя най-лошото.

— Защото знам, че ако е жив, ще бъде с теб. И когато те видя сам, си мисля, че не е.

— Може би е жив. Винаги има надежда.

— Не съм сигурна, но знаеш ли кое е най-лошото?

— Че от него няма и следа. Няма дори тяло, което да погребете. Знаем, госпожо Шоу, и искрено съжалявам.

Абърлайн си тръгваше, доволен да избяга от тежестта на скръбта по мъж, който не само бе жив, но и се наслаждаваше на сравнителното удобство и топлината на дома му. Тръгваше си, отнасяйки чувството за вина, че се налага да лъже.

Лъжеше за добро. В името на безопасността на всички Кавана и компания трябваше да мислят, че са срязали тази хлабава нишка. И все пак съвестта го измъчваше.

48.

— Ще те приемем в Ордена на тамплиерите — каза Кавана.

Той, Марчънт и двама от главорезите — Харди липсваше — бяха отвели Призрака в усамотен край на строителната площадка, да проведат спешна делова среща.

— Благодаря, сър. — Призрака сведе чело, изпълнен с омерзение към себе си.

Когато вдигна отново глава и срещна погледа на Кавана, съзря в очите му нещо странно, напомнящо присмех.

— Първо обаче имам задача за теб.

— Да, сър — отвърна Призрака със спокойно изражение, макар да усети как сърцето му затуптява по-бързо. Часът удари, помисли си.

Кавана даде знак на хората си да останат там, където са, хвана Призрака за ръката и го поведе настрани — към оградата около изкопа. Зад нея чакаше каретата му. Харди ги погледна мимоходом и продължи да разчесва гривата на коня.

Далеч от шумотевицата, Кавана подхвана с по-тих глас:

— Ще ти съобщя информация, известна само на членове на Ордена на тамплиерите. Още не си приет официално в организацията и по право не би трябвало да ти я разкривам, но ти доказа, че мога да разчитам на теб, а задачата е спешна. С други думи, трябва да се изпълни, преди Съветът да се събере, за да одобри приемането ти. Винаги съм се уповавал на интуицията си и тя ми подсказва да ти се доверя, Бхарат. У теб виждам много от себе си.

Призрака си позволи да изпита тържество. Всичките му усилия, месеците, докато живееше в тунела и играеше ролята на Бхарат Сингх, най-сетне го бяха довели дотук.

Кавана продължи:

— Навярно си се досетил, съдейки и по моето присъствие, че този изкоп е от по-съществено значение, отколкото изглежда на пръв поглед. Подземната железница ще бъде изградена, разбира се, и ще пожъне успех, но има и по-важна цел от строежа ѝ.

Призрака кимна.

— Рицарите тамплиери в Лондон търсят артефакт, който вероятно е погребан по трасето на железницата. Да определим точното му местоположение се оказва трудна задача. Дори непосилна за мнозина. Да речем, че високият пост на Люси Торн в Ордена не е напълно заслужен, поне според мен.

— Люси Торн, сър?

Кавана го погледна остро и Призрака потисна желанието си да преглътне нервно. Да го изненада ли се опитваше директорът?

— Всяко нещо с времето си — продължи Кавана. — Тепърва ще участваш в срещите на ръководния съвет. Засега трябва да знаеш само, че Люси Торн е сред избраните висшестоящи тамплиери, чиято задача е да открият артефакта.

— Този... артефакт, сър... какво е предназначението му?

— Е, точно това е проблемът с древните ръкописи. Понякога са коварно противоречиви и неясни. Оставят подробностите на въображението. Споменават само, че притежателят му придобива огромно могъщество. И навярно няма да се учудиш, че не бих позволил да попадне в чужди ръце. Друг е въпросът кой ще застане до мен, когато се озове в моите.

— Надявам се да съм аз, сър — каза Призрака.

Погледна към каретата. Харди тъкмо прибираше четката в сандъка за багаж. Преди да затвори капака обаче, взе нещо друго оттам и го пхна в джоба си.

— Е, зависи — сви рамене Кавана.

Двамата повървяха мълчаливо. Призрака наблюдаваше Харди. Той провери сбруята на коня, отдалечи се от каретата и тръгна към портала. Изблъска от пътя си млада кибритопродавачка и скрита работник, облегат на стълба на вратата, който явно дремеше, нахлупил над очите си железничарско кепе.

— От какво зависи, сър?

— Зависи как ще изпълниш задачата си.

Харди прекосяваше поляната на петдесетина метра от тях.

— И каква е тя, сър?

— Да убиеш Чарлс Пиърсън.

Бяха преценили, че е твърде рисковано да се срещат; Призрака настояваше да не оставят нищо на случайността. Сега обаче положението се бе променило. Събитията се развиваха главолмно и трябваше да се посъветва с Итън. Ето защо, след размяна на послания посредством надгробната плоча в църковния двор, двамата асасини се срещнаха в Лайнстър Гардънс.

— Защо? — попита Итън. — Защо искат да убиеш Пиърсън?

— Церемониално убийство. Така поне твърди Кавана.

— Филантропите не са по вкуса им, а? Боже, няма да му позволят дори да види как откриват любимата му железница.

— Кавана е подготвил сценария, учителю. Подновихме работа след инцидента с клоаката и той реши да демонстрира на господин Пиърсън, че линията между Кингс Крос и Фарингдън Стрийт функционира безупречно. Нещо повече — иска да покаже новия закрит вагон и е планирал пътуване до Фарингдън Стрийт и обратно. В края на обиколката обаче, когато госпожа и господин Пиърсън тръгнат към кабриолета си, аз трябва да го убия.

— Но не и госпожа Пиърсън?

— Да.

Настъпи дълго мълчание.

— Какво мислиш? — попита най-сетне Призрака.

Итън си пое дълбоко дъх.

— Е, не е клопка. Едва ли смятат да те убият. За целта могат просто да те извикат в директорския кабинет. Тест е, предполагам.

Дланите на Призрака се изпотиха. Той преглътна тежко и се върна в душната стая в Амритсар — вкуси отново страха и видя зейналата за писък уста на Дани и кървавото острие в нея, озарено от лунната светлина.

Събра цялата си сила, за да изрече следващите думи. Заболя го, но все пак ги изрече.

— Ако е тест, със сигурност ще се проваля.

В отговор Итън затвори тъжно очи.

— Съвсем близо сме, Джаядип.

Гласът му прозвуча почти като шепот.

Призрака кимна. И той искаше да види артефакта. От години мечтаеше да стане свидетел на неземния му светлинен спектакъл. От друга страна обаче...

— Възможно е артефактът да е нищо и никаква дрънкулка. Дори тамплиерите не знаят какво представлява.

— Ръкописите са мъгляви. Нарочно са ги предавали така през вековете, та предците ни да се мислят за по-умни от нас.

— Да. Нещо подобно каза и Кавана.

— Колко прозорливо! Посочил е също, предполагам, че дрънкулка или не, истинската сила на артефакта е по-маловажна от ценността, която му се придава. Да, вярно е, че находката може да се окаже древна играчка, негодна за друго, освен да очарова стари дами и впечатлителни деца. От векове обаче асасините и тамплиерите се борят кой ще открие пръв артефактите и всички сме чували легенди за могъществото им — за диаманта Кохинор, за чудодейната Ябълка на Ал Муалим... Възможно е, разбира се, разказите да са преувеличени. Все пак нито един артефакт не се е оказал решаващ за войната. А древните автори са майстори и на хиперболите, и на недомлъвките.

— Родителите ми...

— Именно! Родителите ти са те люлеели на коленете си и са ти пълнели главата с разкази за неземното им могъщество. — Втрени се в Призрака, който на свой ред го погледна учуден, сякаш не вярва на ушите си. — Иви е като теб — подсмихна се суховато Итън. — Артефактите са я омагьосали, както теб те е запленил глупавият диамант.

Призрака преглътна гнева и не продума.

— Важна е магията, разбираш ли? Примамливата идея! От това извира силата на артефакта. Всички ние, асасини или тамплиери, продаваме идеи на хората и мислим, че точно нашите идеи ще спасят света. Обединява ни обаче познанието, че артефактите крият тайните на Първата цивилизация. Огледай се... — Посочи бутафорната къща, в която седяха, и тунела, през който скоро щяха да потеглят подземните влакове. — Имаме парни машини. Не след дълго ще имаме електричество. Светът напредва с почти невероятно, немислимо темпо. Наближава двайсетият век, Джаядип, а той е бъдещето. Технологиите за изграждане на мостове, тунели и релсови пътища — същите технологии ще бъдат впрегнати, за да произвеждат оръжия. Това е бъдещето. И ако не искаме тирани и потисници да управляват хората, трябва да спечелим бъдещето в името на децата си и на бъдещите поколения, които някой ден ще четат за подвизите ни и ще ни

благодарят, задето сме отказали да ги обречем на деспотизъм. С други думи, Джаядип, трябва да победим на всяка цена. И това значи да убиеш Пиърсън и мисията да продължи, докато се сдобием с артефакта.

Хубава реч. Призрака я обмисли. После поклати глава.

— Не.

Итън скочи гневно на крака.

— Да му се не види, човече! — изрева той твърде силно в притихналата нощ. Сетне прехапа език, откъсна очи от ямата и ги насочи ядно и неவிждащо към фалшивата тухлена фасада на къщата.

— Не мога хладнокръвно да убия невинен — настоя Призрака. — Редно е да го знаеш след всичко случило се. Или желанието да имаш артефакта те заслепява, както навремето татко отказваше да приеме истината?

Итън се обърна и насочи показалец към него.

— Не само той беше сляп, момчето ми. Доколкото си спомням, ти самият мислеше, че си готов.

— Вече се познавам по-добре. Знам, че искаш да направя нещо, което не мога да направя.

Гласът му трепна и с поомекнало сърце Итън видя какво отчаяние разкъсва момчето — момче, обучено да убива в името на каузата, ала неспособно да изпълни предназначението си. За пореден път си помисли колко тъжен и позорно абсурден е светът, щом нечия неспособност да убива ни изпълва с разочарование.

— Съобщи на Кавана, че ще използваш тръба с отровни стрели. Кажи му, че си се научил да използваш оръжието в Бомбай.

— Но, учителю, аз не мога да убия невинен човек.

— Не се налага.

49.

Беше вечер и със затаен дъх Иви Фрай бе долепила ухо до вратата на кабинета, където баща ѝ разговаряше с Джордж Уестхаус. Двата шепнеха и едва ги чуваше. Отметна кичур коса, спуснал се пред очите ѝ, и напрегна слух.

— Утре, Итън — каза Джордж.

— Да, утре.

— И ако всичко мине добре, артефактът...

— Казват, че са близо.

— Е, логично е. Все пак тунелът е построен.

— Има десетки сервизни проходи и изкопи за нови тръбопроводи. Още доста ще се копае. А и кой знае дали изригналата клоака във Флийт Вели не е тяхно дело.

— Имаш право...

В същия момент някой похлопа на предната врата и стресна Иви. Тя се изправи бързо, малко дезориентирана, после се опомни, приглади роклята си и отиде да отвори. Нямаше прислужници. Итън не позволяваше; според него да им прислужват противоречеше на принципите на Кредото. Ето защо младата Иви Фрай сама отвори вратата на дома си.

На прага стоеше млад индиец в кафяв костюм. Привлекателен мъж, помисли си тя, но нещо в изражението му засенчваше красотата — гледаше я с уплашени, отчаяни очи, които всъщност не я виждаха. Изрече обаче името ѝ и ѝ подаде писмо.

Тя взе сгънатия лист. Отгоре пишеше: *На вниманието на Итън Фрай.*

— Кажи му, че е идвал Аджай. — Индиецът се обърна да си върви. — Кажи му, че Аджай се разкайва и ще се срещнат в другия живот.

Объркана от странния, измъчен мъж, Иви затвори с облекчение вратата и се втурна към кабинета на баща си.

След секунда в къщата се възцари хаос.

— Джейкъб! — Итън изскочи с вик от кабинета, протегнал напред ръка, за да надене в движение скритото острие около китката си. — Въръжи се! Идваш с мен! Ти също, Иви! Хайде, Джордж, губим ценни минути!

Стъписан, бе разгърнал писмото, но то се оказа написано в шифър, а нямаше време да го превежда. Кой беше Аджай... и защо се разкайваше? Същият Аджай ли ги бе навестил, който охраняваше килиите в Мрака? Невъзможно! Защото, ако той беше в Лондон, Итън щеше да е уведомен. Но пък кой друг можеше да бъде?

Четиримата излязоха тичешком на улицата. Итън закопча на бегом острието, прибра револвера си в кобура и наметна робата. Двете деца наблюдаваха възторжено баща си в действие.

— Накъде тръгна мъжът, скъпа? — обърна се Итън към Иви.

Тя посочи.

— Към Бродуей.

— Значи имаме късмет. На Бродуей подновяват канализацията. Ще се наложи да свърне по Оукли Лейн. Иви, Джейкъб, Джордж, догонете го! Ако ни провърви, ще ме вземе за Джордж и няма да заподозре, че съм го изпреварил. Бързо! Тичайте!

Двамата млади асасини и Джордж се втурнаха към Бродуей. Итън се стрелна към оградата на съседния двор и с един подскок и бързо изтрополяване на ботушите, все едно нанася въздушни ритници по камъните, я изкатери и се прехвърли от другата страна.

Пред него се ширна градината и за миг го обзе завист. Винаги се бе питал колко е голям дворът на съседите и сега разбра отговора. По-голям от неговия. Два пъти по-голям. Придържайки се в сенките, той го прекоси по дължина и после — в дъното, където дори градинарите не стъпват — извади скритото острие, за да си проправи път през буренака. Зад шубраците се издигаше ограда, но той я изкатери с лекота и се прехвърли на алеята от другата страна.

Цареше тишина. Чуваше се само вечното кап-кап от струяща вода. Той напрегна слух и сред далечните звуци на града най-сетне долови ритмичен тропот. Бързите стъпки долитаха от дясната му страна.

Отлично, помисли си той. Промъкна се безшумно в края на алеята и се притаи в сенките. Стъпките приближаваха. Добре. Аджай — който и да бе той — беше видял преследвачите си и се измъкваше

по заобиколен маршрут. Цялото му внимание щеше да е съсредоточено назад.

Улук, издадена тухла, перваз на прозорец... и Итън се озова на покрива на съседната сграда, очертан на фона на озареното от луната небе, но беглецът едва ли щеше да погледне нагоре. Итън се намираше кажи-речи точно над трополящите крака в алеята. Втурна се към края на покрива и скочи на следващия.

Надникна над дървената стряха към улицата долу и видя как фигура в кафяв костюм тича напред и от време на време се озърта през рамо.

С вееща се роба Итън се приземи на плочника, седна на обърнатата щайга, подпря брадичка с длан и зачака Аджай.

50.

Аджай не видя нищо, докато не стана твърде късно. Ала макар да беше бивш асасин, той все още мислеше като настоящ. Веднага отсъди каква е ситуацията, измъкна кукрито си в движение и прецени позицията и позата на Итън — отпуснато тяло и водеща ръка. Решил, че опонентът му е твърде нехаен и уязвим, атакува слабата му страна, готов да нанесе бърз и ако бе преценил правилно, смъртоносен удар.

Преценката му, разбира се, не се оказа вярна. Базираше се на предположения, предвидени от Итън, и когато кукрито на Аджай се стрелна към него, ръката на по-възрастния мъж се измъкна изпод брадичката, активирайки мигом скритото острие. Чу се звън на стомана и после болезнен писък. Оръжието на Итън, парирало кукрито, се плъзна надолу и почти разполови ръката на Аджай. Кукрито изтрополи върху камъните. Дезориентиран и заслепен от болка, индиецът успя да ритне инстинктивно сабята настрани, като същевременно отскочи да избегне следващата атака.

Итън отстъпи няколко крачки назад, докато се опомни от стъписването — как, по дяволите, Аджай се бе озовал тук? Раненият посегна към оръжието си, залитна и притиснал кървавата си ръка към гърдите, го вдигна от плочника със здравата.

— Вече не можеш да спечелиш тази битка — извика му Итън.

Другите трима се бяха появили на алеята зад тях и Аджай ги чу. Обърна се, видя, че пътят му за бягство е препречен, и пак погледна към Итън с пълното съзнание, че всичко е изгубено.

— Защо дойде в дома ми? Защо ме нападна? — Итън пристъпи заплашително напред. — Не искам да се бия с теб, но ще го направя, ако се наложи.

Аджай погледна отново назад и пак се обърна към Итън. Изправи рамене и простена, сякаш вопълът се надига от дъното на душата му:

— Съжалявам. Разкайвам се за всичко, което причиних на теб и на Кулприйт. Разкайвам се за всичко сторено.

И си преряза гърлото.

51.

По-късно, когато Джейкъб и Иви си легнаха, обсебени от яркия спомен за давящия се, хриптящ мъж, оцветил плочника в алено със собствената си кръв, Джордж и Итън се върнаха в кабинета. И двамата бяха потресени от случилото се и разтревожени от въпроси, на които нямаха отговори. Изпиха две чаши от най-хубавото шотландско уиски на Итън, преди да продумат.

(И Иви, пропъзляла от горния етаж, да ги чуе.)

— Имаме ново развитие значи — отбеляза Джордж.

— Да речем...

— Да му се не види.

Итън се взря в нищото. Мислеше, че веднага трябва да изпрати вест в Амритсар. Да им съобщи, че са останали с един асасин по-малко, и да ги попита какво се е случило с Кулприйт.

— Е, всяко зло за добро — каза. — Произшествието подготви близнаците за бойното им кръщение.

Джордж се засмя сухо.

— Това писмо... — вдигна листа. — Ще го декодираме ли?

Седнаха зад писалището и разтвориха няколко асасински книги с шифри. Не след дълго преведоха посланието. То гласеше: „Мисията компрометирана. Да се прекрати. Приятел“.

— „Приятел“, който лежи край Оукли Лейн. — Джордж остави писмото.

Скоро щяха да открият тялото. Всеки момент двамата асасини очакваха да чуят полицейска гълчава.

— Мъжът там умря от срам — каза Итън.

Пред вратата Иви се спотайваше, наострила слух, и мислеше за опозорения Аджай. От асасинските хроники знаеше, че е имало и друг — Ахмад Софиян, самоубил се по подобни причини.

— Имаш право — въздъхна Джордж. — Предал е Кредото. Но колко е казал на врага? Знаел ли е достатъчно всъщност? Никога не си бил словоохотлив пред мен. Недоумявам какво е могъл да им каже.

— Ето как стоят нещата, Джордж. Ако ти и Аджай бяхте събрали каквото знаете, щяхте да получите почти цялата картина. Но единият без другия? Никакъв шанс.

— Въпреки това трябва незабавно да информираш Призрака.

Итън задъвка замислено устни.

— Не съм сигурен. Познавам го. Ще заложи на предпазливостта и ще прекрати мисията.

— Е, така пише в бележката. — Джордж се приведе напред с объркано и притеснено изражение. — Не вярвам на ушите си, Итън! Ако информираш Призрака и той реши да продължи, значи в най-добрия случай страда от опасен оптимизъм, а в най-лошия — от самоубийствени наклонности. Ако прекрати мисията, ще постъпи правилно. Разбира се, че би препоръчал да мислим с главите, а не с желанията си. И в двата случая обаче си длъжен да му кажеш, за да му дадеш право да избира.

Итън поклати непреклонно глава.

— Вярвам на Призрака. Вярвам, че е способен да се грижи за себе си. И най-вече — вярвам му, че ще ни донесе артефакта.

— Значи трябва да му се довериш да вземе решение.

— Не, Джордж, съжалявам, не мога...

В далечината отекна полицейска сирена.

52.

И ето че денят настъпи. Ден, изпълнен с вълнение. Във вчерашните вечерни вестници от „Метрополитен Рейлуей“ бяха публикували съобщение, че тази нощ е новото начало на подземната железница. Чарлс Пиърсън ще пропътува — при това в закрит вагон — откритата отново линия между Кингс Крос и Фарингдън Стрийт. Гладстон бе пътувал с открит. Говореше се, че новият закрит вагон е последна дума в железопътния лукс. Щяха да присъстват и други видни лица, пишеше в съобщението, и гражданите също бяха поканени да станат свидетели на грандиозното събитие — стига да стоят от външната страна на ограждението.

И гражданството прие поканата. Макар строежът да бе превърнал живота на лондончани в ад от шум, кал и прахоляк, затваряйки шосета, магазини и занаятчийници; макар да бе оставил без домове хиляди бедняци, а досега не бе допринесъл с нищо за благоденствието на града; макар да изоставаше с над година от графика, а цената му възлизаше на 1,3 милиона лири стерлинги.

Въпреки всичко щяха да дойдат.

Група дърводелци бяха наети да сковат стъпала към тунела на Кингс Крос, защото подземната станция още не бе построена. През следващата година щяха да я изградят като пристройка към десетгодишната надземна гара — с фронтони от двете страни, с покриви и парапети. Щяха да заменят импровизираните платформи с истински рампи, стълбища, гишета за продажба на билети и пешеходни проходи в двете посоки.

Сега обаче станцията изглеждала като грозна дупка в земята и за да улеснят ръководните кадри на компанията и съпругите им, бяха построили стълбища и груби дъсчени платформи, а вместо с факлите, които служеха нощем на работниците, щяха да осветят тунела с лампи, окачени по цялото му протежение.

Цареше празнична атмосфера. По пладне камбаната удари три пъти както обикновено, но не за да застъпи следващата смяна, а за да изпрати в почивка работниците. Можеха да останат да гледат, разбира

се, стига да са от външната страна на ограждението, но им бе позволено също да прекарат свободното си време над халба бира в кръчми с имена като „Киселата кокошка“, „Любопитният портокал“, „Изгряващо слънце“ и прочее или със семействата си — тяхна воля. Така или иначе, за пръв път от три години в Северозападен Лондон нямаше да кънтят инструменти, да пъхтят парни машини, да дрънчат кофи, да скрибуцат конвейери.

Не че нямаше да има работници.

— Важните клечки обаче трябва да видят спретнати мъже, а не дрипава сбирщина — бе казал Марчънт и бе привикал отряд от „дубльори“.

На пръв поглед четиредесетината мними работници не се отличаваха особено от истинските, ала отблизо личеше, че са по-жилави и с по-сериозни лица. Нещо повече — докато чакаха да се появят височайшите гости, не се шегуваха и не се смееха гръмко, не се шляеха наоколо, не си крадяха кепетата и не подхващаха импровизирани игри на крикет. Призрака знаеше, че тези мускулести работници не са просто декорация. Те бяха тамплиерски редови бойци.

Докато денят се превръщаше в нощ, той разбра още нещо. Не само че не можеше да отнеме живота на невинен човек; не можеше и да позволи някой друг да го отнеме.

53.

Абърлайн знаеше за показното пътуване, но първо се отби вкъщи да нагледа Обри.

— Мислиш ли, че си в състояние да дойдеш? — попита го той.

— Не, Фреди, но ти отиди, ако искаш. Поздрави от мен старата банда. С униформата ще ходиш, нали?

Абърлайн сведе очи да се погледне.

— Приятелите ни, предполагам, ще са доста заети. Едва ли ще се занимават с мен. А и така по-лесно ще си проправям път сред тълпата. Някои все още уважават закона. О, и още нещо.

От чекмеджето на писалището си с повдигащ се плот Абърлайн извади морски далекоглед и го разтегна и сви с доволно изщракване.

— Може да ми потрябва — каза той и излезе в топлата септемврийска вечер.

Честно казано, изпитваше известно чувство за вина, че оставя Обри. Неотдавна той самият беше провесил нос, а Обри се стараеше да го изтръгва от унинието. Как му връщаше услугата? Именно. Никак. Отиваше да зяпа как важни клечки се возят на влак, вместо да разследва машинациите на Кавана, който в най-добрия случай кроеше измама, някакъв сценарий да се облагодетелства. Именно неизвестността бе проблемът — незнанието как да помогне на Обри да се върне безопасно при семейството си.

Потънал в мисли, той прекоси оживената улица, където въздухът сякаш бе нажежен от постоянното трополене на коне и карети. Мина омнибус, пълен с хора, и цилиндрите им му заприличаха на комини. В далечината истински комини тровеха Ййст Енд със спирали плътен черен дим.

Както очакваше, на Кингс Крос гъмжеше от народ. Доволен, че е в униформа, той си запроправя път с лакти към оградата край станцията. Лицемер, упрекна се мислено. Не се свениш да използваш служебното си положение, когато ти отърва. Около него се тълпеше обичайното множество — семейства с деца върху раменете на бащите си; екскурзианти; мъже в костюми и жени с бонета, всички тръпнещи в

очакване. Абърлайн ги загърби и се подпря с ръце върху коловете на оградата. С чувството, че е затворник, се взря към тунела. Промяната беше забележителна. На мястото на изкопа имаше дървена платформа със стъпала надолу. Цялото пространство бе приведено в изряден вид. Файтони и кабриолети бяха подредени в далечния край на ограждението; никъде не се виждаха купища пръст, чакащи да ги натоварят в каруци и да ги откарат. Само гола заравнена поляна, запалени мангали и самият тунел, накичен с лампи, които му придаваха едва ли не приказен вид.

Колкото до тунела, той бе покрит почти изцяло. Пъртината в земята вече изглеждаше като образцова железопътна линия. Като изключим, разбира се, един малък отсек близо до новите стълби, останал без козирка. Иначе Абърлайн гледаше към истинска подземна железница.

Край нея се бяха събрали хората, допринесли за осъществяването на проекта — неколцина незнайни важни клечки от „Метрополитън Рейлуей“ и още толкова познати лица: Кавана, Марчънт, двама от главорезите, Харди Две и Смит (къде ли се е дянал третият, очарователният Харди, почуди се Абърлайн). Не можеше да им се отрече на проклетниците. Какъвто и заговор, какъвто и тъмен план, каквото и престъпление да бяха извършили под претекст, че работят за доброто на железницата, в крайна сметка бяха успели. Бяха я построили.

С тях беше и младият индиец Бхарат Сингх. Абърлайн насочи далекогледа към изваяното му, неразгадаемо лице. Днес обаче то изглеждаше различно. Очите му излъчваха нервност. Ръкостискането приключи и групата тръгна към новите стълби, аплодирана учтиво от присъстващите работници. Преди да слязат обаче, трябваше да поздравят бригадирите. Побутнаха напред госпожа и господин Пиърсън. Бхарат Сингх ги запозна с бригадирите и пак започна здрависване.

После Кавана благодари на бригадирите и те си тръгнаха, стиснали кепетата си в ръце. Бхарат понечи да ги последва, но Абърлайн видя как Кавана го хваща за лакътя и го повежда към стълбите.

И групата изчезна. Бригадирите с шапките в ръце се отдалечиха, важните клечки от железопътната компания си запоглеждаха

часовниците в очакване да им дойде редът, а редицата работници останаха по местата си — като почетна стража или просто като стража. Възцари се напрегната тишина. Най-сетне откъм тунела се чу свистене на парен локомотив и плътни облаци пушек се издигнаха между гредите на недовършения свод. Влакът щеше да потегли всеки момент.

В дъното на ограждението бяха издигнали навес за каретите на височайшите особи. Кочияшите бърбореха, пушеха лули или се въртяха край конете.

Нямаше нищо необичайно в сцената, но Абърлайн я обходи с очи през далекогледа. Необяснимо защо, беше сигурен, че е зърнал нещо странно, сякаш е влязъл в позната стая, в която са разместили част от мебелировката.

После разбра. Как, по дяволите, го беше пропуснал? До оградата, невъзмутим и дързък, стоеше мъж в бяла роба и не откъсваше очи от тунела.

54.

Призрака видя бъдещето — бъдеще, в което го бяха приели в Ордена на тамплиерите, печелеше доверието им, домогваше се все по-близо до сърцевината на организацията им и ставаше все по-ценен за Братството.

Което значеше, че не биха му позволили да си тръгне. Дори когато тази операция приключеше, щяха да го накарат да остане и той щеше да изпълни волята им по принуда, защото невинният живот на Чарлс Пиърсън е разчистил пътя му към чистилището.

Не беше готов за това. Щом Кавана му дадеше знак да се оттегли, щеше да отиде при Итън и да му съобщи решението си — че няма да участва в мисията.

Дори да разоръжи Итън, ако се наложи. Да го обезвреди със сила, ако е необходимо. Но да сложи край веднъж и завинаги.

Само че Кавана не му даде знак да се оттегли. Повече го към стълбите.

— Размислих и реших, че е добре да видиш това...

И Призрака заслиза надолу с другите.

Погледна въпросително Кавана. *Не трябва ли да заема позиция?* Директорът обаче поклати глава — „не се безпокой“. Защо? По-късно ли щеше да изпълни задачата? Дали това беше ход от играта на Кавана? Част от изпитанието, на което го подлагаше?

Или нещо друго?

До импровизираната платформа чакаха локомотив и два вагона. Кавана поведе групата към първия.

— Новият ни вагон, както виждате, е първокласен — подхвана той като гостоприемен домакин, подканвайки семейство Пиърсън да се настанят удобно. — Преградите и столовете с ръкохватки не позволяват мястото да се препълни, а седалките с кожена тапицерия ще осигурят приятно пътуване дори на пътниците във втора класа.

— Няма прозорци — отбеляза госпожа Пиърсън с известна паника в гласа.

— О, да — кимна Кавана. — Но под земята не са необходими прозорци, госпожо Пиърсън. А и пътниците в първа класа ще разполагат с газово осветление. Каучуковите резервоари са инсталирани върху вагоните и когато потеглим, ще видите, че лампите са достатъчно силни, та да прочетете спокойно сутрешния вестник.

Седнаха — семейство Пиърсън и Кавана най-отпред, а останалите — в дъното, където имаше врата към втория вагон.

Пиърсън потупа развълнувано с бастуна си по дъските. Машинистът се появи пред отворената врата, вдигна палци и се усмихна на важните особи. После затвори вратата и се върна в локомотива. Газовите лампи трептяха, но разсейваха мрака, както бе обещал Кавана.

Влакът потегли с пуфтене и потракване.

Призрака забеляза как Марчънт се визира в него. Смит и Харди Две също го наблюдаваха втренчено. И тримата го гледаха като изгладнели мъже, които очакват вечерята си. Отсъствието на Харди — засега необяснимо — започна да го тревожи. В другия край на вагона семейство Пиърсън и Кавана разговаряха любезно, но Призрака не ги слушаше. Чудеше се каква злина се таи в очите на спътниците му.

Влакът спря на Фарингдън Стрийт и избълва грамаден облак пушек. След секунди машинистът отвори вратата на вагона и надникна вътре да нагледа пътниците, както и да се наслади на комплиментите на семейство Пиърсън колко гладко е минало пътуването. Не след дълго поеха обратно към Кингс Крос и Пиърсън посегна да извади джобния си часовник, за да провери за колко време са изменили маршрута.

— Часовникът ми? — намръщи се той.

Опипа отново и пак не го намери.

Влакът продължаваше да потраква ритмично.

— Какво има, скъпи? — попита госпожа Пиърсън.

Кавана се приведе напред с престорена загриженост. Призрака усети как го обзема страх. Позволи си зрънце надежда, че Пиърсън просто си е забравил часовника. Разбираше обаче, че обяснението не е толкова просто и вероятно е свързано някак си с него.

Вече всички във вагона бяха приковали очи в Пиърсън, който продължаваше да се потупва по корема.

— Не, не. Часовникът и верижката ми определено ги няма.

— Кога ги видя за последно, скъпи? — Госпожа Пиърсън извиси глас да надвика шума на машината и думите ѝ прозвучаха в такт с движението на влака.

— Не помня.

Харди Две подвикна от дъното на вагона.

— Бяха у вас на платформата, сър — ухили се на Призрака, преди да продължи. — Забелязах как си изваждате часовника, сър, и го поглеждате.

— О, добре, добре, значи е тук някъде — Пиърсън подпря бастуна на дъските и се изправи нестабилно.

— Седни, Чарлс — скастри го госпожа Пиърсън. — Господин Кавана, ще бъдете ли така любезен да помолите хората си да потърсят часовника...

— Разбира се, мадам.

Марчънт и двамата телохранители се засуетиха, а Призрака заобмисля трескаво как да се измъкне от положението. Тайно опипа джобовете на сакото си, да не би да са сложили там часовника, и когато вдигна глава, срещна погледите на двамата здравеняци, които му се ухилиха самодоволно.

Не, не бяха пуснали часовника в джоба му, за да го натопят. Още не.

— Не виждам никакъв часовник — каза Марчънт, подпрян на етажерката над седалките.

Призрака седеше неподвижен с чувството, че наблюдава сцената през стъкло. Кавана се придържаше старателно към сценария — олицетворение на мнима загриженост за клетия господин Пиърсън, изгубил ценния си часовник.

— Тогава ще ви помоля да си обърнете джобовете — каза той.

— Не... най-добре се претърсете един друг.

Изпълниха нареждането му. Изиграха шарадата. Призрака се бе вцепенил от напрежение. Наясно какъв ще е финалът, но неспособен да го промени.

Някой подръпна палтото му.

— Майчице мила — възкликна Смит или пък Харди Две, но нямаше значение, защото капанът бе щракнал. — Май намерих часовника на господин Пиърсън! Беше в джоба на младия Бхарат!

Смит показва часовника на Пиърсън, който го позна, изглежда тъжно Призрака и го прибра в джоба си. Кавана се изправи — олицетворение на праведен гняв, човек, чието доверие са предали във възможно най-лошия момент.

— Вярно ли е? — изпепели с поглед Призрака. — Ти ли взе часовника?

Призрака не продума, втренчен мълком в него.

Кавана се обърна към гостите си.

— Госпожо Пиърсън, господин Пиърсън, поднасям ви най-искрени извинения. Това е нечувано. Ще арестуваме Бхарат. Госпожо Пиърсън, ще позволите ли един от хората ми да ви придружи в съседния вагон, далеч от крадеца? Опасявам се да не се развилнее.

— Да, скъпа — поощри я господин Пиърсън с угрижено лице. — Оттегли се.

Марчънт се заклатушка през вагона към госпожа Пиърсън и с мазна усмивка ѝ протегна ръка да я отведе от нелицеприятната бъркотия, която ще последва. Тя тръгна с него, кротка като агънце, хвърляйки на изпроводяк уплашен, объркан поглед към Призрака.

Мъжете останаха сами.

После, точно когато влакът спря на Кингс Крос, Кавана извади кама с перлена дръжка и прониза Пиърсън в гърдите.

55.

Кавана отвори вратата на вагона, за да извика машиниста. Поздрави го за майсторското управление на локомотива и му съобщи, че след малко ще слязат.

Затвори вратата и се обърна към Пиърсън, който лежеше и подритваше немощно с крака в предсмъртна агония. Камата се бе забила право в сърцето му и той не бе издал нито звук. В съседния вагон съпругата му седеше в пълно неведение какво го е сполетяло.

Двамата главорези бяха сграбчили Призрака и го бяха приковали към седалката. Кавана се усмихна.

— Божичко, индийският злодей уби Чарлс Пиърсън! — Избърса острието в тялото на Пиърсън, прибра го в ножницата и погледна към Призрака. — Нямахте да го направиш, нали?

Призрака не продума. Стараеше се лицето му да не издава нищо, но съзнаваше, че вече е твърде късно.

— Тръба с отровни стрели. Хареса ми — сви присмехулно устни Кавана. — Планът ти ми каза всичко необходимо. Както и на господин Харди, който отиде с подкрепление да залови или да убие — честно казано, няма значение — твоя приятел и мой враг Итън Фрай.

Локомотивът издиша пара и влакът сякаш отпусна морно тяло. Призрака се замисли за Итън. Роден за воин, овладял до съвършенство изкуството да се сражава при всякакви условия. Но и нехаен, склонен да допуска грешки.

— Мъртъв е, Джаядип. И двамата сте мъртви. О, изненада ли се? Че знам името ти. Знаем името ти, знаем слабостта ти, знаем, че закрилникът ти се е нагърбил със задачата, за която не ти стига смелост. Играта приключи, опасявам се. Изигра я добре, но изгуби. Господин Пиърсън е мъртъв, с асасините е свършено, а аз имам своя артефакт.

Призрака отново не успя да прикрие смайването си.

— О, да — усмихна се Кавана, наслаждавайки се на кулминационния момент. — Ето го. — Вдигна бастуна на Пиърсън.

Показа на Призрака дръжката с месингова сфера с диаметър около седем сантиметра.

— Това е артефактът — очите на Кавана искряха, устните му бяха оголили зъбите — странна и грозна картина на любов от пръв поглед. — Изкопан от работниците преди няколко седмици и подарен на господин Пиърсън в знак на уважение. Господин Пиърсън хареса толкова много подаръка, че реши да украси бастуна си с него. Е, вече не му е необходим...

От навеса за карети Итън Фрай проследи с поглед как важните особи слизат по стълбите и се учуди защо Призрака тръгва с тях. Опита се да прогони неприятното усещане, че може би нещо се е объркало.

После видя как сред облаци пушек влакът потегля от Кингс Крос и зачака, докато се върне от Фарингдън Стрийт. Чакаше търпеливо господин и госпожа Пиърсън да се появят, позволявайки си да вярва, че все пак мисията ще се развие по план. Съжалявам, господин Пиърсън, помисли си и бръкна под робата да извади тръбата.

Снишен сред каретите обаче, някой наблюдаваше Итън. Мъжът се усмихна и в устата му блесна златен зъб. Извади нож, който просветна, озарен от лунната светлина.

Придвижвайки се покрай оградата, Абърлайн забеляза, че не е единственият, насочил се към навеса за карети. Сред тълпата се бяха появили група работници и бяха поели натам. Той спря, вдигна далекогледа и го насочи към мъжа в робата. Беше на същото място и не долавяше приближаващата опасност — крещящо видим, ала същевременно някак си невидим. Абърлайн зърна нещо в ръката му. Приличаше на... Мили боже, тръба за изстрелване на стрели?

Младият полицаи обходи каретите с поглед. Работниците вървяха към навеса, но там беше и...

Абърлайн затаи дъх. Старият му приятел Харди, разбира се. Стоеше гърбом към него, но го позна веднага. В същия момент главорезът се обърна и намигна на един от работниците.

Капанът скоро щеше да се затвори.

Абърлайн тръгна по-бързо към навеса. Вече не мислеше за мъжа в робата и дали се бори на страната на доброто или на злото. Мислеше, че трябва да предаде на Харди поздрав от Обри, и с палка в ръка си проправяше път през множеството. Прескочи оградата и се шмугна

между спрелите карета. Още веднъж благодари наум на полицейската си униформа, когато един от приближаващите работници го видя и се завъртя кръгом, преструвайки се, че нещо зад него е привлякло неудържимо интереса му. Абърлайн се намираше на няколко крачки от Харди, който все още стоеше с лице към мъжа в робата. Двамата си приличаха по едно — въобразяваха си, че са ловци, а не плячка, и това улесни Абърлайн да издебне Харди.

— Извинете, сър, ще ме осведомите ли какво ви води тук?

— Не е твоя работа какво ме... — просъска Харди, обръщайки се рязко към него.

Така и не успя да довърши, защото младият полицаиц замахна с всички сили с палката и ударът беше свиреп, не какъвто подобава на служител на закона, но Абърлайн вече не мислеше като служител на закона. Мислеше за седмиците болка. За белезите, оставени от месинговия бокс. За приятеля си, когото бяха пребили безмилостно. Ето защо замахна с всички сили с палката и устата на Харди се напълни с кръв и счупени зъби и той се строполи в пръстта.

Абърлайн видя как отдясно му налита широкоплещест работник, стиснал бухалка. Прииждаха и други, но през каретите полицаият зърна как мъжът в робата се напруга, чул суматохата. Обърна се и в същия момент бухалката халоса Абърлайн по слепоочието. Той падна в полусвяст с насълзени очи и глава, виеща от болка. На няколко крачки от него Харди вече се изправяше на колене с брадичка, увиснала под странен ъгъл, и очи, пламнали от ярост — и с нож, който се стрелна през мрака към Абърлайн.

Полицаият се претърколи, но го спряха стъпалата и краката на работника, надвесен над него с кама в ръка.

— Остави ми го — изфъфли Харди, макар през счупените зъби думите да прозвучаха по-скоро като „охтафимихо“.

Работникът обаче го разбра и отдръпна длан. Харди, разкривил лице като разярена кървава маска, се спусна към Абърлайн и вдигна лакът, готов да забие ножа си в него.

— Спри — заповяда мъжът в робата и Харди го послуша, защото усети механизма на скритото острие да охлажда врата му.

— Отпрати хората си — каза Итън.

Чуваха как към тях тичат подкрепления.

Харди проговори и през счупените зъби думите прозвучаха като „фъуфинамайнафафи“, Итън Фрай го разбра и скритото острие прониза гърлото на главореза, появявайки се кърваво и блестящо под брадичката му. С другата си ръка асасинът измъкна револвера си. Изстрел процепи нощта и работникът, притиснал Абърлайн, залитна назад. Итън се завъртя. Револверът му изгърмя пак и пак и сред каретите се строполиха още тела. При първия изстрел тълпата изпадна в паника и писъците подплашиха конете. Ужасените кочияши залегнаха на земята.

Револверът на Итън се изпразни, но нападателите се бяха разколебали и той се втурна към Абърлайн.

— Аз съм Итън Фрай — каза, протягайки длан да му помогне да се изправи. — Дължа ти услуга. Няма да го забравя, полицай Абърлайн. Братството плаща дълговете си. А сега ме извини, чака ме работа.

При тези думи той прескочи оградата и хукна към тунела. Мъже в костюми се разбягаха при вида на дивата фигура, трополяща по дъските към тях. Шайката мними работници също го забелязаха, но той не се разтревожи особено, защото между него и стълбите имаше само четирима. Измъкна тръбата изпод робата си и тичешком извади две стрели от колана си, стисна ги между зъбите си, зареди първата в тръбата и я изстреля.

Най-близкият мъж падна със забита в гърлото му стрела с отровен връх. От уважение към Пиърсън Итън бе използвал скъпа отрова — безболезнена и с бързо действие. Освен убождане по врата врагът му не бе усетил нищо. Ако знаех, че ще ми послужат срещу тамплиерите, помисли си Итън, щях да използвам по-евтина отрова.

Зареди втората стрела и я изстреля. Падна още един мъж. Трети извади къса закривена сабя изпод куртката си и се спусна с проклетия към Итън. Устата му блестеше от слюнка и беше бавен. Итън не се възгордя, че успя да отблъсне първия му удар — лесно предвидим загребващ замах. После скочи напред и прониза противника си с острието. Завъртя се, за да не го опръскаат капките кръв от задавеното му предсмъртно покашляне, и същевременно посрещна атаката на последния мъж. Този беше по-добър, по-бърз, по-сериозен проблем. И той имаше закривена сабя и също започна с режещ удар, който Итън

отблъсна. Размениха още два удара, преди острието му да каже решителната си дума.

Другите работници приближаваха, но той стигна пръв до стълбите. Не си направи труда да ги използва обаче — плъзна се по носещите греди, докато обувките му изтрополиха върху дъските на импровизираната платформа. Там чакаше влакът. На пръв поглед не забеляза нищо особено.

После усети как земята се раздвижва. Чу грохот. Земята се люлееше, несъмнено. Достатъчно да го накара да залитне. Гредите от покрива на недовършения свод на тунела започнаха да падат.

Във вагона Призрака видя как Кавана се наведе и блъсна бастуна в пода. Изтръгна сферата от тояжката и я захвърли. Усмихнат победоносно, огледа артефакта. После алчните му очи се насочиха към Призрака, който усети как въздухът затрептява, сякаш идолът е намерил поклонниците си и им показва силата си. И наистина — двамата главорези го наблюдаваха, благоговейно ококорени. Призрака си спомни историите за светлинни спектакли, безгранично познание и прозрение. Сетне видя разруха, унищожение и опожарени бойни полета и се запита каква стихия е помогнал да пуснат на свобода. Задачата му беше да се сдобие с артефакта. В най-лошия случай — да не позволи да попадне в ръцете на врага. Беше се провалил.

— Чувате ли? — гласът на Кавана го изтръгна от мислите.

Сферата просия в дланта му и, да, освен ако не бяха жертва на една и съща халюцинация, всички го чуваха.

Сферата сякаш напяваше странна мелодия.

Внезапно вратата към съседния вагон се отвори рязко и Марчънт се върна, затръшвайки я зад себе си. Госпожа Пиърсън остана сама, питайки се несъмнено кога ще слязат.

— Итън Фрай идва — каза задъхано Марчънт.

Тутакси невидимите пулсиращи вълни, излъчвани от сферата, станаха по-мощни.

— Какво? — не повярва Кавана.

— Госпожа Пиърсън поиска да я пусна. Отворих вратата и забелязах Итън Фрай на площадката над стълбите — обясни Марчънт.

— Видя ли те?

— Беше с гръб към мен. Не...

Вратата на вагона се отвори. Кавана се завъртя светкавично и хвърли камата. Чу се кратък вик.

Итън, помисли си Призрака. Но във вагона падна тялото на машиниста.

Всички го почувстваха. Земята се раздвижи. Чу се грохот и Кавана се втренчи в артефакта с ужасяващо изражение, опиянен от усещането за безгранична власт. И дали въображението го подвеждаше, или бе истина, но на Призрака му се стори, че сферата засиява по-ярко, почти самодоволно. *Вижте ме! Вижте докъде се простира могъществото ми.*

И после светът рухна.

56.

Тунелът издържа, но насипите се раздвижиха и недовършеният покрив над вагона се срути и лавината от громолящи греди, трески и отломки даде на Призрака шанса, от който се нуждаеше. Той се отскубна от ръцете на главорезите.

— Итън! — извика и влетя в съседния вагон, където госпожа Пиърсън пицеше ужасена, обвила глава с длани.

При вида на Призрака писъците ѝ отекнаха с двойна сила. Той отвори вратата на вагона, скочи върху платформата и почти се блъсна в Итън Фрай.

— Убийте ги — изкрещя Кавана с глас, извиращ сякаш от бездната на пъкъла. — Убийте ги и двамата!

Главорезите излетяха през вратата на вагона и им препречиха пътя напред. Зад тях приближаваха работниците. Харди Две бръкна под самото на костюма си, измъкна револвер и се прицели в Призрака.

Без да трепне, той го нападна. Помечта си за миг скритото му острие да е у него, но се наложи да се задоволи със загрубелия ръб на ходилото си. Завъртя се във въздуха, изби револвера с един ритник, после отметна главата на главореза с удар в брадичката с другия крак.

Оръжието се плъзна настрани, а двамата мъже залитнаха върху платформата, но Призрака реагира по-бързо — ритна отново и този път кракът му улучи мястото под брадичката. Последва изхрущяване, което значеше, че Харди Две или е мъртъв, или извън строя. На Призрака му беше все едно.

В същото време Итън се наслаждаваше на компанията на Смит, който беше извадил дълъг кортик и го размахваше диво без никакъв шанс да затрудни асасина. Итън, разбира се, отскочи пъргаво настрани и усети успокояващото гъделичкане на механизма над китката. Острието изскочи и се заби във врата на Смит.

Внезапно земята се разтърси по-силно и в същия момент Кавана излезе от вагона и застана пред тях. Камата му бе забита в машиниста, но сега той не се нуждаеше от нея. Имаше артефакта. Сферата сияеше и пулсираше в такт с трусовете.

На двайсет стъпки от него Итън и Призрака се спогледаха уплашено. Кавана вдигна артефакта, сякаш поднася дар на боговете. Гредите простенаха страдалчески и отгоре се сипна нова лавина. В далечината ехтяха викове на зрителите, ужасени от земетресението. То се ожесточи още повече и озарено зад сияйната сфера, лицето на Кавана се разкри в маниакална усмивка, а очите му се промениха до неузнаваемост. У мъжа, погребвал цял живот човешката си природа в името на амбицията, вече не бе останала и капка човечност.

Обсебен от идола си, той не забелязваше как Марчънт се промъква към него.

Не видя как Марчънт изважда камата с перлена дръжка от тялото на машиниста.

— Крофърд Старик ти изпраща поздрави — изкрещя чиновникът и заби острието в мишницата на Кавана.

Очите на директора се разшириха от болка, шок и изумление от внезапния обрат на събитията. Мигом ритмичният пулс на артефакта се забави. Кавана падна на колене с потъмняло от кръв сако. Погледна към Марчънт, втренчи се в двамата асасини и падна ничком. И навярно в този последен момент частица от разсъдъка му се върна, колкото да прозре какви злини е извършил, и докато Кавана напускаше белия свят с влажно гъргорене, давейки се в собствената си кръв, Призрака се надяваше безименният сепой да го чака, за да го приветства в ада.

Мними работници заприиждаха на платформата зад тях. Марчънт грабна артефакта и Итън Фрай скочи да го изтръгне от ръцете му. Всичко се случи за частица от секундата, преди срутена греда да възпламени газовия резервоар върху покрива на влака и чисто новият закрит вагон на „Метрополитън Рейлуей“ да избухне в пламъци.

Итън и Призрака се хвърлиха към най-близкото укритие — тунела. Зад тях бушуваха огън, хаос и врява. След миг, когато шумът от експлозията стихна, чуха Марчънт да крещи на работниците:

— Хванете ги! Бързо!

И двамата се втурнаха на запад към Падингтън.

— Искам да ти кажа нещо — подхвърли му Итън, докато тичаха в мрака между релсите и изострените им сетива ги водеха напред.

Най-сетне стигнаха ямата за пара на Лайнстър Гардънс и се издърпаха един друг горе, където бяха в безопасност. Шайката работници, разбира се, минаха точно под тях, без дори да погледнат нагоре.

Асасините замълчаха, опитвайки се безуспешно да осъзнаят случилото се.

— Какво искаш да ми кажеш? — задъхан, Призрака най-последно дръзна да наруши тишината, макар да се страхуваше от това, което ще чуе.

Итън въздъхна.

— Аз съм виновен. Не се вслушах в предупрежденията.

— Какви предупреждения?

Итън разказа на Призрака за Аджай и забеляза как по лицето му се изписва дълбока скръб.

— Как можа? — отрони Призрака най-сетне.

Итън го погледна печално.

— Прецених, че е за добро.

— Не си преценил правилно.

Отново настъпи мълчание, нарушено от тихия глас на Итън:

— Само аз ли съм жертва на погрешна преценка? Как успяха да разберат кой си, Джаядип?

Призрака го погледна гневно.

— Всичко, което правех, беше породено от желание да помагам на събратята си. Не е ли това правилният път? Не е ли това пътят на асасина?

— Това е. Но ако тези доводи ти служат като извинение, прости ме, но аз действах, воден от желание да помогна на цялото човечество.

— Беше обсебен от артефакта досущ като него.

— Манията ми обаче бе продиктувана от стремеж той да не попадне в грешни ръце и сега, след като видяхме на какво е способен, знам, че съм имал право.

Призрака бе отрасъл с истории за красиви светлинни спектакли. В най-лошия случай очакваше артефактът да е просто лъскав талисман. Стана обаче свидетел на съвсем друго.

— Е, сега е в грешни ръце — отбеляза той.

— Не за дълго.

Под тях се чу вик:

— Хайде! Отиваме в тунела под Темза.

— Скоро ще разчистят брега. — Итън забарабани нервно по пръстта. — Артефактът обаче сигурно е преполовил пътя до Старик.

Призрака не го слушаше. Вече му беше все едно. Мислеше за заповедта, която бе чул. „Тунелът под Темза.“ Тамплиерите знаеха за Маги — знаеха, че чрез нея могат да се доберат до него, а чрез него — до Итън, а вероятно артефактът не им беше достатъчен. Искаха да смажат асасините.

— Трябва да отида при Маги.

— Аз трябва да тръгна по следите на артефакта — каза Итън. — Твоята съвест ти диктува да се върнеш в тунела, моята ме тегли в друга посока.

— Върви след безценния си артефакт — махна му горчиво Призрака и се изправи.

Шест мили деляха Лайнстър Гардънс от тунела под Темза. Тамплиерите имаха преднина и пътуваха с карета, но Призрака беше бърз и целеустремен и познаваше добре маршрута. Успя да стигне дотам за час.

Но се оказа, че е закъснял. Пред осмоъгълния мраморен вход вече бяха подредени фойтони. Наоколо се щураха мъже с факли и лампи. Други тичаха и крещяха. Чуваше се зловецко тупане на палки и в отговор отекваха болезнени стенания. За обитателите на тунела схватките бяха ежедневие, но не бяха свикнали на толкова злостни, разрушителни и целенасочени набези.

А целта?

Да заловят Маги.

Той обаче нямаше да им го позволи. Този път нямаше да се провали.

Сред хаоса Призрака зърна Харди Две. Последният оцелял главорез на Кавана стоеше до карета с револвер в едната ръка, с другата стискаше раненото си лице и крещеше заповеди:

— Доведете старицата! По-бързо!

Нямаше и следа от Марчънт, но Призрака предположи, че Итън е прав — артефактът пътуваше към Крофърд Старик. *Успех, Итън. Направи своя избор.*

Призрака притича край няколко вкопчени в схватка тела през входа на тунела и влетя в преддверието. Край бариерата сблъсъкът беше най-разгорещен. Сред стената от тела зърна посребрялата коса на Маги. Тя крещеше и ругаеше с пълно гърло. Тамплиерите я дърпаха, за да я изтеглят над бариерата, а другарите ѝ от тунела се опитваха да я спасят, но не бяха достатъчно снаряжени. Тамплиерските палки и ножове се вдигаха и спускаха и окуражителните викове се превръщаха в болезнени писъци. На Призрака му се стори, че вижда детектив Хейзълуд някъде сред морето от хора, но лицето му мигом изчезна. След секунда осъзна, че не чува командите на Харди Две, и в същия момент глас изотзад му просъска:

— Проклет кучи син...

Харди Две беше десничар. Носеше „Уебли“, който биеше надясно.

Призрака взе под внимание двата фактора, завъртя се и се сниши под ръката на Харди Две. В същия момент със задоволство чу как въздухът се разцепва на цели десет сантиметра встрани от главата му. После проехтя писък. Един тамплиер по-малко, помисли си Призрака и прекърши ръката на Харди. Грабна кортика, затъкнат на кръста му, и го заби в гърдите му.

Харди Две се вкопчи в него и Призрака видя как живецът гасне в очите му, на сантиметри от неговите. Усети как му прилява и го обзе отчаяние, че отнема живот.

Маги го бе забелязала.

— Бхарат! — извика тя иззад бариерата и тамплиерските главорези извърнаха глави и видяха как командирът им се свлича безжизнено в краката на Призрака.

Стегнаха редици и се подготвиха за нападение.

Призрака прехвърли ножа от едната си ръка в другата, дезориентирайки първия тамплиер, втурнал се към него. Смел мъж. Глупав мъж. Умря за секунди и сега Призрака имаше две остриета — кортик и закривена сабя. Използва ги, за да разпори гърлото на втория нападател, завъртя се и с opakото на ръката си замахна със сабята и отвори корема на третия. Умееше да се бие майсторски и да сее смърт. Не му доставяше удоволствие. Просто умееше.

Хората от тунела вече бяха успели да издърпат Маги и да я отведат към укритието на стълбището. Тамплиерите навярно разбраха, че играта е приключила; видели как босоногият индиец погубва светкавично тримата им побратими, вероятно решиха, че благоразумието е основна съставка на воинската доблест; или пък смъртта на Харди Две ги бе разколебала — каквато и да беше причината, ненадейно прокълтя вик:

— Оттегляйте се! Отстъпление!

За секунди преддверието опустя, каретите разчистиха мястото пред входа и нашествениците освободиха тунела.

Запъхтян, Призрака пусна кортика и сабята на пода и те иззвънтяха глухо върху мрамора. Той прескочи бариерата и тръгна към нишата си.

Хората, събрали се в ротондата, го поздравиха с възторжени възгласи.

— Къде е Маги? — попита той позната жена и тя му посочи тунела.

— Заведоха я на безопасно място — отвърна тя, целуна го бързо по бузата и го потупа по гърба.

Множеството продължи да го приветства с викове и овации, докато прекосяваше ротондата. Най-сетне навлезе в тунела, загърбвайки гъмжилото, стъписването и вълнението от битката.

Вече беше решил, че отсега нататък не принадлежи на Братството. Нямахше да проговори на Итън Фрай. Нека асасините и тамплиерите водят вечната си борба. Той щеше да остане тук, при своите хора. Тук му беше мястото.

„Заведоха я на безопасно място“, спомни си думите на жената.

Кой я беше завел?

В ума му изплува лицето на частния детектив, мяркащо се в мелето. Затича.

— Маги! — извика, устремен към нишата, където тя стъкваше огъня, раздаваше супа и получаваше обич и признателност като законна майка на тунела.

Тя лежеше на земята. Убиецът я бе пронизал многократно, разкъсвайки роклята ѝ. Сивата ѝ вещерска коса бе напръскана с кръв. Очите ѝ, искрящи от гняв, радост и жар, сега бяха помътнели мъртвешки.

Върху гърдите ѝ бяха забили бележка: „Дългът е платен“.

Призрака падна на колене и прегърна Маги. Сложи главата ѝ в скута си и хората от тунела чуха скръбните му, отчаяни вопли.

ТРЕТА ЧАСТ
МЕТЕЖЕН ГРАД

58.

Зъзнец, мокър и посърнал, асасинът Джордж Уестхаус се помайваше край страничните коловози на Кройдънската гара. Над цяла Англия ли бе надвиснал морен облак? Или само над него? Назрява буря, помисли си той. И в буквален, и в преносен смисъл.

Беше февруари 1868 — пет години след злокобните събития в тунела на подземната железница. След онзи ден Итън Фрай и Призрака се оттеглиха безславно — Призрака в убежището си в прохода под Темза — доброволно изгнание, изпълнено с разкаяние и самообвинения; Итън — да отглежда следващото поколение асасини — необременени от разочарованието и провалите на предшествениците си. Ново поколение с непомръкнала амбиция и въодушевление. Нов път.

Колко жалко, помисли си Джордж, че Итън няма да ги види в действие.

Преди няколко седмици Итън бе починал едва на четиридесет и три. Плевритът го отнесе в гроба. През дългите часове, прекарани до леглото му, Джордж виждаше как старият му приятел вехне като плод, попарен от слана.

— Намери артефакта, Джордж — настоя веднъж той. — Изпрати Иви и Джейкъб да го търсят. Бъдещето на Лондон е в техните ръце. Близнаците, ти и Хенри — няма други.

— Мълчи, Итън — скастри го Джордж и се облегна назад в стола, за да скрие сълзите, парещи в очите му. — Ти ще ни поведеш. Непобедим си, Итън. Неуморим като влаковете, които пуфтят през Кройдън денем и нощем.

— Надявам се, Джордж, надявам се...

— А и засега Съветът отказва да одобри операция в града. Смятат ни за твърде слаби.

— Знаем кога сме готови по-добре от Съвета. И сме готови! Хенри ще помага с информация. Иви и Джейкъб ще действат.

— Е, тогава побързай да оздравееш, за да придумаш Съвета.

— Опитвам се, Джордж, опитвам се...

Разкашля се обаче толкова силно, че ленената кърпа, която притискаше в устата си, се оцвети в яркочервена кръв.

— Бяхме толкова близо, Джордж — каза му след време, когато вече слабееше от ден на ден. — Бях на няколко крачки от артефакта. На колкото съм от теб сега. Без малко да го стигна...

— Направи всичко по силите си.

— Значи силите ми не са били достатъчно, защото операцията не успя, Джордж. Провалих се.

— Попречиха ти неподвластни на волята ти обстоятелства.

— Предадох Призрака.

— Той самият допусна грешки. Не знам дали го съзнава. Не знам и дали грешките му са били сред причините за неуспеха на мисията. Факт е обаче, че не ни провървя. Сега трябва да се съсредоточим върху бъдещето и да се прегрупираме.

Итън обърна глава към него и сърцето на Джордж се сви. Вярно беше, че постиженията на Итън като асасин не можеха да съперничат на подвизите на Алтаир, Ецио или Едуард Кенуей, но той също бе неоценим за Братството. Дори обезсърчен, приятелят му излъчваше жажда за живот. У него се долавяше неспирна вътрешна борба, случваше се да се залута без посока, но винаги намираще воля да продължи напред.

Сега обаче сияйната му някога кожа бе пожълтяла и отпусната; очите, пламтели с жар — помътнели и обрамчени с тъмни кръгове. Итън вече нямаше сили да търси пътя си в живота — бе поел по дългия път към смъртта.

Първо го повали треска. После, когато треската сякаш отмина, го налегнаха болки в гърдите. Започна да кашля кръв, извикаха лекаря и той постави диагноза плеврит. Бенджамин Франклин починал от плеврит, отбеляза флегматично докторът. И Уилям Уърдсуърт.

Увери обаче семейството, че плевритът е белодробна инфекция, и ако пациентът си почива, съществува вероятност да се излекува. Много пациенти оздравявали.

Но не и Бенджамин Франклин и Уилям Уърдсуърт.

Не и асасинът Итън Фрай, оказа се. Защото с всеки изминал ден болестта оставяше все по-дълбок отпечатък върху лицето му, а кашлицата раздираше дълбините на гърдите му с ужасяващо гъргорене. Ехото ѝ отекваше из цялата къща. Итън бе пожелал да го

преместят в стая на тавана — за да не тормоси близнаците с болестта си — но кашлицата му слизаше надолу по стълбите, където Иви и Джейкъб споделяха тревогата си с прехапани устни, сведени очи и погледи, черпещи сила един от друг. В много отношения реакциите на децата бяха мерило за страшното упорство на болестта на бащата — подбелени очи отначало, сякаш преувеличава болезките си, за да го поглежат; все по-тревожно мълчаливо споглеждане, щом стана отчайващо ясно, че няма да оздравее за дни или дори за седмици; после настъпи период, когато кашлицата му ги караше да потръпват и очите им се напълваха със сълзи; напоследък, изглежда, им се приискваше всичко да приключи, та баща им да не страда повече.

Итън ограничи посещенията им в стаята му. Иначе биха стояли до леглото му денонощно, както навремето той не се отделяше от обичната си съпруга Сесили. Навярно преживяното тогава го бе убедило, че леглото на любим болник не е подходящо място да се застояваш дълго.

Понякога обаче, ако се чувстваше достатъчно добре, ги извикваше, казваше им да изтрият безпокойството от лицата си (защото още не е умрял, за бога) и ги напътстваше как да организират наново съпротивата срещу тамплиерите. Информира ги, че в писмо до Съвета е изискал одобрение близнаците да се включат в борбата.

Итън разбираше, че не му остава много. Знаеше, че напуска този свят. Като шахматист разполагаше фигурите си върху дъската за последна атака, в която няма да вземе участие. Но искаше да подготви фронта.

Навярно това беше неговият начин да изкупи грешките си.

Ядосваше се, че Съветът отказва да му даде благословията си; всъщност членовете му отлагаха решението за каквито и да било действия в Лондон, докато не ги информират за ситуация, заслужаваща да се предприемат действия. Патово положение.

Една вечер Джордж го посети отново. Както винаги, поговориха и после, както винаги, Джордж задряма в уютната, топла стая под покрива. Отвори рязко очи, сякаш разбуден от шесто чувство. Погледна към Итън и видя, че лежи на една страна, скръстил ръце пред гърдите си, със затворени очи и отворена уста, от която към подгизналите от пот чаршафи се стичаше тънка нишка кръв.

С натежало сърце Джордж пристъпи към него, обърна го по гръб, дръпна завивката до брадичката му и избърса кръвта.

— Съжалявам, Итън — повтаряше на приятеля си. — Съжалявам, че заспах, когато трябваше да ти помогна да тръгнеш към другия свят.

Слезе тихо долу и свари близнаците в кухнята. Напоследък Иви и Джейкъб не се разделяха с асасинското си облекло, сякаш да демонстрират, че отсега нататък те ще носят факлата. През онази нощ и двамата седяха един срещу друг, вдигнали качулките на робите си. Втренчени в свещта върху голата маса, водеха същия безмълвен разговор на скръбта, продължаващ вече седмици наред.

Забеляза, че се държат за ръка, навярно разбрали и почувствали същата сила, разбудила Джордж. Защото когато се обърнаха към него и го погледнаха, в очите им прочете ужасното прозрение, че баща им е мъртъв.

Не продумаха. Джордж просто седна до тях и после, когато се зазори, тръгна към дома си, за да изпрати вест на Съвета, че един от братята ги е напуснал.

В къщата на покойника пристигнаха съболезнователни писма, но в съответствие с асасинската традиция погребението бе съкровена, тиха церемония, на която присъстваха само Джордж, Иви и Джейкъб — трима опечалени и свещеник за прощалната молитва. Прах при праха, пепел при пепелта.

После ги обгърна тежко безвремие. Докато Джордж разбра, че артефактът от подземната железница е близо. Нямахше време да иска одобрение от Съвета. Щяха да настояват за по-подробна информация, а операцията не търпеше отлагане. Джордж знаеше точно какво иска Итън. Иви и Джейкъб бяха готови. Трябваше да действат.

59.

И така, на Кройдънската гара, принадлежаща на „Ферис Айрънуъркс“ — сивкав свят на бълващи пушек локомотиви, трополящи вагони и стенещи спирачки — Джордж се срещна с близнаците за пръв път след погребението на Итън.

Както винаги се стъписа при вида им — Джейкъб притежаваше чара на баща си, същите очи, в които танцуваха палави и упорити искри; Иви, от друга страна, бе огледален образ на майка си. Дори по-красива, ако изобщо беше възможно. Имаше вирната, властна брадичка, луничави скули, пленителни, будни очи и плътни устни, които рядко се усмихваха широко.

Джейкъб носеше цилиндър. Дрехите им бяха свободни и пригодени съобразно случая — дълги палта с колани над дискретни защитни жилетки и ботуши с безшумни подметки и едва различими стоманени върхове. На китките им бяха закопчани скритите остриета, с които и двамата боравеха майсторски (Иви дори по-майсторски от Джордж според Итън), пръстите им бяха покрити с метални протектори, служещи и като боксове.

Снишен зад товарен вагон, Джордж ги наблюдаваше как прекосяват гарата — две забележителни фигури в забележително облекло, но баща им ги бе обучил добре. Децата му владееха не по-зле от него изкуството да остават невидими пред погледите на всички.

Под натежалото буреносно небе те се поздравиха, спомняйки си безгласно за Итън. Джордж ги бе уведолил с писмо каква задача ще им възложи и ги бе предупредил да не я подценяват. Преди да умре, Итън бе разказал на близнаците много малко за райската частица, средоточие на провалената му мисия през 1862 година. Все пак това не беше величав епизод от историята на Братството. Знаеха обаче, че става дума за изключително могъщ предмет. Другото щяха да научат, когато започне операцията.

Бойното им кръщение.

Клекнаха до него. Джейкъб, килнал предизвикателно цилиндъра си, бе по-дръзкият от двамата. По-безцеремонен, по-нетърпелив, попил

грубоватия акцент на улицата. Иви беше по-разсъдлива и по-деликатна. Каdifената обвивка обаче криеше стоманена сърцевина.

— Оттук откарват желязото до пристанището. — Джордж посочи релсите. — Тамплиерът, който движи нещата, се казва Рупърт Ферис. Той е мишена номер едно. Мишена номер две е сър Дейвид Брустър, у когото е дрънкулката. Ясно?

Близнаците бяха млади, целеустремени и безстрашни, а може би, помисли си Джордж, проследявайки ги с поглед как се изкатерват върху вагона, и находчиви.

— Дами и господа — каза той с усмивка, — представям ви неудържимите близнаци Фрай. Всяка нощ се подвизават в Ковънт Гардън.

Иви го погледна утешително.

— Не бой се, Джордж. Проучих грижливо плана на лабораторията и всички маршрути.

Той се отдръпна, чул да изсвирва локомотив.

— Джейкъб... — подхвана.

— Ще предам поздравите ти на Ферис — прекъсна го младежът.

Двамата с Иви наблюдаваха как влакът трака по коловоза към тях. Снишиха се върху покрива на вагона, готови за скок.

— Иви... — каза предупредително Джордж.

— По-късно ще си побъбрим, Джордж — усмихна му се тя и близнаците скочиха, приземявайки се грациозно върху минаващия влак. Махнаха на Джордж и операцията започна.

— Нека Кредото да бди над вас — извика им Джордж, но едва ли го чуха.

Изпрати ги с поглед, изпълнен със странна смесица от чувства — завист, че са толкова млади, гъвкави и пъргави. И загриженост, че Итън може би греши и още не са готови за битка. Не и за битка в такъв мащаб.

Но най-вече надежда — надежда двамата невероятни млади асасини да наклонят везните в своя полза.

60.

— Горкият, страхува се повече от всякога. Времето е безмилостно — каза Иви на брат си, надвиквайки рева на локомотива.

Джордж им пожелаваше Кредото да бди над тях, но шумът заглушаваше гласа му.

— Иви Фрай, откъде си го наследила? — укори я Джейкъб.

— От същото място като теб, Джейкъб.

Погледите им се срещнаха — мълчалива среща в памет на майка им и баща им и признание, че сега се уповават само един на друг.

— Забавлявай се — пожела ѝ Джейкъб.

Наближаваха железодобивната фабрика по релси, виещи се между тъмни индустриални сгради и комини, бълващи задушлив дим.

Джейкъб смъкна цилиндъра, сви го и го пъкна под робата с обиграно движение. Нахлупи си качулката и Иви сложи своята. Бяха готови.

— Не умирай — каза му тя и проследи с поглед — и със свито сърце, макар и неволно — как брат ѝ приляква върху покрива на вагона и се подпира върху него с длани с разперени пръсти. Когато влакът се изравни с фабриката и тъмната тухлена стена се устреми към тях, Джейкъб скочи — още един съвършено изпълнен скок — до перваза на прозорец на първия етаж. След секунда щеше да е в сградата. Фигурата му се смали и изчезна от погледа ѝ. Следващата ѝ вест от него щеше да бъде под формата на експлозия — когато побегне от фабриката, опръскан с кръвта на Рупърт Ферис. Дотогава обаче имаше още време. Сега тя се подпираше на коляно върху покрива на вагона, вятърът развяваше робата ѝ, а влакът прекосяваше покрайнините на Кройдън на път за пристанището по-нататък по линията. Там според плана, изпратен им от Джордж, се намиреше лабораторията, където бяха скрили артефакта; там, ако информацията на Джордж беше вярна, сър Дейвид Брустър го изследваше. Какво знаеше за него? Каквото бе прочела в древните ръкописи, разбира се, но те бяха малко двусмислени. Баща ѝ обаче го беше видял в действие

— как сияе, как сякаш се храни от вътрешната енергия на притежателя си и превръща нещо тъмно и първично в разрушителна сила.

— Изтрий това изражение от лицето си, Иви — бе добавил троснато той. — Артефактът не е нещо, на което да се възхищаваш. Той изисква извънредна предпазливост, а понеже е гибелно оръжие, не бива да остава в ръцете на врага.

— Да, татко — бе отвърнала послушно тя, но честно казано, примамливостта на предмета засенчваше вероятната му пагубност. Да, артефактът бе страховит и към него трябваше да се отнасят с уважение, но въпреки това...

Пристанището, накъдето се бе насочил влакът, изникна по-ясно на хоризонта. Иви се обърна и пропълзя по покрива на вагона, докато стигна до люк. Отвори го и се спусна долу. Отметна качулката, издуха кичур коса от лицето си и се огледа.

Заобикаляха я сандъци с надпис: „Старик Индъстрис“.

Крофърд Старик. Дори самото споменаване на името му пробуждаше у баща ѝ болезнени спомени. Старик бе тамплиерският Велик майстор, мъжът, когото с Джейкъб бяха дали обет да отстранят. Независимо какво мислеше Джордж. Независимо дали Съветът би одобрил, или не, близнаците бяха решили, че ще изпълнят най-добре завета на баща си, ако свалят Крофърд Старик от поста му; да му отнемат артефакта, лакеите и бизнеса — все стъпки по пътя, водещ до гибелта и опозоряването на Старик.

В същия момент вратата на вагона се отвори и Иви се скри. Влезе мъж — неясен клатушкащ се силует в мрака, застанал в очертанията на рамката. Едър мъж, помисли си тя, и впечатлението ѝ се потвърди, когато блесна огниво и той вдигна лампа, за да освети мрака.

— Къде е? — обърна се през рамо към невидими придружители. — Къде е доставката за Брустър?

Познато име. Брустър. Свита в сенките, Иви зачака. Този мъж щеше да е първата ѝ жертва. Бойното ѝ кръщение. Сгъна китка, за да усети окуражителната тежест на скритото острие, което се плъзна леко и тихо по кожата ѝ. Напомни си, че е готова. Но си спомни и друго — как баща ѝ винаги повтаряше, че обучението не може да те подготви да отнемеш човешки живот.

— Да му отнемеш всичко, което е и което ще бъде, да хвърлиш в скръб семейството му, да надигнеш вълна от мъка и жажда за отмъщение, чийто грохот навярно ще отеква векове наред.

Баща ѝ знаеше, че да си подготвен и да си наистина готов, са две различни неща.

Иви беше подготвена, но наистина ли беше готова?

Трябваше да бъде. Нямахше избор.

Мъжът наруга другаря си. Скастри го, че е глупак. Зад сандъка Иви вдигна качулката си с две ръце, извличайки сила и успокоение от символичния ѝ смисъл, и активира острието.

Подсвирна тихо.

— Кой е там? — попита мъжът, вдигна лампата и пристъпи две крачки по-навътре.

Стигна до укритието на Иви и тя затаи дъх, чакайки момента. Очите ѝ се плъзнаха по острието и се насочиха към мястото точно зад ухото на мъжа, където щеше да проникне, пронизвайки мозъка. Бърза безболезнена смърт.

Но все пак смърт. Тя се надигна на пръсти, отлепила пети от дъските на пода. С едната си ръка се подпираше, с другата вдигна оръжието. Напомни си, че той е враг. Съучастник на хората, решени да преследват и тиранизират всеки, който не споделя стремежите им.

Вероятно той не заслужаваше да умре. Но щеше да умре в името на кауза, по-велика и от двама им.

С тази мисъл тя изскочи иззад сандъка, острието ѝ се заби право в целта и жертвата ѝ издаде тихо, почти недоловимо гърлено стенание. Тя подхвана безжизненото тяло, отпусна го безшумно върху мръсния под на вагона и в знак на уважение затвори очите му.

— Никога не е лично — така казваше баща ѝ. И после се поправяше: — Рядко е лично.

Иви се отдалечи от мъртвия. Не беше лично.

Помисли си, че сега трябва да им отвлече вниманието. Ако успееше да раздели вагоните...

Отвън стоеше другарят на първия охранител. Дремеше и тя го обезвреди бързо. Баща ѝ с право казваше, че става по-лесно. Почти не се замисли за втората си жертва. Не затвори очите на мъжа — остави го там, където падна, и продължи напред към локомотива. Притисна се

към стената на следващия вагон, за да не я забележат двамина бърбиви стражи.

— Как се спогаждат сър Дейвид и госпожица Торн? — попита единият.

— Намръщила се е като черен облак — отвърна другият. — Залагам пет шилинга, че нещо не ѝ е по вкуса.

— Старият сър Дейвид ще си изпати тогава.

Люси Торн. Иви беше чувала името, разбира се. С Брустър ли щеше да я види?

Изчака стражите да отминат и прекоси първия вагон до мястото, където бе свързан с локомотива. Нямахше много време; не след дълго щяха да открият телата на мъжете, които беше убила. Благодарни мислено, че носи ръкавици, и улови металната скоба. Под напора на вятъра и без да поглежда към бягащите под краката ѝ релси, освободи стягата.

Подскочи пъргаво към локомотива и проследи с очи как вагоните се отдалечават. Около нея се надигнаха викове. Учудени защо вагоните са се отделили, група мъже се втурнаха към тях. Иви се покатери върху покрива на локомотива и огледа мястото, преди машината да спре до дока със скърцащи спирачки и недоволно стържене на метал. От едната ѝ страна водата на Темза проблясваше мътно, от другата имаше коловози, складове, служебни сгради и...

Нещо много интересно. Залегнала върху покрива на вагона и почти невидима, Иви видя първо две познати фигури — доктор Дейвид Брустър и Люси Торн. Двамата обърнаха глави към внезапната суматоха, после продължиха към карета и кочияш близо до портала.

Иви скочи от локомотива, доволна от сполучливия си план за отвличане на вниманието, а и от пушека, стелещ се като постоянен покров над нея. Има полза от индустриализацията, помисли си тя, прокрадвайки се зад Брустър и Люси Торн.

Жената носеше черно. Черна шапка, дълги черни ръкавици, черен кринолин и турнюр, надиплен чак до врата. Беше млада и с привлекателни черти, които контрастираха на мрачното изражение в тон с дрехите ѝ. Вървеше като сянка, раздипляйки димната пелена в притъмнелия двор. Сякаш бе мрак, отблъскващ светлината.

До нея ситнеше сър Дейвид Брустър — наглед три пъти по-възрастен, с посърнало лице и дълги бакенбарди. По-възрастен от

Люси Торн, но очевидно сплашен от мрака у нея. На него приписваха изобретяването на калейдоскопа и на лентикулярния стереоскоп, каквото и да представляваше това. Нервен мъж или поне изнервен в момента от присъствието на Люси Торн, той се задъхваше да върви редом с нея и обясняваше с хленчещ шотландски акцент:

— Трябват ми още две седмици.

Ядосана, Люси Торн отсече:

— Съмнителните ви експерименти с устройството започват да привличат нежелано внимание. Дадохме ви повече от достатъчно време да постигнете резултати, сър Дейвид.

— Не знаех, че очаквате от мен да играя ролята на кокер шпаньол.

— Позволете ми да ви напомня задълженията ви към Ордена.

Брустър изсумтя раздражено.

— Госпожице Торн, пришпорвайте ме като състезателен кон.

Стигнаха до каретата и кочияшът свали тривърхата си шапка, поклони се ниско и отвори вратата на Люси Торн, която му кимна властно, седна и приглади полите си. Приведе се през отворената врата и каза на Брустър:

— Сър Дейвид, ще се върна утре. Ако не сте разкрили тайната на устройството, забравете за кучетата и конете. Ще ви хвърля на вълците. Довиждане.

При тези думи окултистката на тамплиерите даде знак на кочияша, който затвори вратата, намигна нагло на Брустър и зае мястото си на капрата, готов да откара Люси Торн далеч от суматохата край релсите.

Когато каретата потегли, Иви чу как Брустър изпuffтя, отърсвайки се от изнервящата среща. Обърна се към група мъже наблизо. Иви проследи погледа му и видя неколцина пазачи да водят мъж в крещящо облекло, който протестираше на висок глас:

— Обещаха ми просто да ме разведат из района, уважаеми господа.

— Кой те изпрати? — попита един от тамплиерите.

— Сигурно е шпионин на Грийн — додаде друг.

Брустър им подвикна:

— Разпитайте го вътре. После ми го доведете в лабораторията!

Иви вдигна поглед към небето, почерняло от събралите се облаци. Въздухът трептеше от напрежение. Бурята несъмнено приближаваше. Явно и Брустър споделяше мислите ѝ — обърна се кръгом и тръгна към нещо, което не бе забелязала досега. Метална тръба, забита в земята. Нещо като гръмоотвод? Брустър хвърли последен поглед към надвисналите облаци, затича пъргаво и изчезна през врата в сградата, загърбвайки шумотевицата отвън. Първите капки дъжд закапаха; група мъже все още се опитваха да свържат локомотива и вагоните, продължавайки да се питат гласно как са се разделили.

Иви, първопричината за бъркотията, се усмихна и се шмугна през вратата след Брустър. В същия момент проехтя гръмотевица и ослепителна бяла светлина озари небето.

Иви се притисна до стената, далеч от ореолите на лампите, и извади острието си. Както я бяха учили, очите ѝ обходиха част по част пространството, откривайки опасните и уязвимите места. Вече мислеше като истински асасин.

Огледът обаче не оправда очакванията ѝ.

61.

Очакваше да види лаборатория. Според плановете на Джордж Уестхаус — същите, с които грижливо се бе запознала у дома в Кроли — точно тук трябваше да се намира лабораторията.

Нищо подобно. Помещението наподобяваше преддверие и нямаше и помен от лабораторно оборудване. Нямаше врагове, нямаше уязвими точки. Нямаше нищо.

Е, не съвсем. Зад отсрещната врата се чу вик. Иви хвърли бърз поглед назад към двора, където дъждът вече се лееше като из ведро, а мъжете продължаваха да крещат и да се ругаят един друг, затвори входната врата и тръгна към откритата врата срещу нея.

Налагайки си да диша равномерно, надникна през пролуката. Сцената, която видя, отговаряше точно на заповедта на Брустър — разпит. Тамплиерите бяха завързали наконтения си пленник за стол и му задаваха въпроси.

Мъжът вероятно бе предполагал, че ще се изправи срещу събеседник с високо социално положение, който ще му се извини за грубото отношение на стражите и ще го почерпи с пури и уиски в кабинета си. Е, не му беше провървяло. Бяха го овързали за стол и му крещяха.

— Но, моля ви, господа, не може ли един джентълмен просто да се поразходи край релсите?

— Как влезе в лабораторията? Входът е скрит — изръмжа един от мъжете.

Стоеше с гръб към Иви, но тя видя как надява черни кожени ръкавици. Пленникът се втрени в ръкавиците, после вдигна очи към лицето на инквизитора си, но ако търсеше милосърдие или съчувствие, беше сбъркал мястото.

— Какво искате да ви съобща, любезни господине?

Въпросът прозвуча умолително с отчетлива нотка на мрачно предчувствие.

— Кой те изпрати? — повтори инквизиторът и сви пръсти, вече облечени в ръкавица.

Иви чу друг невидим мъж да се изкикотва, предвкусвайки предстоящото зрелище.

— Никой, драги господине. Дойдох сам.

Вторият главорез се появи в полезрението и двамата мъже скриха пленника от погледа ѝ.

— Дай да му стисна пръстите с менгемето...

— Не още. — Първият възпря другаря си и се обърна към затворника: — Кой е Грийн?

— Не познавам ни зелен, ни черен, ни кафяв — каза дендите в стола.

— Хенри Грийн — уточни вторият тамплиер.

— А... Хенри Грийн. Кой е той?

— Животът ти виси на косъм — изръмжа му заплашително в отговор първият. — Признай или приятелят ми ще получи своето.

Иви чу как нож излиза от канията си.

И разбира се, не можеше да позволи да влезе в употреба. Сви юмрук, острието ѝ изскочи от укритието си и тя се втурна в стаята.

Бяха трима. Мисията се превръщаше в истинско изпитание за уменията ѝ. Този път срещу многоброен противник.

Иви претегли възможностите, прецени ходовете си и нападна. Стрелна се към ухиления главорез вдясно, но в последната секунда неочаквано се сниши, острието ѝ описа дъга и се заби в мъжа по средата. После се завъртя и с един замах проби нагръдника на тамплиера вдясно. Третият инквизитор — най-бавният — едва смогна да извади сабята си, но Иви вдигна крак и му нанесе висок ритник с подсиления връх на ботуша си.

Проклятие, помисли си, когато противникът ѝ залитна назад. Палтото ѝ бе попречило да го ритне достатъчно високо и вместо да го довърши, просто го беше отблъснала. Той запази достатъчно самообладание да вдигне сабята си и тя прилекна, готова да посрещне атаката му — изненадващо ловка и бърза за нейно учудване.

Глупава аматьорска грешка, упрекна се тя наум. Извърна глава да избегне стоманата, сниши се под протегнатата ръка на тамплиера — движение, напомнящо танцова стъпка, но всъщност се оказа смъртоносна прегръдка, защото завърши с удар по лицето и острие, забито в окото му.

Крѳв, мозък и слуз от окото рукнаха по скулата му и той се строполи на пода. Иви отърси крѳвта от оръжието си, прибра го в ножницата и се обърна към мъжа на стола, който я наблюдаваше смаяно, но като цяло добронамерено.

— О, благодаря ви най-сърдечно — каза той. — Никога не съм попадал в подобна безизходица. Но щастиео ми се усмихна и ето... спасен съм!

— Къде е скритата лаборатория? — прекъсна словоизлиянията му тя.

Мъжете, с които се беше сражавала, не умираха бързо. Гъргорене, предсмъртни хрипове и стържене на ботуши по тухлите — признак за сетни искрици живец — съпровождаха разговора им.

— Развържете ме, милейди, и ще ви разкажа всичко — опита да се спазари наконтеният пленник.

Иви вдигна юмрук и отметна ръка, готова за удар. Лицето му се разкриви в смесица от страх и нерешителност. Беше видял как работи острието ѳ. Беше видял как действа притежателката му. Нямаше желание да е мишена и на двамата. Неведнъж красиво лице му бе вдъхвало измамно чувство за сигурност. Не искаше горчивият опит да се повтаря.

— Нямам време — каза тя, в случай че намеренията ѳ не са достатъчно ясни. — Говори!

— Под земята е — преглътна тежко той и наклони глава към нещо като панел в стената на преддверието. — Необходим е ключ. За проклетия единият главорез взе моя.

— Благодаря — каза тя и се отдръпна.

— Развържи ме — помоли я той.

Иви поклати глава.

— Сам си паднал в капана. Надявам се, че можеш сам да се измъкнеш.

— Не бойте се, милейди — подвижна ѳ той, преди да излезе от стаята, — помня някой и друг трик от карнавалните си дни.

Късмет тогава, помисли си тя и излезе през вратата, оглеждайки се за страж, у когото да намери ключ.

Тамплиерските пазачи, слава богу, не умееха да си държат езика зад зъбите. Тя се притаи в сенките на коридор, дочула двама да обсъждат точно това, което я интересуваше.

— Какво правиш? Прибери ключа в джоба си, че иначе госпожица Торн ще си ушие жартieri от червата ти.

— Да надникнем долу. Искам да видя прословутия артефакт.

Аз също, помисли си Иви Фрай, обезвреди поредната си жертва и взе ключа.

Върна се в преддверието, решила да освободи затворника, ако и когато ключът отвори панела. Твърде късно — него го нямаше; в стаята видя само преобърнат стол и въжета, валящи се по пода. Напрягна се, да не би да ѝ е устроил засада, но нападение не последва. Мъжът наистина беше изчезнал. Тя отключи панела и най-сетне успя да влезе в светая светих.

Вътре стените бяха тъмни и влажни. Заглушаваха грохота на бурята и все пак някак си имаше чувството, че тук стихииите са най-яръстни.

Как беше възможно? Спомни си гръмоотвода и се запита дали не насочва събраната енергия насам. Енергия, необходима вероятно за подземната лаборатория?

После я видя и разбра, че е права — наистина стоеше в епицентъра на канализираната енергия на бурята.

И артефактът се намираше наблизо.

62.

Каменният под се простираше надалече от мястото до вратата, където беше застанала, и стигаше до обширно сводесто помещение, пълно с изследователска апаратура върху маси, разположени между бобини на Тесла и гръмоотводи, пулсиращи от силния заряд.

От тавана на лабораторията висяха ремъци и платформи. Около тях прехвърчаха искри, пращяха и оцветяваха помещението във фосфоресцираща белота.

В другия му край се виждаше обемиста цилиндрична стъкленница, в която лежеше артефактът. Наблизо стоеше сър Дейвид Брустър и двамата с помощника му се взираха в предмета в другия край на дебелото стъкло — облата златна ябълка. Дори отдалеч Иви усети как предметът я хипнотизира. Години наред беше чела за райските частици и ето, сега виждаше една с очите си.

Не се отдръпна от вратата, ала макар внезапните мълнии да я осветяваха, мъжете не я забелязваха, погълнати от работата си. Пристъпи напред, все още омагьосана от златната ябълка, но вече достатъчно близо да чува какво си говорят Брустър и помощникът му.

— Боже мили, под синя светлина става абсолютно прозрачна! — възкликна ученият.

Брустър не приличаше никак на мъжа, когото беше видяла неотдавна — слаб и жалък в сянката на Люси Торн. Сега той бе в свои води и владееше положението дотолкова, че да дръзне да я вземе на подбив.

— Ама че усойница! — извика той, та ритмичното пуфтене на автоматичните духала, съскането на бобините и бръмченето на гръмоотводите да не заглушат гласа му. — Чудя се дали да не занеса проклетия артефакт в Единбург.

— Ще ме извиняваш, но идеята е много лоша — възрази помощникът му.

— Защо? Това е Божия ябълка, не нейна. Ще я изложа на обществено място. Дарвин ще позеленеет от яд. Посрамен, ще побегне на Галапагос да развъжда любимите си сипки.

— Госпожица Торн ще те обезглави, а господин Старик ще оглозга останалото — предупреди го колегата му.

— Може би си струва риска, Рейнолдс! — не отстъпи Брустър.

— Шегуваш се!

— Добре де, шегувам се. Разбудим ли тайната на артефакта, тамплиерите ще завладеят окончателно Лондон, асасините ще бъдат сразени, а Дарвин ще остане брадат спомен и нищо повече.

Иви приближи до мъжете и видя как сияе Ябълката. По-ярко. Осветена от все по-обилните фонтани от искри.

Време беше да стане нейна.

Извади острието си и нападна. Помощникът се плъзна безжизнен от окървавеното ѝ острие, преди Брустър дори да усети присъствието ѝ. Очите му се втренчиха в мъртвия му колега и после се обърнаха ококорени към Иви Фрай.

Докато се опитваше да осъзнае необяснимата ѝ поява, Иви скочи и го прониза.

— Време да си починеш, сър Дейвид Брустър — каза му тя, полагайки го върху пода.

— Чакат ме още открития...

Клепките му запърхаха. Задиша на пресекулки.

— Не се страхувай — успокой го тя.

— Не се страхувам. Бог ще ме защити.

— Аз ще продължа експериментите ти — обеща му Иви и видя ясно пътя, ширнал се пред нея.

Ще продължи да трупа знания в библиотеката на баща си в Кроли. Ще открие всички артефакти и ще ги впрегне в услуга на човечеството. За добро, не за зло.

— Не можеш да спреш Старик — каза Брустър, обронил глава върху коленете ѝ. — Госпожица Торн вече намери още една райска частица, по-могъща от предишната.

— Ще взема и нея — заяви Иви, по-сигурна от когато и да било.

— Борим се да се сдобием с онова, което не можем да отнесем със себе си — отрони Брустър. — Такава е природата ни.

И склопи очи. Иви извади кърпичката си и изпълни ритуала в памет на церемонията с перото на Алтаир, за която баща ѝ разказваше — натопа кърпичката в кръвта на Брустър, сгъна я и я прибра във вътрешния джоб на жакета си.

В същия момент всичко се случи отведнъж — трима стражи нахълтаха в лабораторията, видяха телата и разбраха тутакси, че е влязъл неканен гост.

Иви се изправи, острието ѝ изскочи от ножницата и тя приклепна, готова за битка. Зарядът в помещението сякаш се нагнети, артефактът се изду от ненадейния приток на енергия и избухна.

Иви се хвърли под плота, върху който стоеше лабораторната стъкленица, който ѝ послужи като щит. Стражите обаче не извадиха такъв късмет. Летящите отломки ги обсипаха и те изчезнаха сред кървава мъгла, срутени греди и етажерки. Иви излезе от укритието си и хукна към вратата точно когато започна верижната реакция. Гръмоотводите се възпламениха, машините експлодираха с глух пукот.

Навън тя си пое облекчено дъх, доволна, че е сред хората, бягащи от взривовете, разтърсили фабриката.

63.

— Каква беше тази експлозия?

Както се бяха договорили, Джейкъб я чакаше на товарната гара. Той, изглежда, също не беше стоял със скръстени ръце. Бойното кръщение и на двамата бе преминало успешно.

— Райската частица се взриви и отнесе лабораторията — обясни Иви.

Джейкъб сви устни.

— Магическата буца хиперболизиран метал? Шокиран съм!

Тя подбели очи. Нощ след нощ му четеше от старите ръкописи! Опитваше се да го просвети! Напразни усилия наистина.

— Това, че не цениш артефактите, не значи...

Старият спор аха да избухне наново, ако не се беше появил Джордж Уестхаус.

— Всичко се разви по план? — попита сардонично той.

— Имаше известни... усложнения — отвърна сконфузено Иви.

— Лабораторията експлодирала — докладва Джейкъб, повдигайки вежда към сестра си. — Ако си търсиш изкупителна жертва, обвинявай нея.

— Ти извади влака от релсите — напомни му Джордж.

— Така ли? — възкликна Иви.

Джейкъб сви рамене.

— Е, влакът дерайлира, а аз по случайност бях на местопроизшествието. Убих жертвата си.

Значи Рупърт Ферис от „Ферис Айрънуъркс“ — тамплиерска компания, експлоатираща деца — беше мъртъв.

— Брустър също е покойник — додаде Иви.

— Накратко, мисията е успешна въпреки усилията ви — заключи Джордж.

— А Лондон? — разпери ръце Джейкъб.

Иви погледна към брат си. За нея събитията през тази нощ бяха като откровение, сочещо ѝ пътя напред. Същото прозрение ли бе споходило и Джейкъб?

— Какво за Лондон? — попита предпазливо Джордж.

— Губим си времето тук. — Джейкълб посочи коловозите и околността.

Лондон бе наблизил и все пак недостижим.

— Знаеш не по-зле от мен, че през последните сто години в Лондон властват тамплиерите. Все още са твърде силни. Имай търпение.

Итън мислеше другояче, спомни си Джордж, видял вратата на приятеля, оживяла в близнаците.

— Но тамплиерите са открили нова райска частица — каза Иви.

Джордж сви рамене.

— Сър Дейвид е мъртъв. Не знаят как да я използват. Съветът ще ни напътства. Разумен подход, който баща ви би одобрил. Ще се видим отново в Кроли.

Посърнали и недоволни, близнаците изпратиха Джордж с поглед. Позовавайки се на Съвета, възрастният асасин бе потушил пламъка, лумнал в сърцата им. И двамата знаеха, разбира се, че баща им не би споделил мнението на далечните асасински старейшини. И двамата знаеха също, че не възнамеряват да се съобразяват нито с Джордж Уестхаус, нито със Съвета.

Край тях изтрака бавен влак и наду свирка.

— Какво ни спира? — кимна Джейкълб към него. — Лондон очаква да го освободят. Забрави за Кроли.

— Татко би искал да се вслушаме...

— О, *татко!* В Лондон ще продължим делото му! Ще изпълним заръката му!

— Да освободим бъдещите поколения от властта на тамплиерите! Знаеш ли, Джейкълб Фрай, възможно е да си прав...

— Тръгваме ли?

— Да.

Двамата затичаха и се метнаха във влака за Лондон.

Там щяха да се срещнат с Хенри Грийн — мъж, за когото не знаеха нищо.

„Асасинът, който бди над Лондон“, само това им бяха казали. Нямаха представа каква е истинската му история.

64.

След злокобните събития в подземната железница Призрака остана в тунела под Темза цяла година.

Продължи да помага на другите му обитатели, макар че всъщност изпълняваше по-скоро ролята на фигурант — седеше или лежеше в нишата, скърбейки за Маги и за всички невинни жертви, изгубили живота си в безплодното преследване на райската частица. Проклинаше историческия лов на дрънкулки, изпълнен с дълбоко презрение към манията на асасините и тамплиерите по лъскави находки без никаква стойност.

Итън го посети в тунела, но той го отпрати. Не искаше да го вижда.

Джордж също дойде и му обясни, че Братството се нуждае от човек в сърцето на Лондон.

— Нова мисия под прикритие, Джаядип. В съзвучие със заложите ти.

Призрака му се присмя. Нали Итън Фрай му беше казал същото преди години в Амритсар? *Нещо по-подходящо за вродените ти заложи.* И ето докъде беше стигнал.

— Изисква се просто да заживееш под чужда самоличност. Нищо повече — продължи Джордж. — Няма да проникваш в противникови кръгове. Напротив. Искаме прикритието ти да е достатъчно непроницаемо, та да не те забелязват, но не чак толкова, че да не можеш да започнеш да създаваш мрежа от шпиони и информатори. Това е, Джаядип, просто ще събираш сведения. Умееш да предразполагаш хората — посочи тунела. — Доверяват ти се. Вярват ти.

Призрака вдигна ръка.

— Не съм лидер, господин Уестхаус.

Разкривил лице от болката, стегнала старите му кости, Джордж седна до него — спомен от времето, когато Итън бе направил същото в килията му в Мрака.

— Няма да бъдеш лидер, не и в традиционния смисъл на думата — каза Джордж. — Ще вдъхновяваш хората, както знаем, че умееш. Братството се нуждае от теб, Джаядип. Нуждаехме се от теб преди, необходим си ни и сега.

— Но аз не оправдах очакванията на Братството.

Джордж изсумтя нетърпеливо.

— О, стига си се вайкал! Не си по-виновен от Итън, от мен или от членовете на Съвета, които сякаш са решили да позволят на врага да се шири свободно. Направи ми, моля те, тази услуга. Поне обмисли предложението ми.

Призрака поклати глава.

— Тук в тунела съм по-необходим, отколкото във всяка война.

— Тунелът скоро няма да съществува — възрази Джордж. — Поне в този вид. Купи го железопътната компания „Ийст Лондон“. Огледай се, тук няма никого. Няма пешеходци, няма търговци. Само най-отчаяните идват да нощуват в нишите. Само ти и неколцина пияници, дошли да изтрезнеят, преди да се приберат вкъщи при съпругите си и да ги излъжат, че са ги нападнали и са им откраднали заплатите. Прав си, че някога хората тук се нуждаеха от теб. Но вече няма на кого да помагаш. Ако искаш да служиш на събратята си, посвети се на Кредото.

Призрака отклони предложението. Продължи да тъне в унииe, докато след месеци го посетиха отново.

Странно, но Призрака бе прекарал толкова много нощи в тунела, сънувайки тях и родния дом, че когато майка му и баща му се появиха наяве, той ги помисли за сън или за мираж.

Бяха минали пет години, но Арбаз и Пяра изглеждаха ослепителни както в спомените му, а светлината, която излъчваха, сякаш разпръскваше душния мрак в тунела. Носеха копринените роби на индийското Братство; верижката, която започваше от мънистото в носа на майка му и стигаше до ухото ѝ, блещукаше в меката оранжева светлина на фенера. Нищо чудно, че се заблуди и ги помисли за сън, за неземни видения. Ала те бяха спомен от плът и кръв.

Призрака зърна и други фигури в тъмнината зад тях и позна Джордж и Итън. Не, значи не бе сън. Изправи се несигурно, подпирайки се с ръце на влажната стена. Зави му се свят, коленете му, залинели от дългото отшелничество, се подгънаха. Залитна,

неспособен да овладее вълнението, че вижда родителите си. Баща му пристъпи напред да го подхване. Итън го последва и четиримата асасини изведоха Джаядип от тунела. От мрака.

65.

Майка му и баща му се бяха настанили временно в апартамент на Бъркли Скуеър. Там Призрака спа на легло сякаш за пръв път, откакто се помнеше; хранеше се добре и получаваше майчини целувки — всяка като благословия.

Отношенията му с Арбаз обаче го гнетяха. Тронеха го съмнения дали баща му е бил сред хората, които го арестуваха и хвърлиха в килията в Мрака? Докъде се простираха действията и бездействията на Арбаз, когато бяха произнесли смъртната присъда над сина му?

Премълчани въпроси. Преглътнати отговори. Подозренията оставаха. И Призрака, естествено, гравитираше около майка си, която се превърна в посредник между възрастния асасин и неотстъпчивия му наследник. Тя му съобщи, че няма да се върне в Амритсар. Не сега. Може би никога. Появата му би повдигнала много въпроси, а и Братството имаше нужда от него тук, в Лондон.

Призрака усещаше намесата на Итън Фрай и Джордж Уестхаус зад тези решения, но знаеше, че според майка му присъствието им в Лондон е сериозен риск, а връщането на Джаядип у дома би го увеличил многократно.

Двоумеше се, разбира се, дали да не си тръгне. Но все още беше асасин, а не можеш да обърнеш гръб на вярата. Беше видял ужасяващото могъщество на артефакта и разбираше, че не бива да остава в ръцете на тамплиерите. Фактът, че се е провалил веднъж, не променяше нищо.

Един ден през идиличния период на Бъркли Скуеър майка му го покани на разходка — само тя и той. Поеха по улиците, пълни с лондончани, които се взираха втрещени в Пяра, сякаш не идва просто от друга страна, а е потомка на непознат вид. Робата ѝ беше копринена, но без орнаменти и в ярък контраст с воланите, корсетите от китова кост, възтвърдите шапки и префърцунените слънчобрани на местните дами. И при цялото си старание, всички ѝ отстъпваха по красота. Той никога не се бе гордял повече с нея, отколкото в момента.

— Наясно си, мисля, какво препоръчват господин Уестхаус и господин Фрай? — подхвана тя, докато вървяха.

Ръцете ѝ се движеха свободно до тялото, раменете ѝ бяха изправени, брадичката — гордо вдигната, а очите ѝ срещаха всеки поглед с достойнство.

— Искат да бъда нещо, което не съм, мамо — отвърна той.

— Искат да бъдеш нещо, което определено си — настоя тя. — Безценна придобивка за Братството.

Той забрави за момент гордостта си и сведе поглед.

— Никога не съм бил достоен член на Братството и никога няма да бъда.

— О, стига! — скастри го тя. — Глупости! Нима сме те възпитали да приемаш поражението с отворени обятия? Нищо ли не свети в очите ти освен покруса? Боя се, че ще изчерпиш търпението ми, ако продължиш да се самосъжеляваш.

— Самосъжелявам ли се? Наистина ли?

Тя наклони глава и се усмихна.

— Може би малко, скъпи. Да, съвсем малко.

Той се замисли.

— Разбирам — кимна рязко.

Продължиха да се разхождат, отклонявайки се от отъпкания маршрут към по-неугледните квартали на града.

— Обидих те — отбеляза тя.

— Никой не обича да изглежда като намусено дете — призна той.

— Никога не си бил такъв, а при това пътуване разбрах, че детето ми е станало мъж.

Той изсумтя презрително.

— Мъж и половина! Изгубил хладнокръвие при бойното си кръщение.

— Ето пак...

— Съжелявам, мамо.

По виещи се странични улички стигнаха до Уайтчапъл и спряха пред магазин. Майка му се обърна и обви с длани лицето на сина си.

— Вече си много по-висок от мен.

— Да, мамо.

— Виждаш ли? Вече си мъж. Готов си да се отърсиш от детинските самообвинения, срам и каквито други отровни чувства те измъчват, за да се впуснеш по следващия етап от пътя, който съдбата ти е отредила.

— Това ли е желанието ти?

Тя отпусна длани и се подсмихна.

— Е, сети се да попиташ, Джаядип. Скъпото ми момче, израсло в мен и отраснало под грижите ми. Коя майка мечтае синът ѝ да стане убиец?

— Асасин, мамо, велик асасин, а не убиец.

— Можеш да бъдеш велик асасин, без да си убиец, Джаядип. Такива надежди тая. Затова сме тук. Вече си готов за новия си живот. Добре дошъл в него.

Посочи магазина, пред който стояха. Той погледна към витрината, отрупана с прашни дрънкулки, украшения и сувенири.

— Антикварен магазин? — повдигна вежди.

— Точно за любознателен ум като твоя.

— Ще бъда антиквар — констатира безизразно той.

— Да влезем вътре — подкани го майка му.

Извади ключ изпод робата си и след секунда двамата влязоха в пълното с вещи, но някак успокояващо помещение. Погледнато от прага, то сякаш се простираше към призрачни, загадъчни дълбини и когато затвориха вратата, шумът от улицата ненадейно секна. Прашинки танцуваха в сноповете светлина, процеждаща се през мръсните прозорци, закрити от купищата дреболии. Етажерките се огъваха под тежестта на неразличими предмети със смътни контури. Хареса му веднага.

Но все пак... магазин.

— Наполеон, мисля, беше казал, че англичаните са народ от магазинери — усмихна се майка му, доловила, че е заинтригуван от мястото и сърце не му дава да отхвърли тутакси предложението ѝ. — Уместно е тогава да станеш магазинер, нали?

Тръгнаха по тясната просека между рафтовете, отрупани с красиви предмети — прашни книги, порцеланови сервизи, хербаризирани цветя в стъклени рамки, чиито имена все още помнеше от Амритсар благодарение на майка си. Погледите им се срещнаха и той се почуди колко ли грижливо са били подбрани и подредени

предметите. Все пак Пяра очевидно беше идвала тук по-рано. Продължиха напред. Тя му сочеше вещи, които предполагаше, че ще го заинтригуват — поднос с разглобени часовници, който също го върна в детството, когато часове наред се занимаваше със счупени часовници и играчки с часовников механизъм; бюро, огънато под тежестта на кристални топки, сякаш в магазина са гостували ясновидци — друга тема, очаровала го в детските години.

Майка му го поведе към дъното на магазина и дръпна дебела завеса, спускаща се от тавана до пода. Зад нея се намираще работният кабинет. Въведе го вътре и му подаде албум за хербарии:

— Ето ти едно типично британско развлечение.

Той го разтвори и видя, че е празен.

— Ти ще го попълниш — каза му тя.

— Помня как у дома събирахме цветя, мамо.

— Всички имат символично значение, знаеш.

— Често ми го повтаряше.

Пяра се засмя и ръката ѝ описа дъга, обхващайки мястото.

— Е, как ти се струва? — попита.

Той я погледна с чувството, че сърцето му ще се разтопи от обич.

— Харесва ми — отговори.

Върху масата в кабинета лежаха сгънати дрехи и свитък. Тя го вдигна и му го подаде.

— Това са документите за магазина. Твой е.

— Хенри Грийн — прочете той. — Това ли е новото ми име?

— Винаги си харесвал името Хенри и все пак носиш зелена шапка — усмихна се Пяра. — Английско име за английски антиквар. Добре дошъл в новия си живот, Хенри. Отгук ще направляваш асасинската съпротива в града и мрежата си от информатори. Кой знае? Нищо чудно и да продадеш нещичко. А сега... — Тя взе купчината дрехи. — Облекло, с което най-сетне можеш да се гордееш.

Обърна се, докато той се преоблече, и после го огледа възхитена — стройна фигура в свободна копринена роба, обточена със златен ширит, кожен пояс и меки чехли.

— Край с босите крака, Джаядип, или по-скоро... Хенри. Дойде ред и на финалния щрих, завършващ картината.

Посочи кутията, която също лежеше върху масата. Хенри я беше виждал преди и знаеше какво точно съдържа. Взе я със смесица от

благодарност и вълнение, отвори я и разбира се, в нея беше старото му асасинско острие. Закопча го на китката си, наслаждавайки се на познатото, ала отдавна неизпитвано усещане.

Вече не беше Призрака. Сега беше Хенри Грийн.

Така се представи и на близнаците, когато се срещнаха на покрива с изглед към града.

— Двама асасини — констатира той. — Еднакъв ръст. Мъж и жена. Двайсетгодишни. Дяволски усмивки. Сигурно сте близнаците Фрай.

Прецени ги от пръв поглед. Да, усмивките бяха съвсем а ла Итън. Разликата обаче веднага се набиваше в очи. Джейкъб изглеждаше самонадеян, нетърпелив, грубоват — несъмнено противоречива личност. Иви, от друга страна...

— А ти си? — попита тя.

Той се поклони леко и вятърът развя широката му роба.

— Хенри Грийн на вашите услуги, госпожице. Разбрах, че баща ви е починал, и ви поднасям съболезнованията си.

— Благодаря. — Тя сведе тъжно глава, но след миг вдигна отново поглед и той се потопа за момент в него, преди с неохота да изплува на повърхността.

— Какво знаеш за Крофърд Старик? — изтръгна го от унеса Джейкъб и с леко раздражение, че магията се е разсеяла, Хенри насочи вниманието си към брата.

— Съветът ли иска информация? — предположи той.

— Трябва да освободим Лондон. Да осигурим по-добро бъдеще за гражданите му.

Убеждението озари лицето и очите на Иви и — невероятно! — то стана още по-красиво.

— Съветът, слава богу, се вразуми и те изпрати да ни помогнеш.

— Да, слава богу — додаде Джейкъб с тон, познат на Хенри.

Млади ентусиасти, които го смятаха за безполезен индийски магазинер...

Все пак продължи:

— Опасявам се, че новините не са приятни. Днес Старик оглавява най-непробиваемата тамплиерска мрежа в Западния свят.

Обхваща целия град. Всяка класа, всеки квартал, всяка индустрия, бандите...

Джейкъб изпъчи гърди.

— Винаги съм смятал, че от мен ще излезе чудесен главатар на банда. Строг, но справедлив. Изрядна униформа. Обединение на обезправени аутсайдери под едно име. Това е разковничето, Иви! Ще ги спечелим на наша страна.

Иви му хвърли добре отрепетиран укоризнен поглед.

— Нима? Както убеди картоиграчите в кръчмата „Оукбрук“ да се изкъпят в Темза?

— Това е друго. Те ме победиха на вист. — Той се взря в далечината. — Сетих се! Ще се наречем „Топовете“.

— Обикновено губиш и на шах — напомни му Иви и повдигна извинително вежди към Хенри.

— Имаш ли по-добър план? — попита Джейкъб.

Тя не откъсна очи от Хенри с чувството, че е открила сродна душа.

— Да намерим райската частица.

Джейкъб изсумтя отвратено.

— Е — прочисти гърло Хенри. — Ако сте приключили...

67.

Заведе ги в магазина си, където нищо не се бе променило от онзи ден, когато майка му го бе довела тук. Антикварният бизнес не беше на гребена на вълната, но все едно. Така или иначе, да продава джунджурии не беше главната му цел, а другото му начинание — да събира информация за артефактите, да наблюдава дейността на тамплиерите чрез нарастваща мрежа от шпиони — процъфтяваше. Джордж Уестхаус се оказа прав — с помощта на вродените си заложби, спечелили доверието на обитателите на тунела, Хенри бе привлякъл на своя страна бедняците от Уайчапъл. Получи се почти неволно — малко закрила, два-три урока на лихвари, сводник, разбрал грешката си, свиреп баща, спомнил си отговорностите си. Успяваше посредством политиката на моркова и пръчката. Устройваше го, че не използва бойните си умения — не беше воин по сърце. Бандата му не приличаше на другите, подвизаващи се в Ийст Енд. Тяхната йерархия — за каквато се застъпваше Джейкъб — се основаваше на грубата сила. Задругата на Хенри съблюдаваше по-благотворни принципи. Водачът им бе спечелил уважението и предаността им.

— През годините създадох връзки в града — обясни лаконично той.

— Чудесно! — възкликна Иви. — Необходимо ни е съдействие...

— Съдействие? — изпуфтя Джейкъб. — Не, трябва да смажем бандите на Старик и да му отнемем властта.

— Не се целиш достатъчно високо — възрази раздражено Иви.

— Старик има влияние във всички обществени прослойки. Важното е да сме му достойни противници.

— Разбирам, Иви. Трябват ни „Топове“.

Тя поклати глава и за кой ли път повтори:

— Няма да основаваш банда. Първо трябва да открием райската частица.

— Не. Трябва да отвоюваме Лондон от Старик. Само ми посочи мишените...

— Не.

- Какво?
- Още не е време за това.
- Не искам да ходя на лов за дрънкулки.
- Първо научаваш танца, после ставаш танцьор. — Иви цитира максима, повтаряна им нееднократно в детството.
- Значи ще вървиш по стъпките на татко?
- Редно е някой да го направи.

68.

— Радвам се да те видя, Фреди.

Абърлайн седна в дневната на семейство Обри в Степни и си спомни колко топло го бяха посрещнали госпожа Шоу и двете ѝ деца навремето, когато от сърце му се искаше да носи по-добри новини.

Сега пак беше скъп гост, но този път...

— Искаш ли чаша чай, Фреди?

Без да дочака отговор, госпожа Шоу излезе и остави двамата мъже сами.

— Е, радвам се да те видя, Фреди — повтори Обри. — Сержант Абърлайн, представете си! Сърцатия Фреди най-сетне се издигна. Винаги съм знаел какво блестящо бъдеще те очаква, друже. От всички нас ти беше най-достоеен да преуспееш.

Сега Обри беше собственик на месарница на Степни Грийн. Абърлайн бързо откри колко е полезно да имаш приятел месар. Особено при завързването на контакти, защото бе вярно — Абърлайн се беше издигнал в кариерата. Мъж на име Итън Фрай го бе представил на друг мъж — Хенри Грийн, когото Фреди познаваше под името Бхарат Сингх от строежа на метрото. Помолиха го да не разгласява истината за нищо на света и той с радост спазваше дадената дума. Все пак Итън Фрай му беше спасил живота. Двамата с Хенри се бяха изправили срещу Кавана и компания, а това според Абърлайн ги включваше в неговия отбор.

Странно, но Абърлайн така и не стигна до дъното на произшествието в тунела на подземната железница. Итън му спомена уклончиво за някакъв „могъщ предмет“ и полицаят си го представяше като оръжие, предизвикало експлозията. Защо? Нямаше представа. Кавана и тримата му лейтенанти обаче бяха мъртви. Колкото до другия, чиновника... Е, той работел за трето лице и тук положението се усложняваше. Итън го описваше като стара вражда — воюващи лагери, които кроят планове да контролират съдбата на човечеството. На Абърлайн това му стигаше. Убеди го да не задава повече въпроси, защото някак си твърдото му убеждение, че съществуват недостижими

задкулисни сили, се бе съчетало с твърдото убеждение на Обри, че понякога няма отговори.

И така, Фредерик Абърлайн се примири, че има неща, които не може да промени, но се зарече да се бори за нещата, които може да промени, и се чувстваше благодарен, защото е способен да различи едното от другото. Междувременно Хенри Грийн бе изградил общност от предани информатори в Уайтчапъл. Абърлайн се присъедини към мрежата му — понякога получаваше, друг път предаваше сведения.

С други думи, ситуацията беше взаимноизгодна. И за пръв път след бъркотията с подземната железница новоизлюпеният сержант Абърлайн смяташе, че отбелязва напредък и прави нещо добро за света.

Дори срещна жена — Марта — влюби се и се ожени. Ала тук, за жалост, добрата сполука му изневери.

— Какво има, Фреди? — попита Обри, чиято усмивка помръкна при вида на покрусеното лице на приятеля му. — Не идваш просто да ни навестиш, нали? Искаш да споделиш нещо? За теб и Марта? Да не би да сте се разделили?

Фреди пхна длани между коленете си. Беше станал майстор на дегизировката. В Уайтчапъл често се налагаше да се прокрадва по улиците незабележим и неузнаваем. Уменията му се бяха оказали неоценими за мрежата на Хенри. Прииска му се и сега да има маска, та да не се чувства толкова безпомощен.

— Не, Обс, и не мога да ти опиша как мечтая просто да се бяхме разделили, защото обичната ми Марта щеше да е жива...

— О, Фреди... — отрони госпожа Шоу от прага. Влезе бързо, остави подноса с чая върху масата, коленичи до Абърлайн и го улови за ръката. — Толкова съжаляваме...

Обри се изправи със скръбно лице.

— Ужасно е наистина. Оженихте се едва преди няколко месеца...

Абърлайн прочисти гърло.

— Разболя се от туберкулоза.

— Съчувствам ти от цялото си сърце, Фреди. С Обри все си повтаряхме, че сте родени един за друг...

— Да, госпожо Шоу, бяхме родени един за друг.

Поседяха мълчаливо и след малко, чудейки се какво да прави, госпожа Шоу сервира чая. После отново се възцари печално мълчание.

— А сега, Фреди? — попита най-сетне Обри.

Абърлайн остави чашата и чинийката върху масата. Само чаените листенца знаеха какво му е подготвило бъдещето.

— Времето ще покаже, Обри. Времето ще покаже — отговори той.

69.

Минаха седмици. Близнаците оставиха своя отпечатък в Лондон. Въпреки възраженията на Иви Джейкъб основа банда — „Топовете“ — и я наложи като значима сила в града. Освободиха бездомните хлапета и убиха Рексфорд Кейлък — известен главатар на шайка. Създадоха тайна щабквартира и спечелиха доверието на Фредерик Абърлайн, който им обеща да не забелязва дейността им.

И докато Джейкъб затвърждаваше репутацията на бандата си, Иви насочи усилията си към откриването на райската частица.

— А! Поредната вълнуваща нощ у дома! — подхвърли брат й една вечер, сварил я над купчина писма, карти и други документи. Вероятно не обърна внимание, че и тя закопчава тайното си острие.

— Всъщност излизам. Открих райската частица — заяви гордо Иви.

Както винаги Джейкъб не се впечатли.

— Какво може тази? — подбели очи той. — Да изцелява болни? Да отблъсква куршуми? Да контролира населението?

— Артефактите са опасни, Джейкъб. Особено в ръцете на тамплиерите.

— Говориш като татко.

— Ще ми се да беше така...

Посочи снимка на Люси Торн върху масата. Напоследък все често се взираше в нея, спомняйки си страховитата жена, която бе видяла на товарното пристанище.

— Тази нощ Люси Торн очаква пратка. Тя е експертът по окултизъм на Старик. Почти сигурна съм, че ще й доставят райската частица, за която спомена сър Дейвид Брустър.

— Звучи забавно. Да дойда ли с теб? — въодушеви се Джейкъб, надушил екшън.

— Обещаваш ли да се придържаш към плана?

— Кълна се.

Не след дълго от покрива на пристанищен склад наблюдаваха как разтоварват сандъци на главния док под тях. Ето я, помисли си

развълнувана Иви. Люси Торн. Окултистката бе облечена в обичайното черно. Иви се запита дали е в траур за изгубената райска частица на Брустър.

Гласът ѝ стигна до тях. Сочеше сандък и със заповеднически глас наставляваше един от подопечните си:

— Съдържанието му струва повече от твоя живот и от живота на цялото ти семейство. Разбираш ли?

Мъжът кимна. Удвои охраната и се обърна към нея:

— Има няколко документа за господин Старик, госпожице Торн. Елате с мен, ако обичате.

Тя го последва неохотно. От наблюдателницата си Иви и Джейкъб прецениха ситуацията.

— Пратката ѝ е в сандъка — каза Иви.

Обходиха с поглед дока и забелязаха тамплиерски стрелци по покривите. Междувременно натовариха ценния сандък в открит конски впряг. Страж стискаше поводите. Други двама мърмореха мрачно колко безцеремонна е Люси Торн и се чудеха какво ли съкровище има в сандъка.

Джейкъб свали цилиндъра и си нахлупи качулката — личният му ритуал преди битка — намигна на Иви и тръгна да се разправи със стрелците върху покривите.

Тя го изпрати с поглед, прокрадна се безшумно до стряхата и скочи долу. Сниши се зад висок варел под улука. Следейки с крайчеца на окото си мъжете, охраняващи сандъка, проследи как горе Джейкъб се промъква към нищо неподозиращия страж. Острието му се вдигна и спусна. Мъжът падна без звук — съвършено убийство. Иви поздрави шепнешком брат си.

И... застина. Вторият страж видя как другарят му пада и опря пушката си в рамото.

Джейкъб се втурна към него, преди да успее да се прицели и да натисне спусъка. В същия момент Иви изскочи от укритието си зад варела и нападна двамата мъже зад впряга — и двамата с гръб към нея. Завъртя се и ритна първия по врата. Умница! Този път не бе забравила да си разкопчае палтото и нещастникът залитна напред. Носът и устата му се удариха в сандъка и той остави кървава дيريا върху дъските, плъзвайки се бездиханен на земята.

Иви тутакси отскочи наляво и нанесе саблен удар над ухото на втория страж. През последната си половин секунда живот той се олюля зашеметен, преди Иви да извади острието си и да го забие в слепоочието му. Третият страж побягна, а стрелецът върху покрива се строполи мъртъв. Но беше твърде късно. Вдигнаха тревога и точно когато тя се качи в каруцата и с помощта на острието отвори капака на закования сандък, брат ѝ се спусна от покрива на склада отсреща и затича към нея.

— Да тръгваме! — извика ѝ и никой не бе произнасял по-уместни думи.

Докът приличаше на разбунен кошер. От вратите на складовете изскачаха озъбени мъже с бомбета и туидени костюми, въоръжени с пистолети и саби. Откакто дейността на Иви и Джейкъб в града бе привлякла вниманието на тамплиерите, те наемаха най-безмилостните и кръвожадни главорези, до които успяваха да се докопат.

Люси Торн също бе прекратила деловата си среща. Вдигнала поли, излетя от съвещателната зала, установи, че безценният ѝ товар се отдалечава в галоп, и с лице, разкривено от праведен гняв, започна да раздава заповеди на войнството си.

— След тях! Бързо! — крещеше с пламнали страни.

Иви срещна за миг очите ѝ — два яростни погледа се вкопчиха един в друг и гонитбата започна.

Джейкъб пришпори конете и каруцата свърна от дока и загромоли по пущинака около него. С вееща се под напора на вятъра роба, Иви едва се крепеше отзад. Понечи да му извика да забави ход, но откъм пристанището се появи втора каруца с наежени тамплиери.

Сред тях бе и Люси Торн като гарван с кринолинени криле. Черното самообладание не я бе напуснало съвсем, но определено изглеждаше разклатено при мисълта, че е допуснала да ѝ отнемат съкровището. Тя сочеше и крещеше; вятърът отнасяше думите ѝ, но смисълът им беше ясен — хванете близнаците.

Бегълците и преследвачите свърнаха наляво по Ратклиф Хайуей. Високи жилищни сгради и магазини се редяха от двете страни на улицата и прозорците им се вираха равнодушно към оживеното шосе и кея зад него. Ратклиф Хайуей, прочула се с насието, което се вихреше на нея, сега ставаше свидетел на поредната необузdana сцена.

Двете каруци загромолиха почти оглушително върху паветата. Уплашена, че колелата ще се разглобят, Иви отчаяно се опитваше да проумее какво означава съдържанието на сандъка — свитък с документи и книга с асасински герб. Проехтя изстрел и куршумът изсвистя край бузата ѝ. Очите ѝ автоматично се насочиха към Джейкъб да провери дали е невредим.

Да, всичко беше наред. Качулката му се вееше, разперените му ръце стискаха поводите, крещеше обиди през рамо към преследвачите им и пришпорваше конете.

Хората пред тях се разбягваха, търговци се просваха върху сергиите си, за да не се разлети стоката им, кочияши дърпаха юзди и размахваха гневно юмруци.

Още един изстрел. Иви трепна, но видя как куршумът откъртва парче от близката тухлена стена. Сред грохота на колелата, писъците на ужасените пешеходци и цвиленето на подплашените коне се чуваха напористите, паникьосани викове на Люси Торн. Иви обърна глава и погледите на двете жени се срещнаха отново. Очите на Люси Торн пламтяха от ярост. Каквото и да имаше в сандъка, то явно беше изключително важно за нея, за тамплиерите, а следователно важно и за Иви.

Ако успееше да го задържи.

Което никак не беше сигурно. Джейкъб изцеждаше до последно силите на конете, но преследвачите ги настигаха. Почти се бяха изравнили с тях. Иви видя как мъжете насочват пистолетите си и си спомни, че благодарение на Хенри Грийн тя също има револвер. Подпряна с една ръка на сандъка, извади колта изпод палтото си, прицели се в най-близкия тамплиер и стреля.

С пистолет не беше толкова добра, колкото с острието, но все пак изстрелът се оказа точен и куршумът ѝ щеше да отвори дупка в челото на мъжа. За негово щастие в същия момент каруцата му се лашна настрани, пропаднала в яма. Той стисна с длан рамото си и изкрещя, изпусвайки пистолета. Залитна и едва не падна на паважа долу.

Тамплиерският впряг се бе отклонил опасно от пътя си и кочияшът с мъка го удържаше да не се прекатури. Дори Люси Торн беше спряла да вика, вкопчена с всички сили в дъските. Вятърът отдавна бе отвял шапката ѝ и косата ѝ се вееше около лицето.

Не след дълго пистолетите на тамплиерите затрещяха отново. Опитваха се да се вклинят в каруцата им и да скочат в нея. Люси Торн си възвърна самообладанието и заповедите ѝ зазвучаха още по-заплашително.

— Виж! — Джейкъб посочи и Иви забеляза как по Блекуолската железопътна линия минава влакът, който използваша като укритие. Свърнеха ли рязко по Роузмари Лейн, щяха да успеят да скочат в него, ако преценят вярно момента. Налагаше се да оставят сандъка, но благодарение на сякаш свръхестествената връзка, характерна за близнаците, двамата взеха решение, без да продумат.

Стигнаха пресечката на Ратклиф Хайуей и Роузмари Лейн и Джейкъб насочи конете надясно, готов за скок.

Изравниха се с влака. Иви нямаше избор. С отчаян вик грабна книгата, украсена с асасинския герб — единствено нея можеше да вземе — пхна я под робата си и миг след брат си се приземи в открития товарен вагон.

Двамата тупнаха тежко върху дъските; Джейкъб — възторжен, Иви — точно обратното. Толкова усилия, пропилены за орфан дневник. Крайно недостатъчно според нея.

Иви и Джейкъб продължиха маневрите си в Лондон, като постепенно извоюваха за асасините силна позиция, невиждана от цял век. Започнаха дори да раздават лекарства на болните в Уайчапъл, печелейки като Хенри сърцата и умовете на хората.

И разбира се, тамплиерите не бяха очаровани. Великият им майстор Крофърд Старик редовно получаваше сведения за дейността на асасините, седнал зад махагоновото писалище в кабинета си.

— Джейкъб Фрай възнамерява да остави целия Лондон на произвола на тълпата — оплака се лейтенантът му Джеймс Бруднъл.

— Или не възнамерява каквото и да е, а просто си играе с живота ни — предположи Филип Тюпъни, докато Старик добавяше кубче захар в чая си.

Вдигна чашата и вдиша аромата ѝ. Извитите му мустаци потрепераха.

— Джентълмени — подхвана той, — този чай пристигна с кораб от Индия. После го опаковаха в завода и го изпратиха с карета до дома ми. Накрая ми го донесоха тук. Той е плод на труда на мъже и жени, които работят за мен. Дължат ми работата си, времето си, живота си. Ще продължават да работят във фабриките ми — и те, и децата им. А вие ми бръщолевите за някакъв си Джейкъб Фрай? Нищожество, нарекло се асасин. Проявявате неуважение към целия град, работил денем и нощем, за да прием това чудо. Този чай.

Люси Торн влезе в кабинета. Седна до господаря си. Нямахше и помен от ужасяващото видение върху каруцата. Шапката си беше на главата ѝ, хладнокръвието ѝ — възстановено.

— Наближава крайт на проучването ми — каза тя. — Досадният глупак вече няма да измъчва обичния ни Лондон.

— А сестрата? Госпожица Фрай? — поинтересува се Старик. Люси Торн сви устни.

— Госпожица Фрай ще бъде обезвредена в най-скоро време.

71.

В неведение какви сили заговорничат срещу тях, Иви и Хенри проучваха находката ѝ в магазина и в убежището им.

— Може да не си намерила райска частица, но тази книга е безценна — каза ѝ утешително той.

Тя го погледна благодарно и двамата се взираха дълго един в друг. После Иви прочисти смутено гърло и откъсна очи от неговите. Сведоха отново глави над дневника от сандъка.

— Гледай! — посочи Хенри. — Пише, че лондонските асасини са открили плащ.

Плащ.

Иви се приведе до него — по-близо, отколкото беше необходимо. И двамата го разбираха. Раменете им се докоснаха и те се насладиха на вълнуващия допир.

— Пише, че лекува дори най-тежките рани — прочете Иви. — Ако асасините бяха открили подобно нещо, татко сигурно щеше да знае.

Не, той беше обсебен от артефакта в тунела за подземната железница, помисли си Хенри.

— Навярно пропускаме нещо — предположи.

И сякаш по сценарий Иви забеляза как документите, пхнати в дневника, се събират в карта. Огледа я, грабна я и тръгна към вратата.

— Няма ли да дойдеш? — подхвърли през рамо.

Хенри сви смутено рамене.

— Работата на терен не ми е специалност.

— Намерихме пътеводител към предмет на предците. Не искаш ли да се впуснеш в откривателска експедиция?

Искаше, разбира се. И искаше да остане с Иви.

— Невъзможно е да откажа, след като го представяш така.

Двамата поеха по маршрута, описан в картата, развълнувани от откритието си и доволни, че са заедно. Стигнаха до спокоен градски квартал, чиито обитатели явно бяха по-заможни, а къщите им — по-внушителни. Нещо хрумна на Хенри. Към Куин Скуеър ли отиваха?

— Струва ми се, че картата ни води към имението на Кенуей — каза той.

— На Кенуей ли? Пирата?

— Асасин и пират. Да.

— Странно как досега не са претърсили дома му, щом е бил асасин.

— Синът му Хайтам станал тамплиер. Сега къщата е тяхна.

— Значи тамплиерите притежават къща с асасински съкровища в нея? И не са ги открили?

Хенри се усмихна.

— Сигурно умеем по-добре от тях да крием неща.

Стигнаха площада и дори Хенри разбра, че годините са го променили. Навремето се наричал Куин Ан Скуеър и от двете му страни се редели имена — сред тях и домът на семейство Кенуей — но макар статуята да си стоеше на мястото, а пивницата „Куинс Лардър“ да привличаше клиента от незапомнени времена, в повечето сгради сега се помещаваха болници и благотворителни институции, както и книжарници и печатници.

Къщата на семейство Кенуей обаче не беше променила предназначението си. Тук Едуард Кенуей бе живял след завръщането си на родния бряг. Синът му Хайтам бил приет в Ордена на тамплиерите — дълга и страховита история, изправила баща срещу син.

Дженифър Скот, дъщеря на Едуард и доведена сестра на Хайтам, също живяла тук, проклинайки и асасините, и тамплиерите, макар да продължавала да се възползва от облагите, които ѝ носела връзката с двете организации — включително охолния дом на вече преименувания Куин Скуеър.

Застъпвайки се от време на време за идеята асасините и тамплиерите да тръгнат по пътя на разбирателството, Дженифър Скот останала тук до края на дните си и когато най-сетне починала на достолепна възраст, лондонските тамплиери — а вероятно и асасините — си поели облекчено дъх.

Сега Иви и Хенри прекосиха площада, подминавайки католическия приют за бедни старци и централата на Обществото на Сен Венсан дьо Пол. На няколко крачки от нея Иви спря внезапно и

дръпна Хенри към железния парапет, опасващ площада — единственото възможно укритие.

— Гледай! — прошепна му, сочейки карета пред дома на семейство Кенуей.

В същия момент от нея излезе жена, която никой не би пропуснал да познае — Люси Торн.

— Ще бъда в кабинета! — чуха я да казва. — Не искам да ме безпокоят, освен с новини за изгубения бележник.

При тези думи двамата тамплиери влязоха в къщата, а Иви и Хенри се спогледаха тревожно. Първото предизвикателство бе да успеят да влязат. Второто — да не се сблъскат с Люси Торн.

Но вече бяха стигнали твърде далеч.

Над тях имаше отворени прозорци. Никакъв проблем за асасин. Двамата се покатериха бързо по стената и се прехвърлиха в помещение, което се оказа музикална зала с голямо пиано и портрет на Едуард Кенуей и младия Хайтам. Други картини обрисоваха морската история на някогашния притежател на имението.

Хенри доближи устни до качулката на Иви и тя я отметна леко с показалец.

— Какво търсим? — прошепна той.

Тя се озърна.

— Не съм сигурна.

Двамата обиколиха стаята и откриха, че навсякъде са разпилени музикални ноти.

— Какво не виждат тамплиерите? — прошепушна Хенри, сякаш на себе си.

— Нещо, което само ние можем да видим.

— Едуард Кенуей е бил пират. Къде пират би скрил съкровище?

— Аз бих скрила моето в библиотека — отвърна Иви и Хенри се подсмихна.

— Моето ще бъде библиотека — каза той и очите им отново се срещнаха — сродни души.

— Пианото е красиво.

— Свириш ли?

— Не. Де да можех! Обичам музиката. А ти?

— Малко. Колкото да мина за благородна млада дама, ако се наложи.

— Бих искал да ми посвириш — каза той и забеляза как страните ѝ поруменяват.

Приблужи до пианото.

— Някои клавиши са повдигнати — отбеляза и ги огледа внимателно, опитвайки се да открие логична причина за едва забележимата разлика.

Натисна един от по-гордите клавиши в строя — дзън — и Иви се сепна. Погледна го и отвори уста да го упрекне, задето вдига шум, но внезапно пианото засвири само. Забравиха паниката, когато в същия момент скрита врата в пода се отвори и разкри стълбище към невидимо подземие.

Това, значи, беше скривалището на Кенуей.

— Не особено дискретно, а? — констатира Хенри.

Иви подбели очи.

— Явно Кенуей си е падал по спектаклите.

Слязоха долу и затаили дъх, обходиха с очи вещите, свидетелстващи за бурния живот на собственика си.

— Невероятно! Това сигурно е „Гарванът“ — предположи Хенри, сочейки модел на легендарния пиратски бриг на Едуард Кенуей. — Не е за вярване, че е останал скрит цял век!

Иви обаче пристъпи към висока маса в средата на подземното скривалище, където лежах документ и гравирани диск. Огледа документа.

— Историята на лондонските асасини... Убежища, тайници, загадъчен ключ... — Развълнувана, добави: — Това е!

Хенри застана до нея и двамата отново се насладиха на внезапната близост, преди гласът на Люси Торн да помрачи мига.

— Казвате, че сте чули музика? — попита невидими стражи в музикалната стая. После забеляза: — Тук нямаше врата преди.

Иви и Хенри се спогледаха. *Опа...* Хенри видя резе и го дръпна, предизвиквайки смаяно ахване горе.

— Помогнете ми да я блокирам! — извика Люси Торн, досетила се, че новооткритата врата е критично важна за напредъка на проучването им.

Под нея Иви и Хенри се чудеха какво да предприемат.

Изход. Трябваше да намерят изход. Заедно опипаха стената с длани, докато с тържествуващ възглас Хенри го откри — панел в стената, откъдето надолу се виеха каменни стълби и изчезваха в непрогледна тъмнина. Спуснаха се по тях и продължиха по проход под голямата къща, благодарни, че са се измъкнали от лапите на Люси Торн, но и разочаровани.

— Цяла съкровищница с асасинска история, която за пореден път сме принудени да изоставим — промърмори Иви.

— Ще открием нова с още по-безценни находки или ще се върнем в тази по-късно — успокой я Хенри.

Тя изсумтя.

— Ние? Не предпочиташе ли да страниш от работата на терен?

— Имах... имах предвид по-скоро теб и брат ти. Аз ще помагам при планирането. От убежището във влака.

— Джейкъб вилнее из града — каза тя. — Има свободен пост, ако решиш да разшириш хоризонта си.

— Ще помисля.

— Непременно — усмихна се шеговито тя. — Хайде! Да излезем на чист въздух!

73.

— Е? Дотук ли водят ориентирите, които си открила в къщата на Кенуей?

Джейкъб махна някак обезсърчено с ръка към високата колона, възправила се пред тях. Намираха се на възвишение с изглед към нея и въпреки това изглеждаха нищожни в подножието ѝ. Монументът в памет на Големия пожар, построен близо до мястото на Падинг Лейн, където на втори септември 1666 година започнал опустошителният пожар в Лондон — епохално събитие, увековечено с величествен паметник.

Няколко секунди близнаците просто сезираха в него. Очите им се плъзнаха по постаментата в основата и обходиха колоната чак до върха, където беше монтирана клетка, за да попречи на самоубийците да скачат. Сградите около най-високата кула в света изглеждаха като джуджета, а в ясен ден тя се виждаше от другия край на града. Отблизо гледката спираше дъха.

На Иви ѝ се прииска Хенри да е тук. Упрекна се за предателската мисъл. Все пак Джейкъб ѝ беше брат близък, с когото споделяха почти свръхестествена връзка. Какво би спасила от лумнал пожар? Първо, острието си; второ, брат си. А в добър ден, ако Джейкъб се е държал особено мило, е... би могла да го постави на първо място.

Днес обаче не беше такъв ден. Джейкъб не се държеше мило. Използваше всяка възможност да ѝ се подиграва — особено за привързаността ѝ към Хенри.

Него, разбира се, го нямаше да се защити. Преглеждаше документите в магазина и Джейкъб се възползваше от отсъствието му.

— О, да, господин Грийн — подхвана той, имитирайки сестра си. — Каква прекрасна идея! Ела да видиш тази книга, Хенри, и застани близо до мен, моля те...

Тя се разгневи.

— Не говоря така. И престани да... — После се овладя. — Е, вероятно нямаш по-интересно занимание. Аз обаче защитавам асасините.

— Нима? Какво казваше татко?

— Не позволявай на личните чувства да провалят мисията? — подбели очи Иви.

— Именно — кимна назидателно брат й. — Но мен ме отпиши. Ще те информирам, ако открия нови ветрове, които да гониш.

За да покаже презрението си, той смъкна качулката, извади цилиндъра изпод дрехите си, разтегна го и го нахлупи на главата си.

И си тръгна.

Тя го изпрати с поглед, доволна да му види гърба почти толкова, колкото я натъжаваше разривът помежду им. После се запъти към монумента. В основата му забеляза малка вдлъбнатина с позната форма. Дискът от имението на Кенуей пасна идеално в отвора, разбира се. В отговор камъкът се разпука, колкото да я пропусне. Тя се шмугна през пролуката и се заизкачва по спирално стълбище в колоната. Не бяха обичайните стълби за туристите, самоубийците и Джеймс Босуел, който получил панически пристъп по средата на пътя, но се съвзел, стигнал до върха и заявил, че гледката е отвратителна. Не, тези стълби бяха специално за притежателя на диска.

Щом стигна горе — на двеста стъпки над земята — я посрещнаха две неща. Първо, гледката. Залитайки под напора на силния вятър, тя ахна, очарована от панорамата, изпъстрена с комини и кули — пейзаж, побрал ведно индустрията и богопочитанието. Второ, откри втори диск — по-голям и с отворстие. Сравни двата диска и реши да вмести първия в кухнята на втория. Прилегна. Съвършено. Брулена от вятъра, тя се втрени удивена в картината, която се очерта пред очите й. В момента се намираще на върха на най-известната лондонска забележителност, а дискът й сочеше втората, също изградена от сър Кристофър Рен — катедралата „Свети Павел“.

Не след дълго стигна там. Помисли си колко добре би било да я придружава Джейкъб или Хенри — за предпочитане. Знаеше обаче, че те може да са къде ли не, а нямаше време да ги търси. Изкачи се на покрива на внушителната катедрала. Никакъв проблем за жена с нейните умения.

Там, до статуята на свети Павел, пъкна двата диска във вдлъбнатина в камъка. После — интуитивно ли го почувства, или наистина го усети? — дълбоко под нея се отвори врата. Слезе бързо долу и влезе в тайник в параклиса — просторно помещение с маса по

средата. Върху едната стена бе изобразен асасински символ. Значи скривалището наистина беше асасинско. В дъното на залата имаше прозорец с цветно стъкло, а в ниша бе окачено нещо, което на пръв поглед ѝ заприлича на скъпоценен накит. Пристъпи по-близо и огледа верижката, украсена с брънки и дребни сфери с размера на перли, но гравирани с ъгловати йероглифи. Имаше и медальон — ювелирно изработен, сякаш от неземаен бижутер от друга ера. Иви го обгърна с длан и потрепери, развълнувана, че вероятно държи предмет от Първата цивилизация. Някакъв ключ несъмнено. Латински надпис върху него гласеше: „Лекът е по-лош от болестта“. Не си спомняше да го е срещала в книгите, които бе прочела. Не разбираше смисъла му. По-късно, когато книгите са пред очите ѝ, навярно щеше да го проумее.

Сложи огърлицата на врата си. В същия момент вратата се отвори и влезе Люси Торн.

— Добър ден, госпожице Фрай — поздрави иронично тя — отново в черно, оголила хищнически зъби. Прекоси помещението и протегна ръка. — Дай ми го! — нареди властно.

Идваше сама, по-уверена от всякога в могъществото си.

Иви пусна медальона и той се плъзна в пазвата ѝ. Тя си вдигна качулката и отпусна ръце — спокойна, но нащрек.

— Искаш Плащът да циментира властта ти, но ако не можеш да я контролираш? — попита.

Люси сви устни.

— А ти защо я искаш? За да не попадне в ръцете на тамплиерите? Колко типично за асасин — да притежава силата на вечния живот, но да се страхува да я използва.

Люси спря на няколко крачки от Иви — точно колкото острието ѝ да не я достигне. Двете жени се измериха с поглед. Иви не видя оръжие, но кой знае какво се криеше под пищните дипли на траурното облекло на съперницата ѝ.

— Вечен живот — повтори тя, напрегнала всеки мускул на тялото си. — Това ли мислиш, че предлага Плащът?

— Не е твоя грижа какво мисля — отсече Люси и очите ѝ издадоха намеренията ѝ секунда преди действието.

Със светкавично движение се наведе, измъкна кама от ботуша си и скочи напред, вдигнала острието. Без малко да изненада Иви.

„Без малко“ бе съществената дума. Иви се отдръпна назад, скритото ѝ острие изскочи от ножницата и изражението на Люси Торн тутакси се промени. Ако се бе подготвила за лесна плячка, беше допуснала сериозна грешка, защото тамплиер и кама не можеха да надвият Иви Фрай. Нападението бе сърцато, но залагаше на изненадата, а без нея Люси Торн не разполагаше с нищо освен с желание за победа и инстинкт за оцеляване. И двете не бяха достатъчни да срази Иви.

Остриетата им се сблъскаха. Звънтенето отекна в каменните стени. Разкривила яростно лице, Люси Торн пробва нова атака, но Иви я парира с лекота, подготвяйки се хладнокръвно за смъртоносния удар.

Люси Торн обаче не възнамеряваше да се предава. Когато Иви пристъпи към нея, в юмрука ѝ проблесна нещо кръгло и за момент — абсурден и безумен — Иви си помисли, че я напада с райска частица. После обаче разбра какво е — пушечна бомба.

Заслепена и временно дезориентирана, Иви залитна назад и вдигна острието си в отбранителна позиция. Атаката, разбира се, не закъсна. Люси Торн беше по-неумел боец от нея, но не ѝ липсваха целеустременост и смелост. Божичко, помисли си Иви, наистина е дръзка! През дима от бомбата Люси Торн се хвърли напред, размахвайки камата по-скоро с надежда, отколкото с точност и увереност. Благодарение на мъглата и свирепата си бързина обаче без малко да успее.

„Без малко“ бе съществената дума.

Иви отскочи ловко настрани, острието ѝ се стрелна надолу и изби камата от ръката на Люси Торн. После дясното рамо на Иви нанесе върху челюстта на Люси силен и съвсем не женствен, ала много ивифрайски удар. Зъбите на обезоръжената тамплиерка изтракаха и очите ѝ се завъртяха в орбитите. Иви прибра острието си в ножницата, решила че е спечелила битката. Но навярно у нея имаше малко в повече от баща ѝ и брат ѝ. Вероятно беше твърде самоуверена. Защото крошетото се оказа прекалено силно и вместо да събори Люси Торн, я запрати назад към прозореца с цветно стъкло.

Иви разбра какво ще последва и осъзна грешката си. Твърде късно. Скочи напред и в бързината се препъна. Протегнатите ѝ пръсти не успяха да се вкопчат в Люси Торн и за частица от секундата двете

жени простряха ръце една към друг, опитвайки се да предотвратят неизбежното.

Невъзможно. Стъклото се счупи с трясък и Люси Торн се устреми към сигурната смърт. В последния момент обаче отчаяната ѝ длан докопа ключа около врата на Иви. Медальонът ѝ послужи като спасително въже, а Иви внезапно се озова в клопка. Верижката се заби в плътта ѝ и тя изкрещя от болка.

— С мен ли идваш? — просъска Люси Торн и Иви отново се възхити по принуда от нея. Не ѝ липсваше кураж.

Но...

— Имам други планове — каза Иви, извади острието и срязва верижката.

С писък тамплиерката падна, стиснала ключа, а Иви се строполи назад в стаята. Изправи се, кашляйки, и се заклатушка към прозореца. Надвеси се и погледна към каменния двор долу.

Люси Торн я нямаше.

— Проклятие — изруга Иви.

Иви тънеше в мрачни мисли. Вярно, радваше се, че Джейкъб напредва. Беше отстранил банкера Тюпъни, отваряйки пробойна във финансовата мрежа на тамплиерите. Също толкова успешно протичаха и по-дребните му набези.

Тя обаче не можеше да се похвали с подобни постижения.

От една страна, имаше възможност да прекарва повече време с Хенри и дори язвителните забележки на Джейкъб не успяваха да помрачат задоволството ѝ. От ден на ден връзката ѝ с Хенри ставаше все по-крепка.

От друга страна обаче, проучването им не даваше резултати. Четяха и препрочитаха стари книги и документите, открити от Иви, но сякаш не научаваха нищо.

Тя размишляваше над думите на Люси Торн. Как Плащът дарява вечен живот. Вече знаеха, че „лекува и най-жестоките рани“, но вечен живот?

А сега ключът на Иви беше у Люси Торн.

— Какъв е смисълът да имаш ключ, ако не знаеш каква врата отваря? — попита тя един късен следобед, когато с Хенри пропиляваха поредните часове в компанията на свещи и объркващи писания.

— Госпожица Торн, предполагам, е изправена пред същото затруднение — отбеляза сухо Хенри, без дори да вдига глава от дневника, в който се бе задълбочил.

Уместна констатация. Иви кимна с натежало сърце и отново се съсредоточи в четивото си. И в същия момент го видя.

— Хенри! — възкликна тя и докосна дланта му; усетила познатия трепет, отдръпна бързо ръка и смутено прочисти гърло. — Гледай!

Под показалеца ѝ Хенри видя изображение на ключа. Аха! Развълнуван, умът му веднага свърза точките и той посегна към друга книга.

— Напомня сбирката на кралицата — каза, разлиствайки страниците; откри каквото търсеше и я погледна със светнали очи. —

Съхраняват я в Лондонската кула.

75.

Часове по-късно, когато градът потъна под саван от мрак и мъгла, Иви Фрай се бе притаила в ниша в стената с изглед към вътрешния двор на Кулата. Вляво виждаше потъмнелите прозорци на Лантърн Тауър, пострадала в пожара през 1774 и недочакала ремонт. Ето защо и досега това крило на Кулата пустееше, неосветено и неохранявано.

Иви насочи поглед към централния комплекс, където се издигаше Бялата кула — постови, бдящ над по-ниските сгради наоколо. Различи познатите фигури на кралските стражи, които пазеха Кулата денем и нощем. Сред тях имаше съюзник на Хенри. Следващата ѝ задача беше да го открие.

Размърда мускули. Дебнеше от четири часа — достатъчно, за да разучи движението на стражите. Очевидно бяха две различни групи. Несъмнено се мътеше нещо. И Иви предположи какво.

После вниманието ѝ привлече появата на Люси Торн.

Иви се спотаи още по-надълбоко в сенките, докато съперницата ѝ слизаше от каретата и прекосяваше двора към стъпалата пред Бялата кула. Очите на тамплиерката обходиха стените наоколо, но подминаха укритието на Иви. После Люси Торн изкачи стъпалата и влезе в кулата.

Иви реши да почака още малко. Под нея изпълняваха Церемонията на ключовете, но тя се загледа в друга посока — към двама стражи, влачещи полицай. Мъжът протестираше, но сякаш никой не чуваше ругатните му.

Е, не точно никой. Трети кралски гвардеец наблюдаваше с безпокойство как теглят полицаия към казармите „Ватерло“ в западния край на комплекса.

Изражението му ѝ подсказва, че е нейният човек.

Решила, че моментът за действие е настъпил, тя се изправи, спусна се от наблюдателницата си и скочи в двора, недалеч от мястото, където той стоеше, явно разколебан какво да предприеме. Снисхена в сенките, привлече вниманието му с тихо изсвирване, обясни му, че е

приятелка на Хенри, и видя как по лицето му тутакси се изписва облекчение и доверие.

— Слава богу, че дойде — въздъхна той и ѝ обрисова накратко положението — как тамплиерите са пуснали пипала в йерархията на кралската стража; мнозина гвардейци, разбира се, не били тамплиерски шпиони, а предани войници на кралицата, но слуховете и подозренията не им давали мира и равновесието на силите било нарушено.

— Онази жена... Торн... отиде в параклиса на свети Йоан — посочи с палец към кулата, където се виждаше сводът на църквата. — Ще ти помогна да влезеш.

Иви кимна.

— Трябва обаче да се престорим, че съм те арестувал — продължи той.

Улови ѝ ръцете, подкара я към казармите и я въведе в главното преддверие.

Тя веднага забеляза колко много тамплиери са внедрени в кралската стража. Обсипаха я с подигравки, докато прекосяваха казармите.

— Мед ми капе на душата да видя окован асасин!

— Тамплиерите владеят Лондон! Не го забравяй!

Съюзникът ѝ я въведе в коридора към килиите и затвори вратата към външните казарми, заглушавайки гласовете им.

Двама стражи стояха на пост пред портал в далечния край. Те също заподхвърляха пиперливи забележки, но Иви Фрай ги накара да си глътнат думите. Престори се, че се отскубва от ръцете на съюзника си, измъкна острието си и го заби през туниката на първия гвардеец. Вторият така и не успя да се опомни. Приклеknала, Иви замахна нагоре, прониза го в бедрото и когато той се преви одве от болка, заби острието между ключицата и врата му. Той изгъркори и се строполи на каменния под. Мъртъв.

Съюзникът ѝ вдигна палци, прошепна, че ще организира подкрепление, и се отдалечи бързо. След секунди Иви чу отвън да долита шум от битка.

Кратката схватка протичаше в съпровода на настойчиви приглушени викове от вътрешността на килията до нея. Доловил

суматоха в коридора, полицаят се опитваше да привлече вниманието към себе си.

— Ехо! Има ли някой там? — повтаряше иззад дебелия дървен врата.

Иви приближи устни до нея.

— Да, приятел.

— Добре! Ще ме освободиш ли, приятелю?

Иви умееше да разбива ключалки. Баща ѝ се бе погрижил да я обучи и не след дълго тя застана пред признателния полицаи с почервеняло лице.

— Благодаря — заекна той. — Станах жертва на предателство. Оскверняват параклиса! Госпожица Торн ми каза да съм благодарен, че не ме убиват веднага. Каква дързост!

— Търси предмет с огромна сила — обясни му Иви. — Не бива да ѝ позволяваме да го открадне.

Лицето на полицаия посърна.

— Кралските накити ли смята да откъдне?

Иви поклати глава.

— Нещо по-важно.

Приятелят на Хенри се бе погрижил да обезвреди враговете в казармата. Западното крило беше тяхно. Отвън полицаият се обърна към хората си:

— Е, джентълмени, изправени сме срещу неочакван враг — предатели в редиците ни.

После очерта план за действие и им демонстрира при какъв сигнал ще ударят подставените лица на тамплиерите.

Мъжете се разпръснаха и после, когато Иви им даде знак, атакуваха. Тамплиерите оказаха съпротива, но тя бързо разбра, че битката ще е кратка и лесно спечелена. Дори не се наложи да изважда скритото си острие по пътя към входа на Бялата кула.

Влезе вътре, изкачи пъргаво стълбите и почука на вратата, молейки се хората вътре да не са чули шумотевицата от метежа долу.

Напрегна се, готова да се разправи с клетника, който ще ѝ отвори. Никой обаче не се появи. Тя натисна тежката брава и я завъртя с лекота. Вмъкна се вътре.

Да му се не види...

Веднага усети острие на пика да опира във врата ѝ и разбра, че е попаднала в капан. В същия момент остър като бръснач ръб на сабя притисна китката ѝ, възпирайки всякакво движение. Иви почувства как топла капка кръв се стича под яката на жакета ѝ, но болката беше нищо в сравнение с огорчението, че се е оставила толкова лесно да я заловят.

— Изглежда пипнахме асасин. Този път наистина — озъби ѝ се един от тримата мъже. — Няма как да се измъкнеш. Ще те заведем при госпожица Торн. Да видим какво ще реши да те прави.

Ще ме убие, помисли си Иви. Но както казват, зад облака се крие слънце, и тя съзря своя светъл лъч. Люси Торн се намираше в параклиса. Търсеше Плаща. Е, рече си Иви. Заведете ме при нея! Тъкмо ще съм по-близо до артефакта.

Не направи опит за бягство. Отпусна се, позволявайки на пиката и сабята да останат там, където са. Не смяташе да привлича внимание към скритото си острие.

Тамплиерите направиха точно това, което искаше. Заведоха я в параклиса.

Почукаха, влязоха и Люси Торн се обърна към тях, очевидно изненадана от появата им и смръщила недоволно вежди. Явно не бе намерила Плаща. С почервенияло лице изгледа Иви между двамата стражи, застанали пред прага на тъмната зала.

— Добре дошла, госпожице Фрай — просъска. — Ще ми кажеш ли къде е Плащът?

Иви не продума. Нямаше какво да каже.

— Твоя воля — отсече Люси Торн. — Ще го намеря и без помощта ти. И после ще те удуша с него.

Обиколи помещението, като почукваше по дървената ламперия и опираше ухо до стената да чуе издайническо кухо ехо от тайник зад нея.

Междувременно Иви се готвеше за битка, преценявайки противника. Враговете ѝ бяха четирима, но Люси Торн вече се бе сражавала веднъж с нея и бе претърпяла поражение. Зависеше от стражите, които пък бяха свалили гарда. Мислеха, че са свършили работата си, след като са довели Иви при Люси Торн.

Иви отпусна едва забележимо ръка, отдръпвайки я от непосредствената заплаха на сабята, и ненадейно коленичи, извади острието си и го заби в слабините на мъжа, застанал най-близо до нея.

Грозен удар, но предизвика много шум и плисна много кръв, а както често ѝ бяха повтаряли, при атака шумът и кръвта са предимство, равносилно на изненадата.

Стражът падна, крещейки; другарите му се развикаха. Пиката вече не я държеше на мушка и подпряна с длан на пода, тя се завъртя към втория мъж. Получи се като юмрук в корема, само че с острие и ръкавица и той залитна назад, стиснал раната, която щеше да го обезкръви за секунди.

По отношение на третия противник обаче не ѝ провървя толкова. Той не успя да насочи върха на пиката към нея, но я удари по слепоочието с дръжката ѝ. Иви се олюля, разбрала какво значи липсата на болка — отложена агония — и замахна диво с острието.

То се заплете в дрехите му, отвори рана, но недостатъчна да го довърши. Той отскочи настрана, по-пъргав, отколкото изглеждаше, и се опита да я удари пак с дръжката на пиката, целейки се отново в слепоочието ѝ.

Този път пропусна. За разлика от нея. Острието ѝ се заби в сърцето му и той падна — мъртъв, преди да се просне на пода. Двамата му другари се гърчеха и пищяха в предсмъртна агония. Иви обаче се стрелна към Люси Торн и светкавично отблъсна камата ѝ. Наслади се на изумлението и страха в очите на съперницата си, разбрала с мрачно задоволство, че битката е спечелена. Острието ѝ намери целта и най-сетне настъпи сетният час на Люси Торн.

— Търсеше целебен артефакт, за да затвърдиш могъществото си — каза ѝ Иви.

— Не моето, нашето. Толкова сте недалновидни! Не бихте използвали древните сили дори за доброто на човечеството. Надявам се никога да не намериш Плаща. Нямах представа на какво е способен.

— Кажи ми! — настоя Иви, обзета от любопитство.

В последния момент Люси Торн сякаш размисли и реши да отнесе тайната си в гроба.

— Не — усмихна се тя и склопи очи.

Иви извади кърпичката си, натопи я в кръвта на Люси Торн, сгъна я и я пхна отново под жакета си. Взе ключа и се огледа равнодушно. Стражите лежаха в локви от собствената си кръв; застиналото лице на Люси Торн изглеждаше почти умиротворено. Иви

излезе от параклиса и по коридорите на кулата, осветени от мъждукащи лампи, стигна до главния портал. Застана на най-горното стъпало и обходи с очи двора, където полицаят и съюзникът на Хенри Грийн от кралската стража приветстваха хората си, вече извоювали победа.

Плащът не е тук, помисли си Иви. Но Короната отново владееше Лондонската кула и това поне беше добре свършена работа.

Докато вървеше към базата, мислите ѝ се върнаха към последните думи на Люси Торн. Вярно, наистина си представяше артефакта като целебно средство. Наивна представа вероятно, ако се съди по интереса на тамплиерите. Е, вече бе разбрала, че Плащът дарява вечен живот. Възможно ли беше обаче Люси Торн да е знаела и друга тайна? Размишлявайки, Иви си спомни нещо, което бе прочела отдавна. И не след дълго взе перо и лист и изпрати писмо на Джордж Уестхаус.

Крофърд Старик не помнеше откога не се е наслаждал на спокойствие на любимия си чай. В обикновено подредения му живот лека-полека се възцаряваше хаос. Напрежението започваше да си казва думата.

Иви Фрай пречеше на Люси Торн да открие Плаща, а на всичкото отгоре брат ѝ Джейкъб — Старик потръпваше дори при самата мисъл за него — непрекъснато създаваше неприятности. Под острието му падаха тамплиерски агенти; проваляше планове на Ордена, подготвяни грижливо години наред. Старик вече подскачаше, когато почукат на вратата му, защото всеки път някой му носеше лоши новини. Поредният мъртъв тамплиер. Поредният опропастен заговор.

Сега той вдигна глава от дланите си и погледна към нервния писар, който седеше от другата страна на разхвърляното му писалище и търпеливо го чакаше да продължи да му диктува. Старик си пое дълбоко дъх или въздъхна — трудно можеше да се каже — и заповяда:

— Занеси го долу и го запечатай до второ нареждане.

Затвори очи, съсредоточи се и започна да диктува:

— Госпожице Торн, снабдихте ме със средството, с чиято помощ ще осигуря бъдещето на Лондон. Градът ви благодари. Ордена ви благодари. Аз ви благодаря. Плащът обаче е предназначен само за един. Ето защо се отказвам от съдружието ни. Обещавам да ви предоставя издръжка, достатъчна, за да живеете охолно до старини, но повече не съм в състояние да направя. Нека Бащата на разума ви води.

Готово. Старик се облегна назад, вслушан в дращенето на перото на секретаря, който надлежно записваше думите му. Да, каза си, само един може да носи Плаща. Усети как изопнатите му нерви се отпускат при мисълта, че тази чест е отредена на него.

Почукване на вратата го сепна. Веднага почувства как челюстта му се стяга. Действителността отново нахълтваше с обещание за поредната порция лоши новини, които несъмнено дължаха на развилнелия се клуб на младежите Фрай.

В това отношение поне не остана разочарован.

— Какво има? — попита рязко той.

Секретарят, прекрачил прага, го погледна нервно. Едната му ръка несъзнателно разхлаби яката му.

— Госпожица Торн, сър...

— Какво за нея?

— Съжалявам, сър. Мъртва е.

От горчив опит, разбира се, помощниците му бяха разбрали едно — че никога не знаеш какво ще ти сервира Старик. Двамата секретари затаиха дъх.

Раменете на Старик се разтредоха и той скри лицето си в длани. Внезапно надникна измежду пръстите си.

— Къде е ключът? — попита.

— Не откриха ключ, сър.

Старик отново скри лице, за да обмисли новата, още по-неприятна вест. После вдигна глава и вниманието му привлече купа, оставена върху писалището. Взе я и я завъртя в длани. Бузите му почервеняха. Хората му разбраха какво ще последва. Избухване. И разбира се, от гърлото му се изтръгна вик, косата му, обикновено пригладена спретнато с помада, щръкна гневно, ръката му вдигна купата, готова да я запокити, но...

Крясъкът замря. С подчертано внимание Старик остави купата върху писалището.

— Плащът ще бъде мой — каза той по-скоро на себе си, отколкото на лакеите си. — Дори ако се наложи да отприщя ада...

— Кажи ми пак къде отиваме — настоя Иви, когато с Хенри минаха през желязна порта и тръгнаха към пейки в отсрещния край на площад, засенчен от дървета.

Всъщност се наслаждаваше на разходката. Времето с Хенри беше блажена противоотрова срещу убийствата, превърнали се в ежедневието. Баща ѝ я предупреждаваше в никакъв случай да не позволява сърцето ѝ да загрубее.

— Машината за убийства е машина, а ние, асасините, не сме машини — повтаряше ѝ той и я караше да му обещае да не губи състрадателността и човечността си.

Тогава тя се чудеше как е възможно това да се случи. Все пак я бяха възпитали да уважава живота. Как не би се трогнала, ако го отнема? Но разбира се, неизбежното я бе сполетяло и бе открила, че един от начините да се справиш е да се изолираш, да не позволяваш на мислите ти да се съсредоточават върху смъртта. Всъщност ѝ ставаше все по-лесно да го прави. Понякога дори се питаше дали механизмът ѝ за оцеляване няма да погълне истинското ѝ „аз“.

С Хенри успяваше да се отдръпне от всичко това. Чувствата ѝ към него ѝ помагаша да се върне при себе си, а отказът му да използва оръжие ѝ припомняше, че има и друг начин. Той ѝ беше разказал за живота си, преди да се срещнат. Знаеше, че е бил там, където е тя сега, и се е върнал. Душата му бе изтерзана, ала непокътната. Той беше пример за нов път.

Навлизаха обаче в следващия етап от битката за отвоюването на Лондон и каквито и да бяха, чувствата ѝ към Хенри трябваше да почакат. Да възроди Братството беше главната ѝ цел.

Бяха близо, съвсем близо. След събитията в Кулата близнаците не спряха да нанасят удари в сърцето на тамплиерската организация. Целеха се там, където болеше най-много — в портфейла. След като неутрализира Тюпъни, Джейкъб елиминира шайка фалшификатори и сложи край на дейността на Бруднъл, който освобождаваше от ръцете на правосъдието престъпни членове на Ордена.

С всяка успешна операция репутацията на асасините в Ийст Енд и отвъд пределите му нарастваше. Мрежата на Хенри се разрастваше с бързи темпове. Тамплиерите бяха превзели Лондон, внедрявайки се в средната класа, но асасините си го възвръщаха, започвайки от дъното. Децата на улицата ги смятаха за закрилници и им помагаша охотно; възрастните бяха по-предпазливи и по-напласени, но им предлагаха мълчаливото си одобрение. Хенри често се връщаше в магазина и намираше подаръци пред прага.

Всичко това бе похвално, разбира се. Но според Иви (макар и не според Джейкъб) то заемаше второ място. На първо беше въпросът за Плаща. Ключът отново беше у тях, ала нямаха представа къде е скривалището. Знаеха къде не е — в Лондонската кула. И толкова.

— Къде отиваме? — попита отново Иви.

— Сред документите на Люси Торн открих писмо от съпруга на кралицата. От 1847 година — каза ѝ той.

Принц Албърт, за когото кралица Виктория продължаваше да скърби.

— 1847? — повдигна вежди Иви.

— Тогава започнало обновлението на Бъкингамския дворец — обясни Хенри.

— Мислиш, че принц Албърт е построил скривалище за Плаща? — развълнува се Иви.

Хенри кимна и се усмихна, наслаждавайки се на одобрението ѝ.

— И понеже в картите на двореца няма отбелязан тайник...

Преди да довърши, стигнаха до пейките, където седеше твърде забележителен мъж — индийски господин с кръгло, бузесто лице, което му придаваше момчешки вид. Въпреки това изглеждаше очарователен и достолепен. Носеше копринени дрехи. От скъпа коприна.

Той сгъна вестника си, остави го и стана да ги поздрави.

— Ваше Височество — Хенри се поклони леко — и малко неохотно, отбеляза си наум Иви. — Представям ви госпожица Иви Фрай. Госпожице Иви Фрай, махараджа Дулийп Сингх.

След кратка размяна на любезности индиецът бързо се обърна към Хенри със сериозно лице.

— Приятелю, чертежите, за които ме помоли, са преместени.

— Преместени? От кого?

— От хората на Крофърд Старик.

Сингх забеляза как посърнаха лицата на Иви и Хенри.

— Да, предположих, че името ще ви се стори познато. Знам къде са документите, но ги пазят като зеницата на очите си.

Иви изопна рамене.

— Това не е проблем.

Сингх я изгледа от главата до петите.

— Така си и мислех.

Не след дълго Иви и Хенри стояха върху покрив (след като си организираха състезание по катерене с победител Иви) с изглед към строго охранявано тамплиерско убежище.

Вътре бяха документите, отнесени от Крофърд Старик, който очевидно беше стигнал до същото заключение като тях.

Той обаче нямаше ключ. Те имаха. И сега искаха документите.

Първият проблем бяха стражите. Хенри обходи с поглед сградата, наподобяваща малка крепост. Имаше постови до прозорците и пред портата.

— Трябва ни план — констатира лаконично Иви.

— Ще отвлека вниманието на охранителите, а ти ще намериш начин да влезеш вътре — каза Хенри.

— Наистина ли? — погледна го тя със смесица от загриженост и изненада, несигурна дали е готов, а после — въображението ли я подвеждаше, или той се изчерви?

— За теб, Иви, съм готов на всичко.

— Е, щом вляза, ще намеря някой, който знае къде държат документите.

— И ще се срещнем по-късно — довърши той и се прокрадна към ръба на покрива.

— Внимавай — прошепна му тя.

Хенри успя да отвлече вниманието на стражите. Шумът разпръсна най-близката група и тя използва възможността да се изкатери по стената и да влезе през прозореца на първия етаж. Намираще се в централния архив, където, ако не се лъжеше, би трябвало да съхраняват чертежите.

Явно се лъжеше. Огледа бързо помещението и не видя нищо. Е, помисли си, време е за план Б. Да открия някого и да го разпитам.

Приблѳжи до вратата и се ослуша. Чу стѳпки в коридора и зачака доволна самотния страж да мине край нея. Отвори рязко вратата, нанесе му саблен удар по гърлото, улови го през врата с дясната си ръка и го вкара в кабинета. Затвори вратата и го пусна да се свлече на пода. Борейки се да си поеме дѳх, той я погледна втрещен.

— Кълна се, госпожице, не знам къде го откараха — заекна.

Тя го стисна за яката и вдигна юмрук, готова да го сплаши с още един болезнен удар, но се спря. *Него?*

— Кого са откарали? — попита рязко.

— Мъжът, облечен като вас. Стражите го...

Проклятие. Хенри...

Тя се овладя.

— Къде са откраднатите чертежи?

Той поклати енергично глава.

— Не знам нищо.

Иви му повярва и го приспа със светкавичен удар с ръкавицата. Сега трябваше да вземе решение. Да продължи ли да търси чертежите? Или да спаси Хенри?

Всъщност нямаше дилема.

На улицата ѝ провървя. Натъкна се на един от невръстните информатори на Хенри.

— Хванаха го, госпожице — каза ѝ детето. — Отведоха господин Хенри. Не можахме да ги спрем. Откараха го с червена карета. Няма да стигнат далеч обаче. Едното колело ще падне всеки момент. Вижте как криволичи дирята!

Иви му благодари. Благодарил и на щастливата си звезда, че асасините разчитат на подкрепата на хората. Нека тамплиерите опитат да проследят карета в Лондон без очите и ушите на местните!

И така, тя проследи каретата, прекосявайки бързо оживените улици — още едно незабележимо лице в тълпата. Стигна до Ковънт Гардън, където откри изоставения впряг.

Втурна се през площада с надеждата да зърне Хенри или похитителите му, но от тях нямаше и помен. Амбулантен търговец я погледна с възхищение и тя тръгна към него — време беше да пусне в ход чара си.

— Видя ли някой да излиза от каретата? — посочи с най-сладката усмивка, която успя да си лепне.

— Да, издърпаха някого. Май беше мъртвопийан. Отнесоха го в църковния двор. Да изтрезнее на спокойствие сигурно.

Търговецът на масла до него додаде, смъквайки любезно шапка:

— Да. Колелото падна и тогава го смъкнаха. Казаха, че си ударил главата. Не знам защо го отведоха в църквата, но отидоха натам.

И двамата ѝ сочеха познатия портал с колони на църквата „Свети Павел“, възправена внушително в отсрещния край на площада. Всеки друг ден Иви би се впечатлила от достолепното ѝ присъствие сред другите високи сгради. Не и днес. Днес тя виждаше гробница. Заплаха.

Благодари на обожателите си, прекоси площада и влезе в задния двор на църквата. Тръгна в сенките — първо бързо, после по-предпазливо, доловила гласове наблизко.

Прокрадна се в дъното на двора, където бурените се ширеха необезпокоявани, и там се натъкна на импровизиран тамплиерски

лагер. По средата седеше Хенри, завързан за стол. Около него стояха стражи. За миг тя си помисли ужасена, че са го убили. Главата му бе отпусната безжизнено върху гърдите. От друга страна, нищо в думите на похитителите му не подсказваше, че е мъртъв.

— Защо го доведохте тук? — попита единият.

— Асасин е — отвърна друг. — Не искахме да се измъкне, преди да го разпитате.

Първият страж явно беше на тръни.

— Преди църквата беше по-сигурно място. Казах ви да не идвате тук.

— Стореното — сторено. Хайде! Събуди го.

Докато вторият страж раздрусваше Хенри, за да го свести, Иви изскочи от сенките с извадено острие. Обезвреди светкавично противниците си. Не искаше да удължава схватката. Не я интересуваше нито достойнството на врага, нито собствената ѝ гордост. Просто приключи — бързо и безмилостно.

Колко различна беше сега от неопитния асасин, впуснал се в първата си мисия!

Щом тамплиерите паднаха покосени, тя се втурна към Хенри.

— Раниха ли те? — попита, докато го развързваше.

Той поклати глава.

— Добре съм. Слушай! Изпратиха човек да премести чертежите. Намери ли ги?

Сега беше неин ред да поклати глава.

— Залавянето ми провали плановете ти. Съжалявам — каза той, докато се отдалечаваха тичешком от църквата.

Върнаха се посърнали в базата.

79.

Крофърд Старик се подготвяше за празненство. Много важно празненство, за което имаше големи планове.

Прислужникът се суетеше около него. Изпъваше сакото и жакета му, изтупваше пращинки от раменете му, нагласяше вратовръзката му.

Старик се възхищаваше на отражението си в огледалото и се опияняваше от гласа си:

— От реда произтече хаос. Морето се надигна да наводни пивниците и да угаси уличните лампи. Градът ни загива. Тюпъни се провали, Люси се провали... Бруднъл, Елиътсън, Пърл... Десетки изчезнаха в нощта. Сега всичко зависи от мен. Асасините пуснаха природния гняв в домовете ни. Хората станаха зверове, преследващи ни с оголени зъби. Цивилизацията ни обаче трябва да оцелее. — Прислужникът изпълни задачата си. Крофърд Старик тръгна към вратата, подмятайки в заключение. — Ще започна начисто, за да предотвратя завръщането в Тъмните векове. Лондон ще се прероди.

80.

Двамата пак спореха — Иви и Джейкъб. Хенри ги наблюдаваше с противоречиви чувства. От една страна, му беше неприятно да вижда близнаците, хванали се за гушите. От друга, усещаше, че се влюбва в Иви Фрай и я искаше само за себе си. Егоистично, да. Но факт. Не можеше да го отрече. Искаше Иви Фрай само за себе си и ако тя се счепка с брат си... е, този ден щеше да настъпи по-бързо.

Междувременно сблъсъкът продължаваше.

— Старик подготвя своя ход — каза Иви. — Райската частица е някъде в Бъкингамския дворец.

— Нека си я вземе — отвърна Джейкъб.

Младият Фрай все още е самонадеян до краен предел, отбеляза мислено Хенри. В много отношения имаше право да бъде — плановете му обикновено се увенчаваха с успех. Последното му успешно начинание беше убийството на Максвел Рот. Хенри си спомни деня, когато Итън му бе дал папка с документи, пълни с имена на тамплиери. Благодарение на Джейкъб почти всички бяха обезвредени. Сериозно постижение.

И все пак Иви, обсебена от стремежа да открие Плаща, виждаше единствено разрухата, която брат й сееше в града.

— Ще си патиш, задето забравяш да бързаш бавно — предупреди го тя.

— Не ми цитирай татко — разгневи се той.

— Татко не одобряваше методите ти — напомни му тя.

— Иви, татко е мъртъв...

Хенри реши, че е крайно време да се намеси.

— Стига! Току-що получих вест от шпионите си. Старик възнамерява да открадне Плаща на дворцовия бал довечера. После планира да убие държавния и църковния глава.

Това променяше коренно положението.

Иви и Джейкъб се спогледаха, осъзнали, че последният отчаян опит на Старик да отвоюва отново онова, което близнаците му бяха

отнели, неволно е синхронизирал нейната мания по Плаща и неговата амбиция да упражнява власт посредством по-традиционни методи.

В погледите им се четеше неохотно примирение с действителността.

— Още веднъж в името на добрите стари времена? — повдигна вежди Джейкъб и за миг тя си спомни колко дълбоко са свързани и се натъжи, че разрушават тази връзка. Кой би предположил, че стремежът да изпълнят бащината воля ще ги раздели?

— И после приключваме — кимна му тя с натежало сърце.

— Съгласен! — каза той и добави: — Е? Какъв е планът?

Планът изискваше да използват съюзниците си Бенджамин и Мери Ан Дизраели, за да откраднат покани за бала — не какви да е, а поканите на семейство Гладстон.

Иви се залови да организира нова среща със Сингх, а на Джейкъб възложи кражбата на поканите — задача тъкмо по вкуса и способностите му. Освен че открадна поканите от Катрин Гладстон, той отмъкна и каретата на семейство Гладстон. Предупреждаваха изрично гостите, че трябва да оставят сабите и пистолетите си пред входа на двореца, но с това затруднение щеше да се справи Фредерик Абърлайн, който обеща да внесе тайно оръжията им. Междувременно Иви се срещна с Дулийп Сингх и той ѝ събщи, че чертежите са преместени в личния архив на кралицата в Бялата зала.

Вече знаеха къде са документите, а благодарение на Джейкъб имаха карета. Абърлайн щеше да внесе оръжията им в двореца. Имаха покани.

Играта започваше.

81.

Преди да потеглят, Иви разгледа наличните планове на двореца — източния вход, откъдето щяха да влязат; западното крило, където щеше да се проведе балът, и петте етажа с над седемстотин стаи.

Тя обаче се интересуваше само от една. От Бялата зала. Натам щеше да тръгне при първа възможност. Щеше да влезе, да открадне чертежите, да открие тайника и да намери Плаща.

С Джейкъб се настаниха в каретата на Гладстонови и поеха след върволицата карети, насочили се към двореца. Иви усещаше как във въздуха витае вълнение. Все пак след смъртта на принц Албърт кралицата отбягваше публичните изяви с риск дори да привлече вниманието на сатириците. Тази вечер обаче тя щеше да присъства на бала.

Когато приближиха главния вход, Иви веднага разбра, че появата на кралицата няма да е единственото вълнуващо събитие. Каретата им подмина господин и госпожа Гладстон, които спореха с дворцовите стражари, наконтени с шапки от меча кожа и въоръжени с пушки с байонети. Развихрени, господин и госпожа Гладстон не бяха за подценяване. Кралските гвардейци обаче не им отстъпваха и двата лагера бяха в патово положение. Иви се смъкна в седалката и слава богу, Гладстонови не я забелязаха, заети ту да заплашват, ту да молят гвардейците.

Каретата с близнаците изтрополи по паважа пред главния портал, мина между колоните и влезе в предния двор на двореца. Безупречно облечени лакеи крещяха гневно на кочияшите или отваряха вратите на каляските, та важните персони да слязат и да се изкачат по внушителното стълбище към балната зала и терасата. Увеселението вече се вихреше с пълна сила.

Докато седяха в каретата и чакаха да им дойде редът да се присъединят към висшето общество, Иви и Джейкъб се спогледаха — безмълвно признание за обзелото ги напрежение. Успех! Пази се! Погледите им говореха повече от всякакви думи.

— Ще отида да намеря Плаща — каза тя.

— Както искаш. Аз ще се срещна с Фреди — сви устни Джейкб.

После вратата на каретата се отвори, озоваха се пред кланящи се лакеи с безучастни лица и се насочиха към стълбите пред входа на двореца, където се виеше върволицата от изискани гости.

Изглеждаха съвсем на място. Джейкб носеше официален костюм, Иви — копринени пантофки и надиплена сатенена рокля, обточена с дантела. Чувстваше се като пълнена пуйка, готова за коледната вечеря. Е, поне се сливаше с тълпата. С едно изключение — повечето дами носеха огърлици с диаманти, докато на верижка около нейния врат висеше ключът за тайника. Струваше й неистови усилия да се сдобие с него. Не смяташе да го изпуска от поглед.

На няколко крачки от впряга ги застигна вик:

— Това е моята карета!

За щастие никой не обърна внимание на възмутения бъдещ премиер Гладстон.

Джейкб и Иви се разделиха. Джейкб тръгна да вземе оръжията от Абърлайн и някак си да предотврати покушението срещу височайшите особи, замислено от Старик, а Иви — да намери Бялата зала. Тя тръгна след множеството, стремейки се да не се набива в очи сред потока от коприна, смокинги, учтиви разговори и клюкарско шушукане. Усмиваше се и кимаше, ако я поздравят, играейки съвършено ролята си на млада дебютантка.

Отдели се от човешкото море и свърна в коридор наляво, когато добронамерен глас я възпря:

— Скъпа, балната зала е насам.

Престори се, че не чува, и се отдалечи безшумно по пищния килим, разстлан към дебрите на двореца. Вървеше тихо като привидение, наострила слух да долови присъствието на стражите, преди те да я забележат. Не след дълго, разбира се, чу стъпки и гласове. Вмъкна се в кабинет — оскъдно мебелиран и тъмен. Прилепи се към открянатата врата и зачака стражите да се отдалечат.

Когато отминаха, надникна през процепа и ги огледа внимателно. Носеха униформи на кралски гвардейци, но имаше нещо гнило. Изглеждаха някак развлечени, не толкова спретнати.

Самозванци.

Разбира се. Старик беше внедрил свои хора в двореца, разположени и отвън, и вътре. Как иначе би осъществил гибелния си

замисъл? Иви преглътна, надявайки се в същия момент Абърлайн да информира Джейкъб какво е скроил врагът.

Излезе от кабинета и пак тръгна бързо по мекия килим. Откри Бялата зала и влезе вътре. Намери чертежите и прехапа устни, въодушевена от находката. За разлика от плановете на двореца, които вече беше разглеждала, тези включваха всичко. Всяко помещение, всеки коридор и проход. Това бяха личните чертежи на принца.

И...

Тя затаи дъх.

Видя тайника.

Прииска ѝ се Хенри да е тук при нея. Представи си как му показва откритието си. Всъщност си представи как ще прекарва много повече време с него, след като постигне целта си.

Сега обаче трябваше да се съсредоточи върху настоящето. Можеше само да се надява, че Джейкъб ще неутрализира хората на Старик, за да ѝ даде възможност да стигне до тайника. На излизане от залата зърна отражението си в голямо огледало, приглади полите си и пхна чертежите в пазвата си. В коридора спря още веднъж да избегне стражите, изпречили се на пътя ѝ, и после се смеси бързо с тълпата от гости — невидима и неразпознаваема.

Е, не съвсем.

— Ето те и теб! — подвижна ѝ женски глас.

Да му се не види. Беше Мери Ан Дизраели — приятел и съюзник, когото нямаше как да подмине.

— Искан непременно да те запозная с някого! — възкликна госпожа Дизраели и предотвратявайки всякакви възражения, я улови под ръка. Поведе я през множеството към терасата. Там стоеше жена, която Иви Фрай веднага позна. Толкова известна жена всъщност, че за момент дори не повярва на очите си.

— Ваше Величество — поклони се Мери Ан Дизраели, стисвайки дискретно ръката на Иви, за да ѝ напомни да направи реверанс. — Представям ви госпожица Иви Фрай.

Нейно Величество, както обикновено облечена в тъмна рокля и с изражение в тон, погледна Иви със смесица от равнодушие и неодобрение и най-неочаквано каза:

— Ти ли си виновницата за инцидента с господин Гладстон?

Иви пребледня. Играта приключваше. Бяха ги разкрили.

— В-ваше Величество, простете ми — заекна тя.

Кралицата обаче се усмихна. „Инцидентът“ с господин Гладстон очевидно я беше развеселил.

— Тортата е изключително вкусна — каза тя на Иви. — Забавлявай се.

Обърна се и се отдалечи, сподиряна от забързан лакей. Зашеметена, Иви я проследи с поглед, осъзнала твърде късно, че е център на вниманието. Пред очите на всички и видима.

Понечи да се отдалечи бързо, но злото бе сторено и нечия ръка я улови за лакътя. Този път обаче не бе дружелюбната длан на Мери Ан Дизраели, отплавала при други събеседници. Не, беше попаднала в неумолимата хватка на Крофърд Старик.

— Ще танцувате ли с мен... госпожице Фрай? — попита той.

Гостите около тях ахнаха, възмутени от грубото нарушение на етикецията, но Крофърд Старик не им обърна никакво внимание. Поведе Иви към средата на терасата точно когато оркестърът засвири мазурка.

— Господин Старик, позабавлявахте се, но играта свърши — каза Иви с надеждата гласът ѝ да прозвучи по-уверено, отколкото се чувства.

Старик обаче не я чу. Притворил очи, той сякаш се носеше по вълните на музиката. Иви се възползва от възможността да огледа лицето му. Със задоволство забеляза умората и тревогата, изписани в тъмните кръгове и бръчките около очите му. Дейността на асасините наистина се бе отразила зле на тамплиерския Велик майстор. Всеки друг би решил да капитулира, но не и Крофърд Старик.

Иви се усъмни в здравомислието му. Обсебен от победата, Старик бе неспособен да признае поражението.

— Един, двама, трима — каза той и едва след миг тя осъзна, че сочи покривите над пълната с гости тераса. Да. Видя ги и тя. Мъже в униформи на кралски гвардейци, но очевидно тамплиерски стрелци — поне половин дузина. Насочиха оръжията си към терасата в очакване на сигнал.

Кръвопролитие то щеше да започне всеки момент.

— Времето е чудно нещо, госпожице Фрай — каза Старик. — Лекува всички рани. Дори да сгрешим стъпките на танца, мазурката

ще свърши и ще започнем наново. Проблемът е, че всички забравят. Допускат едни и същи грешки отново и отново.

Иви обходи с очи мъжете върху покривите, очаквайки всеки момент да проехти стрелба. Какво чакаше Старик?

Той й каза.

— Танцът ще приключи скоро. Скоро хората ще забравят поколението на тази тераса и разрухата, която едва не причинихте на Лондон. Секне ли музиката, госпожице Фрай, времето ти изтича, а моето започва отново.

Това, значи, беше сигналът, който стрелците очакваха.

Оркестърът продължаваше да свири.

82.

Замреше ли музиката...

Очите на Иви пак се насочиха нагоре към покривите. Обнадеждена, зърна позната фигура — Джейкъб, вече в асасински дрехи, се прокрадна до един от стрелците и му преряза гърлото.

Познаваше брат си. Знаеше, че може да разчита на едно — да свърши работата си.

И той го направи. Щом оркестърът спря да свири, покривите бяха разчистени и Старик внезапно излезе от унеса си. Гневно, после трескаво, очите му се насочиха към покривите, видяха, че пустеят, и сетне се втренчиха в усмихнатото лице на Иви.

— Имам чувството, че е време за смяна на партньорите...

— Сбогом тогава.

Беше бърз. Ръката му изтръгна ключа от врата ѝ, преди тя да успее да го спре. После се обърна и се отдалечи, оставяйки я смаяна и стиснала гърлото си с длан. Около нея се надигнаха възмутени викове:

— Видяхте ли го? Видяхте ли какво направи?

Иви тръгна бързо след Старик, но го изгуби в тълпата. Зад нея гостите негодуваха, но тя продължи към края на терасата, благодарна, че вижда Джейкъб, който беше използвал ненадейната суматоха, за да се появи.

Тя извади документите от деколтето си и ги пхна в ръцете му.

— Ето — каза запъхтяна. — Отбелязано е мястото на тайника. Върви.

Той погледна чертежите, сбърчил чело.

— Просто така? Без план?

— Няма време за планове. Ще те настигна, щом се отърва от това... — посочи омразната рокля, взе от Джейкъб скритото си острие и вързопа с асасинските си дрехи и тръгна да потърси подходящо място за преобращението си.

Джейкъб хукна. Тайникът се намираще близо до винарската изба и вероятно бе изграден по същото време. После явно го бяха изтрили от чертежите и беше изчезнал. Вратата му беше скрита сред

резбованата ламперия на стената. Джейкъб обаче видя, че е отворена, несъмнено с ключа, който Крофърд Старик бе откраднал от Иви.

В далечната бална зала жените сигурно продължаваха да стискат перлите си след произшествието. Тази част от двореца обаче бе притихнала, пуста.

Всъщност не съвсем тиха. Докато прекосяваше тесния тунел към тайника, Джейкъб чу глух взрив. Старик беше разпечатал подземие.

Джейкъб се напрегна. Кокалчетата на пръстите му изпукаха. Острието му безшумно изскочи от ножницата.

Още по-предпазливо той пристъпи към срутената врата на тайника. Мина през нея и се озова в стая със средновековна архитектура. Значи беше по-стара от винарската изба, построена при обновлението на двореца през 1760 година. Всъщност на Джейкъб му се стори, че целият дворец е издигнат върху подземие.

Неволно по лицето му се разля усмивка. Колко ли щеше да се въодушеви Иви от подобно откритие!

В средата на тайника стоеше тамплиерският Велик майстор. Държеше отворена кутия — тъмносив футуристичен правоъгълник със странни ъгловати вдлъбнатини, надписи и халки за носене. За миг той не успя да откъсне поглед от причудливия предмет, омагьосан от него. От пръв поглед личеше, че в него има нещо неземно и неведомо. Навярно Иви имаше право да възлага толкова надежди на артефактите.

Крофърд Старик все още бе облечен в костюм, но над него беше наметнал лъскав плащ, който излъчваше заплашителна сила подобно на кутията. Пред погледа на Джейкъб фигурите по златната тъкан се раздвижиха и очертаха нови контури, сияещи в различни цветове. Орнаментираните сфери в кутията зажужаха. Джейкъб продължаваше да се вира като хипнотизиран, усетил неустоимия призив на артефактите. С усилие на волята си наложи да се освободи от омаята, тръсна глава, усмихна се и пристъпи да поздрави Великия майстор.

— Не си ли малко стар да вярваш в магии? — попита той.

Старик го погледна със странно изражение, което Иви Фрай би разпознала, защото го бе видяла по време на танца. Само че сега то беше толкова отнесено, че изглеждаше почти блажено.

— Е, дори старците се поддават на изкушения — каза той с усмивка.

Слисан, Джейкъб пристъпи напред.

Старик не понечи да се защити. Продължи да се усмихва снизходително. Усмивката на мъдростта.

— Младите си мислят, че ще оставят незаличима диря в свят, създаден всъщност да ги употреби.

Джейкъб тръсна глава и изпъчи гърди като същински водач на банда.

— Аз не мисля, че ще оставя следа, старче. Знам го със сигурност!

Лицето на Старик се вкамени. Той се върна в настоящето, извличайки древна сила от находката си.

В същия момент Джейкъб нападна.

Хенри взе решение. Реши да напусне този живот. Да напусне асасините и Иви, за които беше бремене. Цял живот се опитваше да избяга от истината, че е негоден за асасин. Като затворник в църквата „Свети Павел“ Хенри бе разбрал от ясно по-ясно, че бере горчивите плодове на заблудата.

Отнесен в спомени, той затвори магазина и изключи лампите, оттегляйки се в работния си кабинет отзад. Заслуша се в тиктакането на часовниците и се замисли какво ли прави сега Иви. С Джейкъб сигурно бяха пристигнали в двореца на кралицата. Когато се върнеха, мисията щеше да е приключила. Независимо от резултата — победа или загуба — битката щеше да е свършила. Щеше да започне възходът на асасините и залезът на тамплиерите в Лондон или асасините щяха пак да се оттеглят, да се прегрупират, да тънат в размишления.

А Хенри? Седна зад писалището, отрупано с документите, ръкописите, картите и чертежите, които с Иви бяха разглеждали отново и отново. Скри лице в длани и си спомни детството и годините, когато се наричаше Призрака. Живот, пълен със заблуди, рухнали мечти и неуспехи.

И преди беше обмислял да напусне Братството. Не може да загърбиш вратата си — така си каза тогава.

Да, реши сега. Може.

Придърпа празен лист към себе си и взе перото и мастилницата.

„Скъпа Иви“, написа.

В същия момент чу звук откъм външната врата. Звукът се повтори. Някой чукаше.

Хенри се изправи, пресегна се към острието си и го закопча върху китката си, вървейки към завесата. Босите му крака прекосиха безшумно магазина. Тръсна ръкав да скрие оръжието и надникна през стъклото. Видя фигура и веднага я позна.

Отвори вратата, подаде глава, огледа оживената уайтчапълска улица и се отдръпна, подканвайки госта си да влезе.

— Въръжен си — отбеляза вместо поздрав Джордж Уестхаус. Опитни очи.

— Притиснали сме тамплиерите в ъгъла. Нали знаеш какво правят плъховете, когато ги притиснеш в ъгъла?

— Нападат магазинери? — предположи Джордж.

Хенри се опита да се усмихне, но усмивките не му бяха стихията и разбира се, мускулите на лицето му отказаха да се подчинят. Той пусна резетата, обърна се и поведе Джордж между отрупаните с вещи етажерки. Щом влязоха в кабинета, отместе писмото настрани и посочи на Джордж стола, където неотдавна бе седяла Иви Фрай.

Джордж остави върху писалището кожената торбичка, която носеше.

— Ще ме информираш ли как вървят нещата в града? — попита.

Хенри му разказа как с помощта на шпионската му мрежа Джейкъб е организирал бандите в Ийст Енд и после е осъществил серия от операции срещу тамплиерите, отслабвайки значително позициите им; как двамата с Иви са открили вероятното скривалище на Плаща; как Иви и Джейкъб в момента са на дворцовия бал и търсят тайника, където е артефактът.

При споменаването на артефакта Джордж повдигна вежди.

Да, помисли си Хенри, още проклетите дрънкулки. Още смърт в името на джунджурии.

— Открил си ентусиазиран сътрудник в лицето на Иви Фрай, нали?

— Търсехме райската частица по различни причини — уточни Хенри. — Тя искаше да види силата ѝ. Да стане свидетел на могъществото на Първата цивилизация. Аз вече го бях виждал. Искан да се уверя, че тази сила никога няма да попадне в ръцете на тамплиерите.

— Търсехме... — повтори Джордж.

— Моля?

— Използваш минало време. Защо?

— Защото вярвам на близнаците. Дори Иви да не успее да открие Плаща, Джейкъб със сигурност ще обезвреди Крофърд Старик. И в двата случая райската частица ще остане в безопасност.

— И това е всичко, така ли? — Джордж посочи писмото до Иви. — Няма друго?

Хенри го погледна.

— Да. Друго няма.

Джордж кимна мъдро.

— Добре тогава. Много добре. Защото както ти казваше Итън и както казваше майка ти, асасините се нуждаят от аналитични умове не по-малко, отколкото от воини.

Хенри сведе глава.

— Истинският асасин трябва да притежава и находчив ум, и воинска смелост.

— Не, не — поклати глава Джордж. — Не описваш човек, а машина. Нашата организация — всяка организация — се нуждае от съвест, Хенри. Понякога не го осъзнаваме навреме, но тя е жизненоважна. Каквото и да правиш, Хенри, искам да не го забравяш.

Хенри кимна.

— Е, след като разяснихме този въпрос, да преминем на следващия...

Джордж отвори кесията, извади книга с кожена подвързия и я плъзна към Хенри.

— Иви ми писа за нея. Смътно си спомняла, че я е виждала в библиотеката на баща си. Възможно е да съдържа информация за артефакта, който търсите.

Хенри смръщи вежди и Джордж сви рамене.

— Да, знаех за Плаща. Искях просто да чуя всичко от първоизточника. Така де... от още един първоизточник.

Заинтригуван, Хенри придърпа книгата, отвори я и веднага усети как го обзема познато въодушевление. Книгата съдържаше разкази на очевидци — подробности за битки и убийства, за съкровища, изгубвани и намирани през ранните години на английското Братство.

Дали Иви бе попаднала на сведения за Плаща? Нещо, което навремето не ѝ е проговорило, но сега е добило смисъл?

Джордж наблюдаваше Хенри с усмивка.

— Доста порових, докато намеря книгата — каза той. — Надявам се да е полезна. — Изправи се да си върви. — Оставям те да я прочетеш на спокойствие. Справи се чудесно, Хенри. Майка ти и баща ти ще се гордеят с теб. Итън би се гордял.

Хенри заключи след Джордж и се върна при книгата. Знаеха, че Плащът може би обещава вечен живот, а Иви предполагаше, че

притежава целебна сила.

Тя обаче бе убедена, че артефактът има и по-могъща, вероятно по-тъмна сила. Любопитството ѝ бе пробудило спомен; споменът я беше довел до тази книга.

Хенри я прелисти бързо, предчувствайки какво ще открие. Найсетне стигна до разказ за плащ — мъгляво написан, но все пак потвърждаващ факта, че той наистина дарява вечен живот на онзи, който го носи.

Споменаваше се обаче и друго. Обратната страна на монетата — недостатък или може би предимство за някои. Плащът черпеше енергия от всеки, който го докосне.

В заключение пишеше, че за Плаща не се знае нищо друго, а информацията, описана в книгата, може би е слух или измислица. Въпреки това Хенри се замисли за Иви — как влиза в тайника, без да знае каква е истинската сила на Плаща.

84.

Най-после Иви облече обичайните си дрехи. Захвърли омразната рокля, намести ремъците на скритото острие и тръсна рамене под робата. Отново зърна отражението си в прозореца на тясното антре, което бе избрала за бързото си преобразяване, ала този път остана напълно доволна от резултата.

Това беше истинското ѝ аз. Дъщерята на Итън Фрай.

А сега към тайника. И тя като Джейкъб загърби шумотевицата на увеселението и се втурна към подземиеото. И тя като него откри вратата отворена. Спусна се в тунела и спря до разбития вход към скривалището.

Отвътре долиташе шум от борба. Джейкъб стенеше от болка. С извадено острие Иви се втурна вътре и видя как Старик, надянал Плаща, държи брат ѝ с една ръка.

Тя се втрещи. Невъзможно! Мъж на възрастта на Старик и с неговото телосложение не би могъл да удържи Джейкъб. Очите обаче не я лъжеха. Старик сякаш черпеше сили от Плаща и от брат ѝ.

— Не ме чуваш... — чу го да казва и погледът ѝ се насочи към пищно украсена кутия.

В нея имаше нещо като скъпоценни камъни и те се надигнаха като живи и засияха зловецко в сумрака. Зажужаха като пчели и оформиха защитен пашкул около Великия майстор и жертвата му.

Иви пристъпи към тях и без малко да разбере колко са силни. Спря я обаче шум откъм гърба ѝ. В тайника влетя страж и задъхан заговори на Старик:

— Сър, има...

Така и не довърши. Внезапното движение откъм прага явно разбуди зловецкия рояк и от него се стрелна мълния, порази стража и го тласна назад — мъртъв, преди да се строполи на пода.

Втренчена в опърленото му, почерняло лице, Иви осъзна, че движението е предизвикало гнева на рояка. Замръзна на място, следейки с крайчеца на окото си зловецките насекоми, но без да

изпуска от поглед средата на стаята, където Старик изсмукваше живота на брат й.

Положението изглеждаше отчаяно. Джейкъб едва се крепеше.

— Лондон скоро ще се освободи от хаоса ти! — изкрещя Старик с ококорени, диви очи; по устните му блестеше слюнка. — Градът беше светлик за човечеството. Ти обаче реши да унищожиш вътъка на обществото. Каква алтернатива предлагаш? Анархия?

Свобода, помисли си Иви, но не продума. Съсредоточи се върху брат си и усети остро болката му.

— Съпротивлявай се, Джейкъб! — извика му и долови колко безпомощно и отчаяно прозвуча гласът й. Очите на брат й се облешиха, жилите по врата му запулсираха толкова силно, сякаш всеки момент ще се пръснат.

— Иви, бягай! — отрони той.

— Не знаеш как да използваш артефакта — изкрещя тя на Старик. — Плащът не е предназначен за теб.

Старик обаче не й обърна внимание. Свирепо озъбен, склучи още по-здраво пръсти около врата на Джейкъб, готов да сложи край на мъките му.

В същия момент, сякаш усетили, че настъпва сетният миг, зловещите насекоми се оттеглиха с помътняло сияние. Иви се възползва от възможността да се стрелне напред с боен вик. Острието й се вдигна и спусна, но с помощта на артефакта Старик отбягна с лекота удара. Все пак залитна и пусна Джейкъб, който се просна върху каменния под, задъхан и обвил врата си с длани.

Попаднала ненадейно в ореола на Плаща, кутията и насекомите, Иви се дезориентира и в следващия момент Старик я стисна за гърлото — същата мъртва хватка, в която допреди малко държеше брат й.

— Още един Фрай, с когото да се нахраня — изкрещя триумфално той. Безумните му очи се впиха в Иви. Докато танцуваха, се чудеше дали е с всичкия си. Сега съмненията й се изпариха. Частица от Старик навярно живееше у него, ала дълбоко погребана. Той самият се намираще на друго, неведомо място.

— Дързостта ти е възхитителна — каза той, опръсквайки я със слюнка. — Но вече си безсилна. Безсмъртен съм като Иисус. Такова е могъществото на Плаща.

— Не богохулствай — успя да отрони тя, но Старик не даде признаци, че я чува.

— Ще започна начисто — продължи да бръщолеви той. — Новият Лондон ще бъде още по-великолепен. Първо ще умреш ти, после кралицата.

Роякът от насекоми закръжи по-настойчиво край нея. Сякаш реагираха на неударимите чувства, бушуващи у Старик. Или — вероятно — бяха неделимо свързани с импулсите, излъчвани от Плаща.

Джейкъб успя да се вдигне на крака, но странните насекоми му попречиха да приближи, излъчвайки страховити мълнии. Сега той насърчаваше сестра си да събере сили и да устои на гибелната хватка на Великия майстор на тамплиерите.

— Никаква стратегия и никаква мощ не може да ме победи! — продължаваше да се пеняви Старик. — Историята е на моя страна. Лондон заслужава бдителен властник, който няма да позволи на хаоса да го завладее.

— Хаос, който ти ще посееш! — извика Джейкъб и се хвърли срещу Старик с надеждата да заблуди насекомите и да му нанесе унищожителен удар.

Беше твърде бавен. Към него се стрелна мълния и го блъсна в стената.

Старик се възползва от замайването му и с почти невероятен изблик на енергия скочи към него и го стисна за врата.

Сега тамплиерът държеше в мъртва хватка и Иви, и Джейкъб. Силата на Плаща сякаш се оттичаше през тъканта и преминаваше през дланите му, склучени като хищнически лапи около вратовете им. Той ги вдигна като трофеи. Сключи пръсти. Те увиснаха безпомощни, неспособни дори да изкрещят от болка.

Иви усети как жизнените ѝ сили се топят. Остана без дъх, с помътени очи и мускули, отказващи да откликнат на немощните сигнали за съпротива, които мозъкът ѝ изпращаше. Старик я стискаше с голи ръце за гърлото, но сякаш го пробиваше с върха на копие.

— Махайте се от града ми! — изръмжа той и тя разбра, че това са последните думи, които ще чуе, защото се спускаше в бездната на безсъзнанието. Сетни мисли пробягаха през умиращия ѝ ум — съжаление, че никога няма да разкрие пред Хенри какви чувства

изпитва към него. Няма да посети Амритсар с него. Няма да се сдобри с Джейкб. Няма да каже на брат си колко го обича.

85.

Отначало помисли, че халюцинира. Фигурата пред прага несъмнено бе творение на агонизиращото ѝ съзнание или мъглява картина, нарисувана със сетните капки надежда. Реши да я отнесе със себе си на другия свят. По-добре от ухиленото, потно и безумно лице на Старик.

По-добре Хенри да я изпрати в отвъдното.

Видя как ръката му се вдига и спуска. Светлина се отрази по сребро. Нещо полетя към тях, въртейки се във въздуха.

После Старик изкрещя от болка, пръстите му се отпуснаха, а върху гърдите му цъфна алено кърваво цвете.

Познат глас. Хенри. Наистина беше дошъл. Наистина беше той. Идваше към тях, развял пищна роба и вдигнал скритото си острие.

Насекомите, помисли си Иви, но от устата ѝ не излезе нито звук. Хенри, пази се от насекомите, предупреди го мълком.

Видя как роякът потрепери от ярост и излъчи мълния, която облиза рамото на Хенри и го събори в несвяст на земята. Близнаците обаче успяха да се отскубнат от Старик. Паднаха върху плочника, борейки се да си поемат дъх, но готови да се защитят с вдигнати остриета.

Не беше необходимо. Старик изглеждаше сразен. Неземните насекоми вероятно продължаваха да откликват на желанията му. Не задълго.

— Губиш сили — възкликна тържествуващо Джейкъб, отбягвайки електрическото жило, стрелнало се да го поразят. — Не можеш да ги контролираш!

Имаше право. Кървавото петно върху гърдите на Старик растеше, лицето му бе мъртвешки бледо. Насекомите мъждукаха едва-едва и вече не изписваха ярки дъги във въздуха.

— Плащът няма да те защити — извика Иви.

Старик оголи окървавени зъби.

— Грешите — каза той. — Хората от този град, от моя град, ще го заредят с енергия.

Ала силата, с която Плащът го зареждаше, наистина гаснеше.

— Този град е по-голям от теб. Неизмеримо по-велик — жегна го Иви.

Двамата с Джейкъб го нападнаха едновременно. Той се отдръпна и Плащът се смъкна от раменете му и се свлече на пода.

В същия момент енергията на рояка помръкна, сякаш и насекомите разбраха, че битката е изгубена. Върнаха се в пищно украсеното ковчеже от Първата цивилизация — театрални зрители, наслаждаващи се на спектакъла от удобната си лежа.

Старик падна на колене — с провиснали рамене, свел глава над поаленялата си риза.

Джейкъб остана до него, а Иви се втурна към Хенри. Приседна до него и прислони главата му в скута си. Потърси пулс. Сърцето му биеше. Беше жив. Миглите му затрепкаха.

— Хенри... — прошепна тя и го целуна. Обеща си още много целувки. И да види родния му град — Амритсар.

Преди това обаче...

Изправи се, прекоси стаята и застана до Джейкъб, който наблюдаваше как кръвта бавно изтича от вените на тамплиерския Велик майстор.

Близнаците се спогледаха мрачно. Да убиеш смъртно ранен враг не е похвално, но още по-недостойно е да го оставиш да агонизира мъчително.

Пристъпиха напред.

— Заедно — каза Иви и двамата го пронизаха едновременно.

— Лондон ще загине без мен — каза Старик.

— Ласкаеш се — поклати глава Джейкъб.

— Щях да го превърна в рай.

— Градът принадлежи на хората. Ти си само един — възрази Иви.

— На върха на стълбата — отрони Старик и това беше сетният му дъх.

— Време е онези на върха да барикадират вратите си — отсече Джейкъб. — Ние сме асасините.

Да, помисли си Иви и обходи с очи тайника, превърнал се в бойно поле. Разбра, че засега поне убийствата са приключили. Не след дълго наследниците на Итън Фрай и Хенри щяха да излязат оттук и

осъзнали истинската сила на Плаща, да го оставят на сигурно място, охраняван от Короната. Утре Лондон щеше да се събуди обновен, а тримата асасини да продължат да му носят надежда. Иви знаеше, че предстоят още битки. Ала сега...

Ние сме асасините.

ЕПИЛОГ

Хенри забеляза, че трепери едва доловимо. Е, можеше да се очаква. Все пак не всеки ден...

Овладя се и влезе в стаята, където Иви се взираше объркано в букета, който ѝ беше изпратил. Почуди се дали не допуска грешка. Дали желанието не го подвежда. И ако е така, ще успее ли да преглътне разочарованието.

Защото нямаше никакво съмнение какви чувства изпитва към нея. Абсолютно никакво. Влюби се в Иви от пръв поглед. Чувствата му се задълбочаваха с всеки прекаран с нея час и се превърнаха в сладка и безценна болка — копнеж да я вижда всеки ден, просто да бъде с нея, да диша същия въздух; споделяше интересите и вълненията ѝ; това, което я размиваше, размиваше и него. Дори работата с нея му носеше щастие, каквото не помнеше да е изпитвал от детските си години. Тя пречисти душата му от горчилката, преживяна от Призрака; пречисти я от убийствата. С нея се чувстваше завършен и прероден. Дивеше се на любовта си към нея като на рядка пеперуда — яркоцветна и жизнерадостна.

И все пак — като пеперуда — тя можеше толкова лесно да отлети.

Хенри мислеше, че и Иви изпитва същите чувства към него, но как да е сигурен? Търсенето на артефакта ги бе сближило и у него приятелството и привличането бяха прераснали бързо в любовта, която го оживотворяваше сега. Ала у нея? Преди месец тя го възнагради с целувка, задето ѝ спаси живота. Твърде много смисъл ли влагаше в нещо, което би могло да се тълкува просто като благодарност?

Потърси я скоро след паметните събития в двореца. Свари я в кабинета ѝ. Седеше облакътена върху писалището и сгънала единия си крак върху стола — поза, позната му добре. Стори му се, че лицето ѝ поруменя, когато го видя да влиза.

(Но пък, от друга страна, възможно бе да греши.)

През онзи ден той остави все още празния албум за хербарии върху писалището ѝ и очите ѝ се преместиха от нейната книга към корицата му.

— Цветя ли събираш за някого? — попита.

— Казаха ми, че е любимо хоби на британците. Знаеш ли, че всички цветя имат символично значение?

— Чувала съм нещо подобно.

— Разбира се. За съжаление не ми остана време да попълня албума.

— Сигурна съм, че ще открия някой интересен екземпляр, ако ми позволиш да ти помогна.

— С удоволствие, госпожице Фрай.

И така, те започнаха да събират цветя и колекцията им бързо се разрасна като символ на стремежа им да открият смисъла на връзката си, дешифрирайки послания под формата на цветя.

— Резеда — качествата ти превъзхождат външното обаяние — каза му един ден тя, докато разлистваха албума, вече попълнен с десетки хербарии.

— Не съм сигурен дали да го приема като комплимент. Омайниче... прелестно наименование...

— Нарцис — самолюбие — посочи тя. — Трябва да купя букет на Джейкъб.

— Удар под пояса, госпожице Фрай — засмя се доволен Хенри — доволен, защото близнаците се бяха сдобрили, но и защото тя вече възприемаше по-философски брат си.

— Колкото и да ми е забавно, чака ме работа. Ако имаш нужда от мен...

— Ще ти изпратя букет — каза ѝ той.

— Ириси?

— Послание. Да.

И тя го получи — внимателно подбран букет от ириси, кокичета, ягодов цвят и червено лале. Всеки цвят изразяваше нещо, което му бе трудно да изрече. Мъжът в огледалото му се присмя за нерешителността и колебанието. *Тя споделя чувствата ти, разбира се. Целуна те в двореца.* Мъжът пред огледалото не бе толкова сигурен.

— Послание... — каза тя и пръстите ѝ досегнаха кокичето и ягодовия цвят. — Надежда? Съвършенство?

После докосна червеното лале. По лицето ѝ пак се изписа объркване. Не разбираше значението му.

Застанал до прага, Хенри си пое дълбоко дъх, прочисти гърло и каза:

— Любов.

Тя го погледна, изправи се и тръгна към него.

— Искам да знаеш — продължи той, — че те ценя и уважавам дълбоко. Питам се дали ще ме удостоиш с честта да... станеш моя съпруга.

Иви Фрай улови дланите му и вдигна просълзени очи към лицето, което обичаше.

И да, Хенри разбра, че тя споделя чувствата му.

Издание:

Автор: Оливър Боудън

Заглавие: Ордена на Асасините. Подземен свят

Преводач: Емилия Карастойчева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Експертпринт“ ЕООД

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-376-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/934>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.